XXVI. évfolyam, 41. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. október 8.

Ludas Matyi

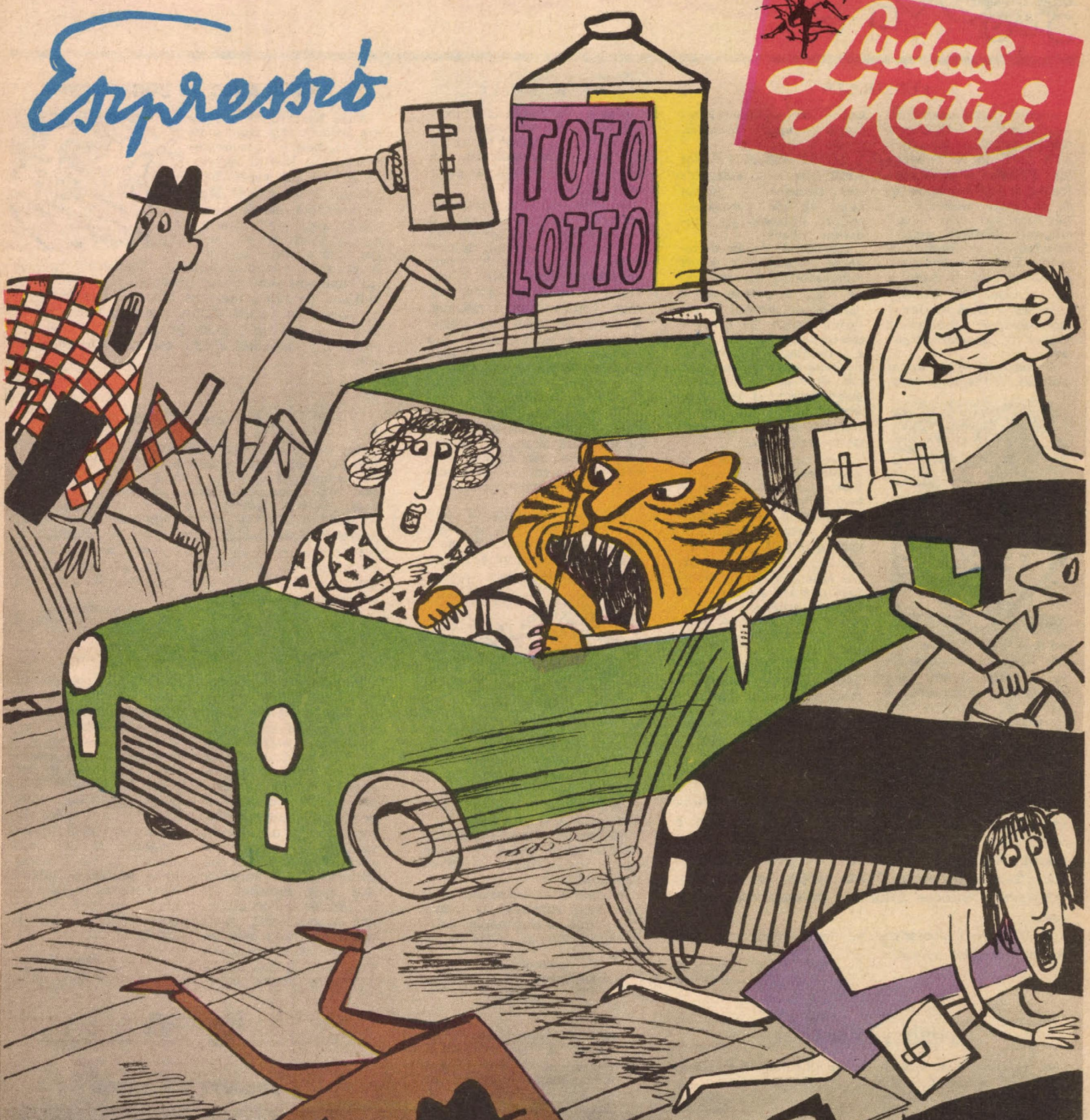
Espresszó
TOTO
LOTTO
várnai

– Érdekes, ha te a volán mellé ülsz, egészen megváltozol!

KEDVES LUDAS!

FÜSTÖLGÉS

Régóta füstölögnek, panaszkodnak a diákok, tanárok, mivel a PANNÓNIA Szálloda és Vendéglátó Vállalat — amely jelenleg a VIII., Puskin u. 6. sz. alatt működik — két hatalmas (nem tudjuk milyen!) füstölőt épített az udvaron, az Eötvös Loránd Tudományegyetem, a Puskin-kert, a Ságvári Endre Gyakorló Gimnázium és a Balassa János Egészségügyi Szakiskola közvetlen szomszédságában.

A füstölők éjjel-nappal okádják a füstöt a tudományos szomszédság orra alá, pokolian megkeserítve a kollégiumban lakó és tanuló diákok, tanárok életét. A gomolygó füst átszivárog a bezárt ablakokon, és lehetetlenné teszi a nyugodt tanulást, tanítást.

A PANNÓNIA Vállalat vezetősége — a felszólítások ellenére — fittyet hány az ide vonatkozó, szigorú egészségügyi rendelkezéseknek.

Kérjük, hogy az illetékesek legyenek egy kicsit erélyesebbek. Az sem lenne rossz megoldás, ha a vállalatnak máshol keresnének helyet. Ez azért is célszerűnek látszik, mert a számlálhatatlan vállalati teherautók, furgonok stb. örökösen eltorlaszolják az amúgy is szűk Puskin utcát, és szinte lehetetlenné teszik a közlekedést, parkírozást.

Nem hisszük, hogy az elköltözés — megfelelőbb, tágasabb helyre — megoldhatatlan nehézség elé állítaná a sok szállodával stb. rendelkező, gazdag PANNÓNIA Vállalatot... Viszont a kedves műemlék-épület, amelyet jelenleg elfoglal, kollégiuma lehetne az állandó férőhelyhiánnyal küzdő szomszédos iskolák diákjainak.

A füstmérgezett, mérgesen köhögő diákok és tanárok megbízásából:

Bodor Károly

NYÁRI EMLÉK

Még ez év elején elhatároztuk barátainkkal, hogy a nyár végén néhány napot töltünk a síkfőkúti turistaházban. A szobákat négy hónappal előre lefoglaltattuk.

Délután négy óra tájban érkeztünk meg, s jeleztük a gondnoknak, hogy szeretnénk a szobánkat elfoglalni. Sajnos, nem lehet, mondták, mert még takarítanak. Mit tehettünk? Vártunk hat óráig, míg végre bemehettünk a szobába. A tiszta ágynemű még akkor sem volt felhúzva, azt csak 9 óra után kaptuk meg, újabb sürgetésünkre, félig nyirkosan, ugyanis akkor délután húzták le az ágyneműt, hamarjában kimosták, és vasalóval próbálták szárítgatni. Ez, sajnos, nem sikerült tökéletesen, így — bár cseppet sem voltunk betegek — kénytelenek voltunk priznicben aludni.

Ha már az alvásról esik szó, hadd mondjam el, hogy ritkán volt módunk a nyugodt pihenésre, mert a késői órákig (egyszer történetesen hajnalig!) tarto hangos mulatozások folytak az épületben. Máskor pedig a szobánkban hancúrozó egércsalád zavarta meg az éjszakai nyugodalmunkat.

Még két apró adalék a ház tisztaságára vonatkozóan:

Előfordult, hogy a mosakodáshoz adott meleg víz alján apró metélttészta darabkák úszkáltak.

A szeméttartó kosarat egyszer sem ürítették: az a szemét, amit az első napon beledobtunk, még az utolsó napon is ott volt!

Décsi Béláné,
a Spartacus Turista Egyesület tagja
Budapest

POHARAKAT ÉS BÖGRÉKET!

Ádáz harc folyik a Bartók Béla út 132. szám alatt levő italbolt és a szomszédos tejbolt között. Egyelőre az italbolt vezet, fölényesen! Hogy miért? Mert ott pohárban mérik a bort, a sört, a pálinkát. Nem így a tejboltban: ott sem üveges, sem poharas tej nincs. A környék a munkásszállások központja. Nagyon sok munkába siető ember inná meg reggelijét a tejboltban, de nincs ideje és idege a zacskós tejjel bajlódni kora reggel. Annyi pénzt költenek minálunk a tejfogyasztás szorgalmazására. Nem lehetne ennek egy töredékét inkább poharakra és bögrékre költeni?

Déri Ottó
Budapest

KEDVES LUDAS!

Egy magányos, beteg asszony kér olvasóidtól emberbaráti segítséget. Egyetlen barátom, Frickó nevű ötéves magyar vizslám, még szeptember 11-én eltűnt a Nyugati pályaudvar postahivatala elől. Az utcán kellett hagynom, mert be nem vihettem. Szemtanúk állítása szerint egy 16—18 év körüli pepita-kosztümös lány vitte el, aki az édesanyjával együtt volt, s lófark-frizurát viselt. Kérlek, kedves Ludas, közöld olvasóiddal, hogy aki közülük tud azóta is siratott egyetlen barátomról, írja meg nekem. Utolsó reményem ez!

Váradi Sándorné
Bp. XIII., Pozsonyi út 14.

KULCSKÉRDÉS

Postaládám kulcsa nyolc hónappal ezelőtt beletört a zárba. Kértem a postai kézbesítőt, hozzon egy másikat helyette, megfizetem az árát. Sajnos, ő ebben nem illetékes, mondotta, menjek be talán a postára. Bementem. Ők, sajnos, nem illetékesek, mondották nekem a postán, forduljak az Ingatlankezelő Vállalathoz, azok szerelték fel a ládákat. Fordultam. Ott viszont azzal utasítottak el, hogy minden ládához csak egy kulcs volt, nem tudnak az eltört kulcs helyett másikat adni, még pénzért sem. Elmentem az újvárosi vasboltba ezután, azzal a szándékkal, hogy veszek egy új zárat a postaládámra, a hozzáillő kulccsal együtt. Hát zárat találtam is vagy húszat, de sajnos, egyikhez sem volt kulcs. Így aztán kénytelen vagyok továbbra is ősi módszerrel: bottal kihalászni a postát a ládából. Nem tudna valaki nekem ehelyett valami korszerűbb eljárást ajánlani?

Varga Mihály
Tatabánya
V., Győri út 10.

MIÉRT OGYESSZA?

Megelégedéssel olvastam (t.) kirohanását az Odessza—Ogyessza ügyben. Csakugyan érthetetlen, hogy e város nevét miért nem írják lapjaink helyesen Odesszának! Azazhogy nem is olyan érthetetlen. A Helyesírási Tanácsadó Szótár 532-ik lapján ez olvasható: „Ogyessza (régebben Odessza); Ogyesszában, ogyesszai."

A Magyar Tudományos Akadémia kiadványa is a hibás írásmódot ajánlja!

Dr. L. Z.
Budapest

PÖRÖLY-CSAPÁSOK

Ez év tavaszán vettem egy *Pöröly* elnevezésű kukoricamorzsoló és darálógépet, Lövőpetriben, a szövetkezeti boltban. Vásárlásakor sem a garancialevelet, sem a pótalkatrészeket nem kaptam meg. A nyolc rosta helyett is csak egyet adtak. Az üzletvezető azt ígérte, hogy pótlólag mindent megkapunk majd. Azóta sokszor sürgettük a hiányzó alkatrészeket, mindig csak ígérgettek, biztatgattak. Legutóbb viszont már nem is ígértek semmit, hanem elég udvariatlanul tudomásunkra hozták, hogy ez ügyben ők nem tehetnek semmit. Akkor vajon kit „zaklassak" azért, hogy végre megkapjam a hiányzó hét rostát, a tartalék kalapácsot, a törőlemezt és az állítóvillát? És főképpen a garancialevelet!

Pető József
Aranyosapáti

Májusban vettem egy Pöröly márkájú morzsoló- és darálógépet. Egy hónapig sem használtam, máris elromlott. Azonnal írtam az Óbudai Gépipari Ktsz-nek, ahol ezt a gépet gyártják, és a garanciális időben javítják. Nagyon gyorsan válaszoltak, s ígérték: 12 napon belül eljönnek, megnézik, és vagy megjavítják vagy kicserélik. Sajnos, hiába vártam, nem jöttek Újabb levelet küldtem, de erre már nem Óbudáról kaptam választ, hanem a Kisbéri Építőipari és Szolgáltató Ktsz finommechanikai részlegétől. Ők is ígérték, hogy kijönnek a garanciális javítást elvégezni. Nem jöttek. Végül is egy harmadik cégtől, a Győri Finommechanikai Vállalattól jött ki egy „szakember", aki megállapította azt, amit nélküle is nagyon jól tudtam: ha a motort bekapcsoljuk, csak búg, de nem hajt. Ez után eltávozott, s azóta hiába várom, hogy vagy ő vagy valaki más eljöjjön, s végre megjavítsa a motort. Nemrég felkerestem a Finommechanikai Vállalatot Győrött, és személyesen is reklamáltam náluk a javítás ügyében. Azt mondták, míg Óbudáról, a gyártó szövetkezettől nem kapnak pótalkatrészeket, nem tudják a garanciális javítást elvégezni.

Vajon meddig akarnak várakoztatni még? Malackáimnak már rég elfogyott a darája — nekem pedig a türelmem!

Pill János
Győrszentiván

A CÍMZETT VÁLASZOL

A lap egyik cikkében kifogásolták, hogy a Corvin Áruházban egy zsebrádióba való elemért három helyen kell sorba állni: a pultnál, a pénztárnál és a kiadóban.

A cikkben foglaltakkal egyetértek. Észrevételük jogos és helyénvaló volt. Az áruház igazgatójával megállapodtunk, hogy a korszerű eladási módszerekre való áttérést folyamatosan megvalósítják.

Tarján István
vezérigazgató,
CENTRUM ÁRUHÁZAK

„Szomjazunk!" című írásukra válaszolva közöljük:

A budaörsi Víztorony, Kőhát, Kőfejtő és Nefelejcs utcák a budaörsi víztorony-medence közelében vannak, ennélfogva, ha a nyári csúcsfogyasztások alkalmával a medence kiürül, a hálózati nyomás valóban olyan mértékben csökken, hogy e hegyvidéki utcákban levő közkutakon gyengén, vagy egyáltalán nem folyik a víz.

Budaörs vízellátásának biztosítására a jövő évben megfelelő intézkedések történnek. A Pest megyei Tanács VB megrendelése alapján a jövő év első negyedének a végén megkezdik annak az új vezetéknek az építését, amelyen háromszoros vízmennyiséget tudunk majd szállítani Budaörsre. Ezenkívül a Kőhegyen levő 350 köbméteres medence mellett 1000 köbméteres víztároló épül, amellyel biztosítható a szóban levő hegyvidéki utcák egésznapos, megfelelő vízellátása.

Hajdú György
igazgató,
FŐVÁROSI VÍZMŰVEK

ROSSZ ÓMEN

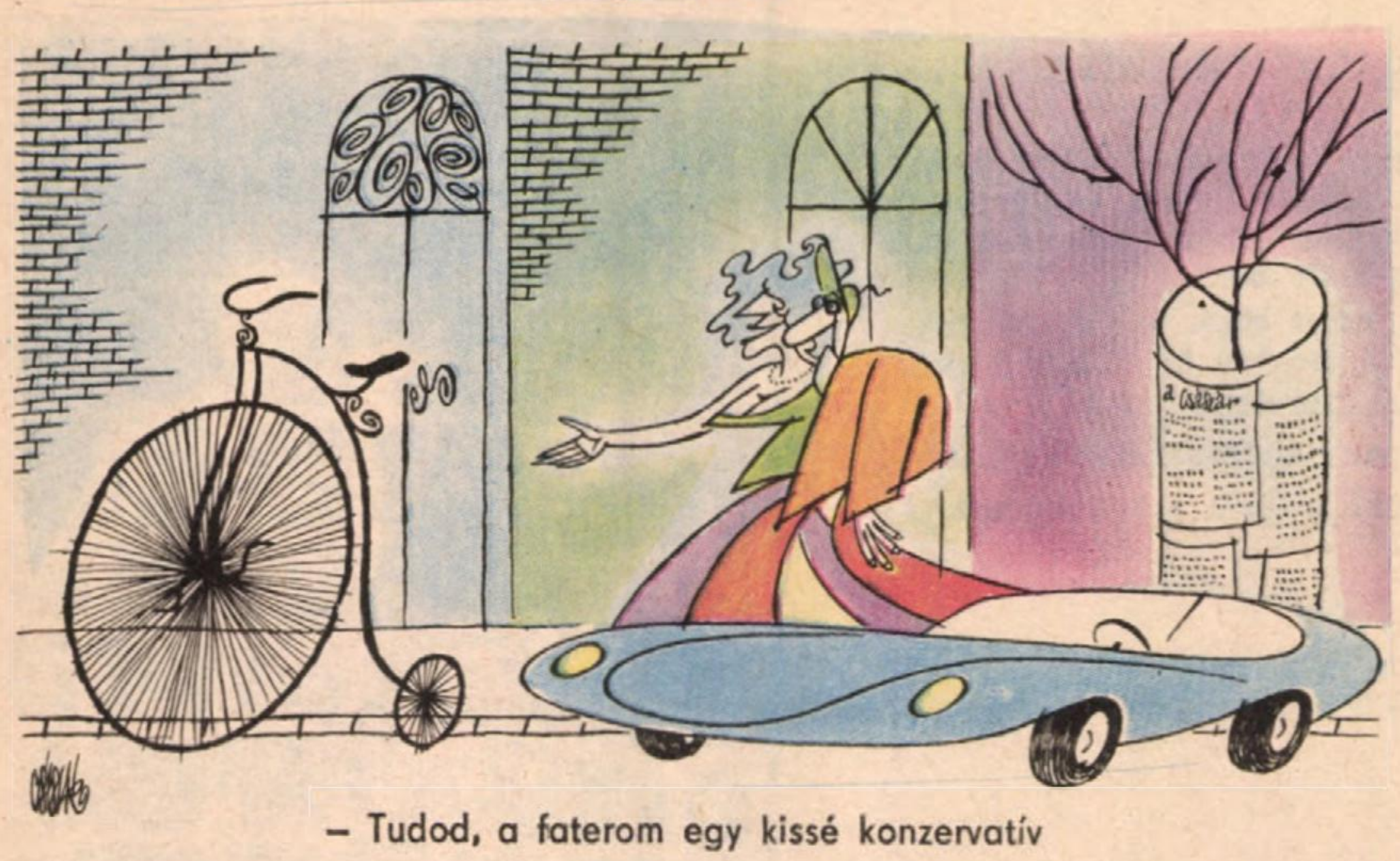

– Tudod, a faterom egy kissé konzervatív

RÉGÉSZEK

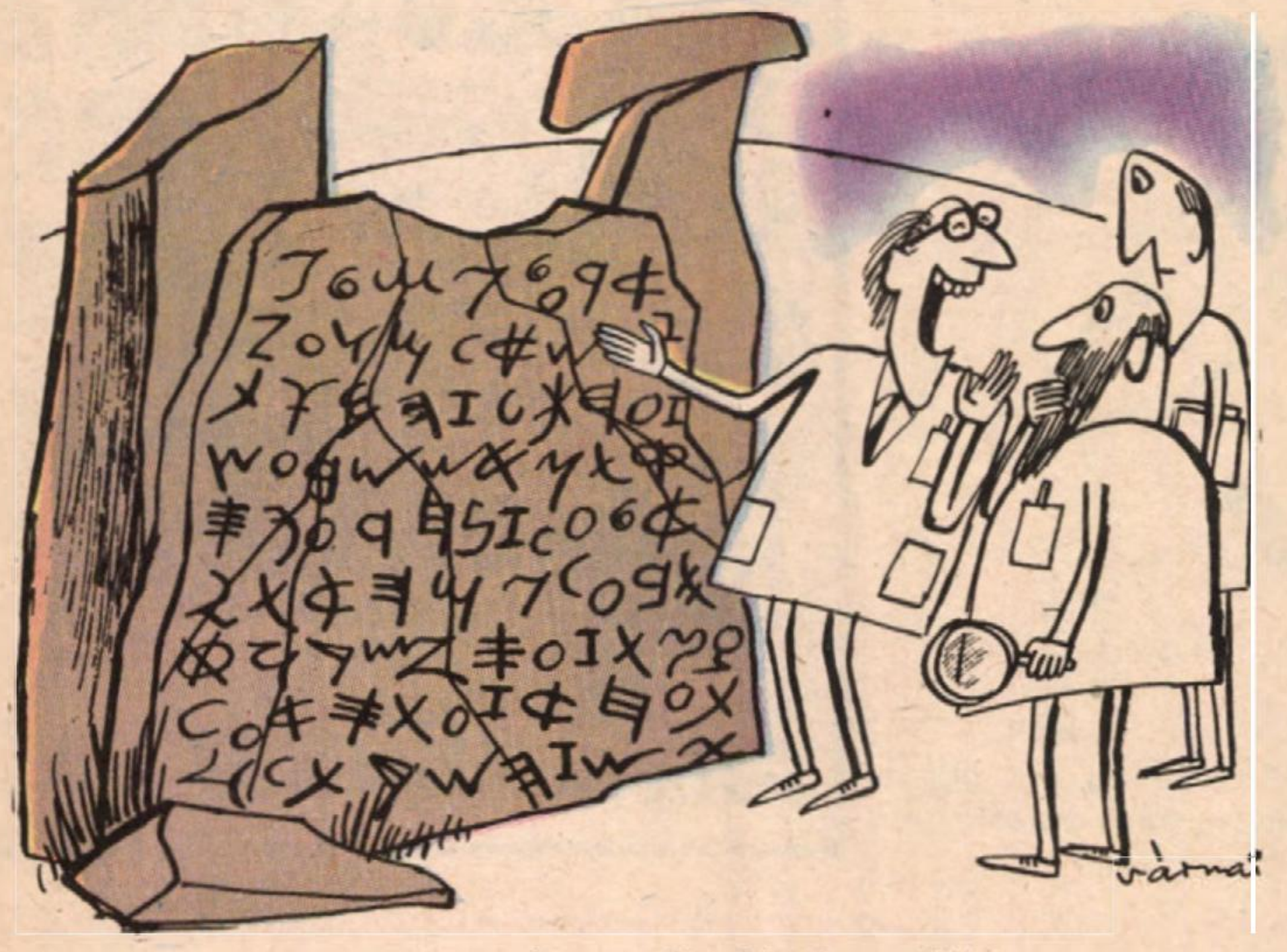

– ...magyarul nem jön ki olyan jól!...

SZÉGYEN A FUTÁS, DE HASZNOS...

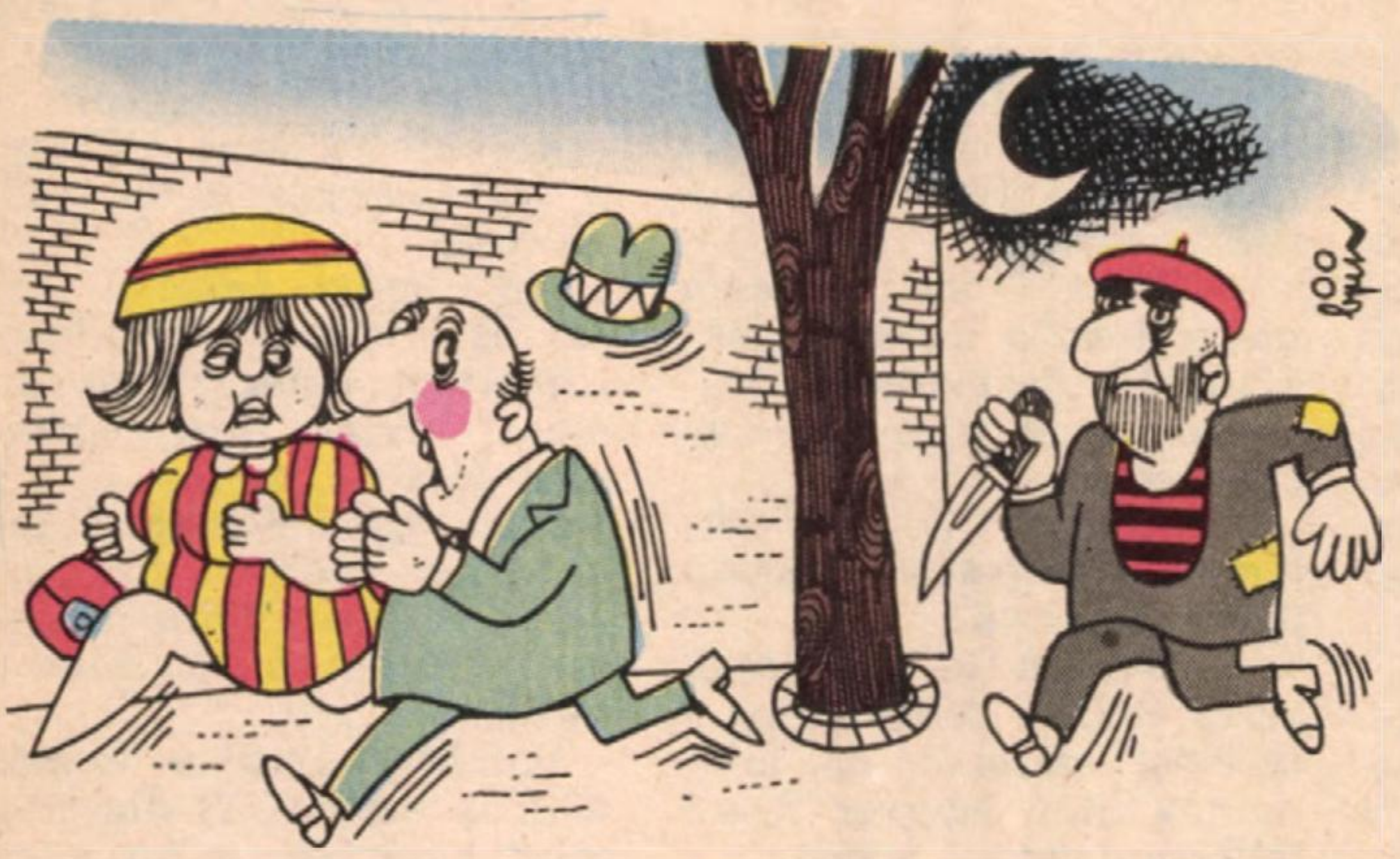

– Gondolj arra, szívecském, hogy így legalább leadunk néhány kilót...

SPORTKÓRHÁZBAN

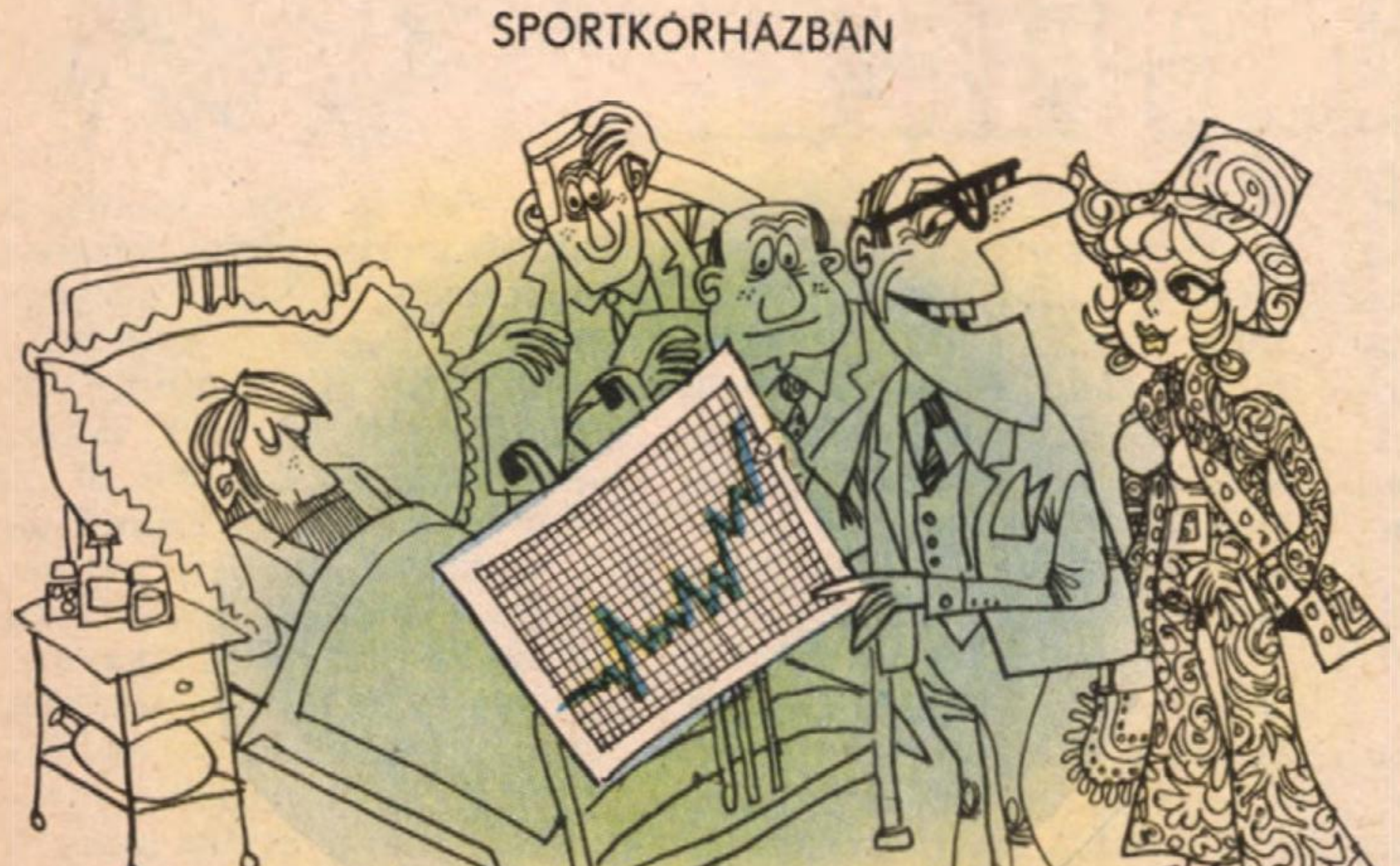

– Bravó! Még egy-két tized, és sikerül a világcsúcsot beállítania...

TALÁN EZ A MEGOLDÁS

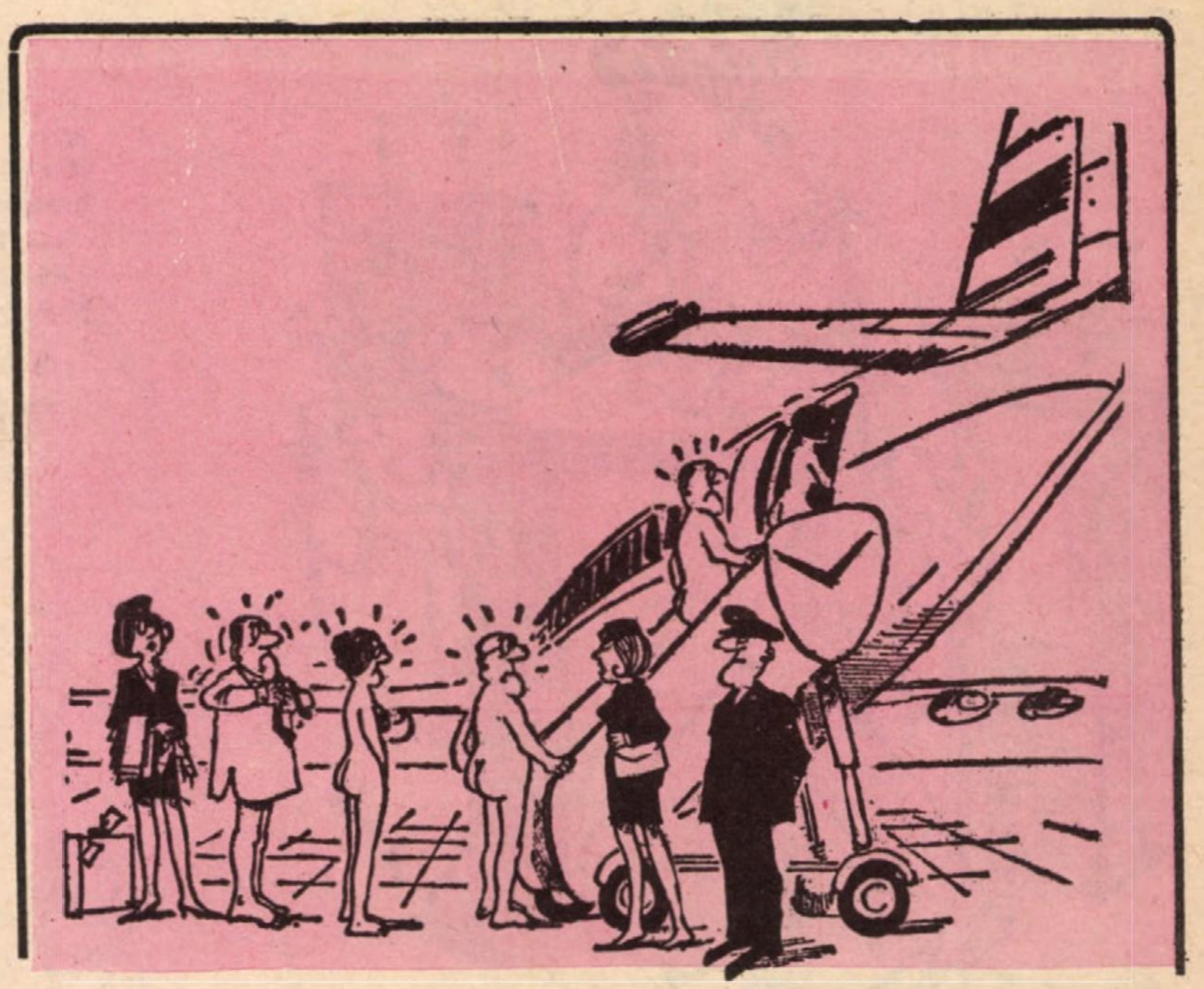

– Értsék meg végre, csak így akadályozhatjuk meg az állandó repülőgép-eltérítéseket...

(„Arbeiter Zeitung", Bécs)

TAXI

Búsan álldogálok egy elhagyatott tájon, Albertfalván. Húsz perc múlva a hetedik kerületben, a Rottenbiller utcában kellene lennem, de sehol egy taxi. Sóhajtok egy keserveset, aztán elindulok gyalog. Csak a csoda segíthet rajtam. S íme: alig poroszkálok két utcasarkot, feltűnik egy taxi. Az örömkiáltás elhal ajkaimon, mert a kocsi foglalt. Reménytelen helyzetem vakmerővé tesz. Felemelem jobbomat, vadul gesztikulálok. A sofőr káromkodik, az autó csikorogva fékez. A hátsó ülésén piros képű, zömök férfi ül.

— Bocsánat, merre? — kérdezem izgatottan.

— A József körútra — mondja a férfi barátságosan.

— Nekem nagyon megfelelne. Beszállhatok? — érdeklődöm alázatosan.

— Parancsoljon — biccent az utas.

Boldogan lehuppanok mellé az ülésre. A sofőr egy kicsit zordan néz maga elé, aztán indít. Kényelmesen hátradőlök, és nézem az elsuhanó gyönyörű albertfalvai házakat. Közben számolgatok magamban. Vajon mennyi lesz a fuvardíj? Vagyis a fuvardíj fele... Ugyebár, ketten vagyunk... Igen ám, de én külön szálltam be. Nem tudom, mi a szokás ilyenkor, de esetleg a taxis joggal kérheti külön-külön a teljes fuvardíjat. Hacsak... hacsak nem barátom vagy rokonom az utastárs, akinek joga van szívességből elvinni engem a kocsin a Rottenbiller utcába. Nem vitás, úgy kell tennünk, mintha rokonok vagy barátok lennénk. Utazó partneremnek is előnyös, ha csak egy fél útiköltséget fizet. Jelentőségteljesen ránézek és így szólok:

— Örülök, hogy összehozott minket a véletlen... Mesélj, cimbora, mi van a régiekkel?

A cimbora furcsán bámul, és egy kicsit arrébb húzódik.

— Mi az oka annak, hogy olyan ritkán jársz Jocóékhoz? Talán még azt sem tudod, hogy a Panninak ikrei születtek?

Útitársam egyre idegesebb lesz. Remegő kézzel cigarettára gyújt. Barátságosan oldalba bököm:

— Mi van a lányokkal, pajti? Mindig nagy kópé voltál! Emlékszem, egyszer házassági tanúnak hívtak, de az „igen" előtt rábeszélted a menyasszonyt, hogy veled szebb az élet. A jó ég tudja, mivel szédíted a nőket. Nem vagy te olyan szép fiú...

Társam lenyomja az ajtó kilincsét: valószínűleg elszánta magát, ha menekülnie kell, kiugrik a robogó kocsiból.

— Eleget meséltem, most már rajtad a sor, öregfiú. Ki vele, hogy élsz?

Válasz nem érkezik. A cimbora hallgat, mint a csuka, és ijedten bámul maga elé. A taxi bekanyarodik a József körútra. Abban a pillanatban — mint akinek hirtelen ragyogó világosság gyúl az agyában — hirtelen mellém húzódik, kedélyesen hátba vág:

— Köszönöm, megvagyok. Vagyogatok. Ugorj fel egyszer hozzánk. Majd elbeszélgetünk a régiekről. Kérem, álljon meg. Itt kiszállok! — hajol előre a taxisofőrhöz, aztán vidáman rám nevet: — A viteldíjat intézd el, öregem. Úgyis jössz még egy ötvenessel. Emlékszel, amikor Vicáékkal voltunk Lajosmizsén, adós maradtál három birkapörkölt árával. Szevasz! Kézcsókom a feleségednek! — kiált vissza a járdáról, és eltűnik a József körút színes forgatagában.

Galambos Szilveszter

NAGY FORGALOM

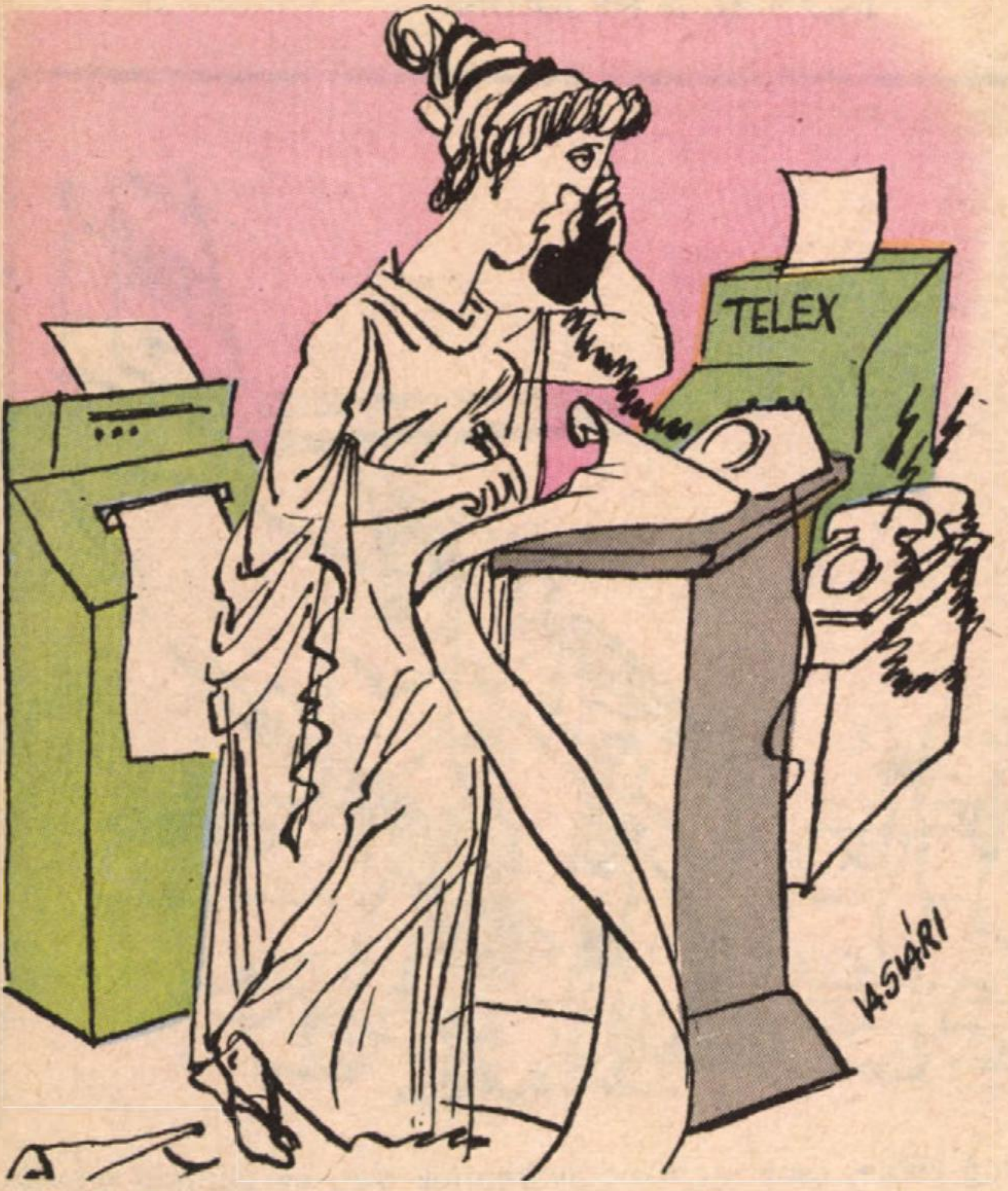

Klió: Az embernek nincsen egy nyugodt pillanata!...

ERŐNLÉT

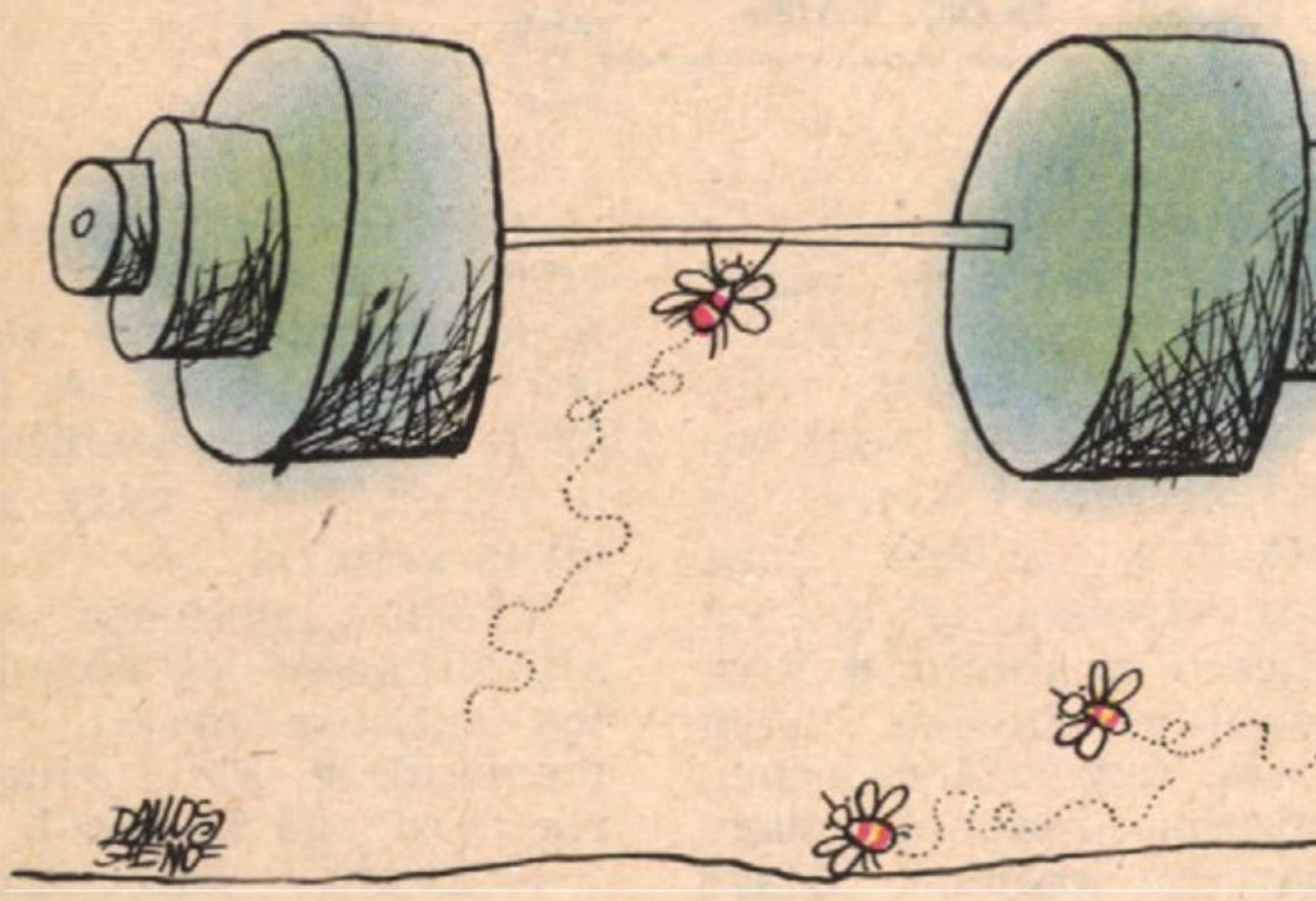

– Könnyű neki! Doppingszert ivott...

DÁVID ÉS GÓLIÁT

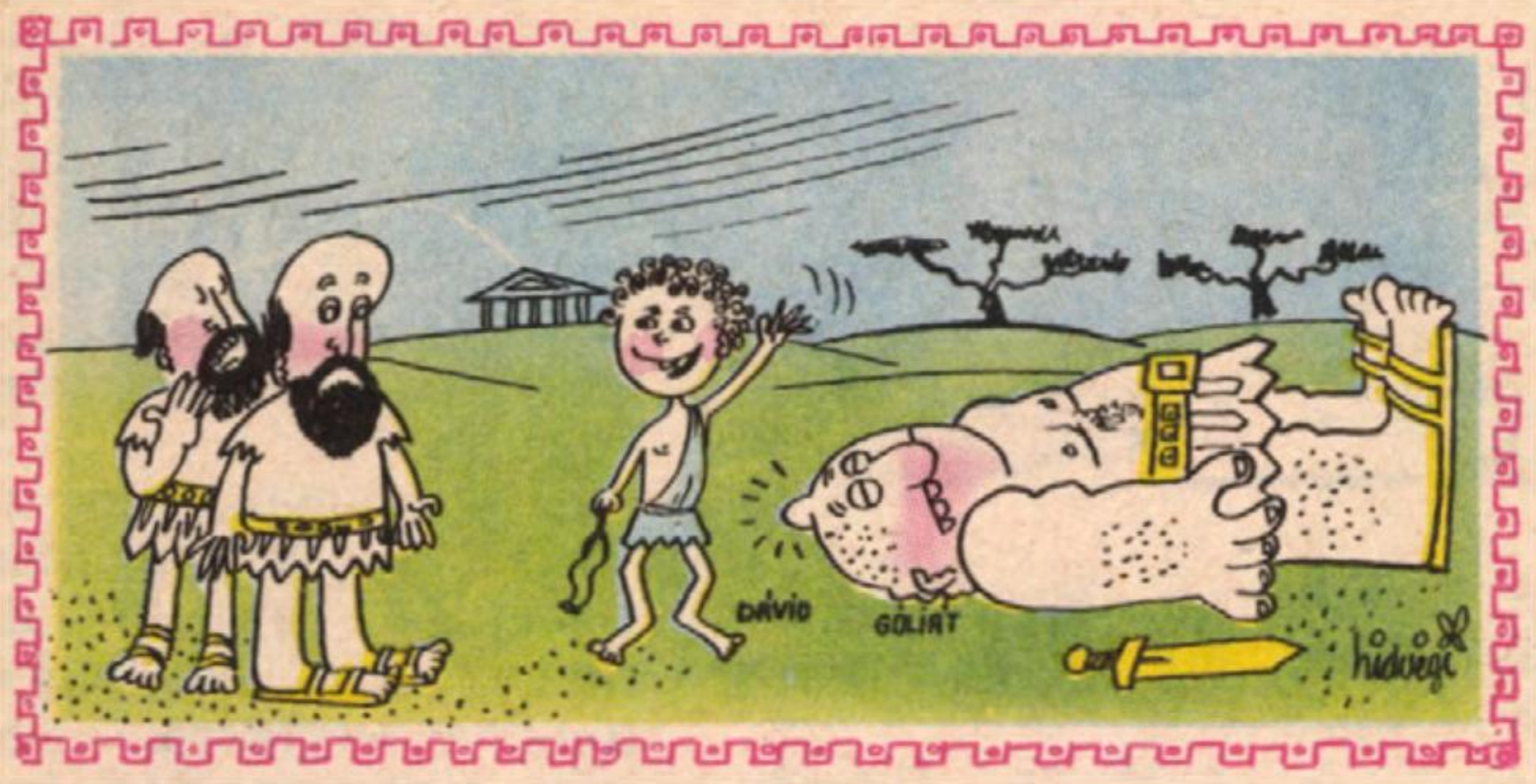

– Nem hitelesíthetjük az eredményt, Dávid doppingszert használt!

GYORS SEGÍTSÉG

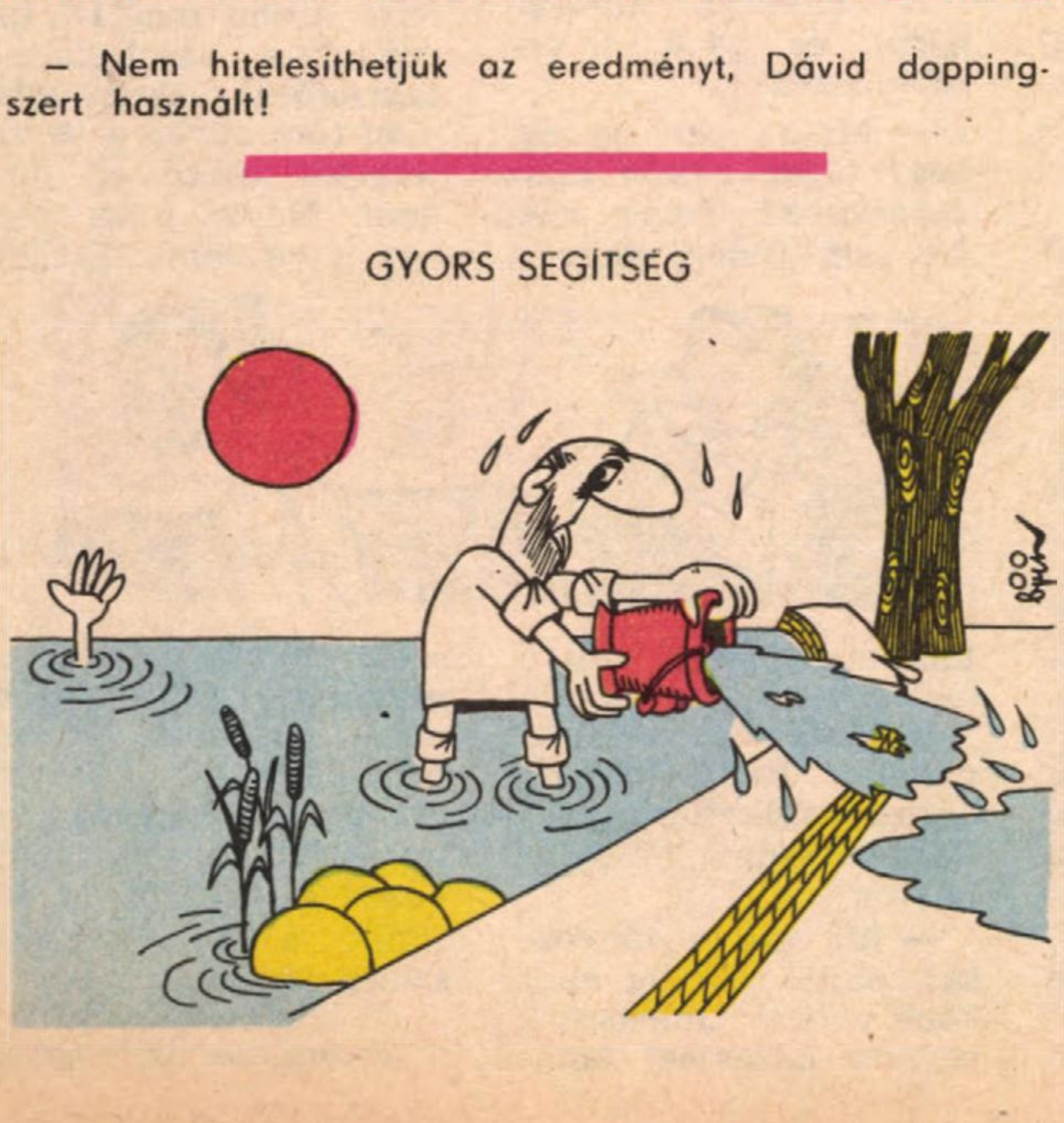

VÁLÁS PÁRIZSBAN

Válópert tárgyal a párizsi bíró. Arról is döntenie kell, hová kerüljön a gyerek. Atyai hangon szól a beidézett kisfiúhoz:

— No, nézd csak, kis barátom... Tegyük fel, hogy szüleid elválnak... Melyiknél szeretnél lakni?

A gyerek habozás nélkül válaszol:

— Annál, akié a televízió lesz!

A SZERENCSE GYERMEKE

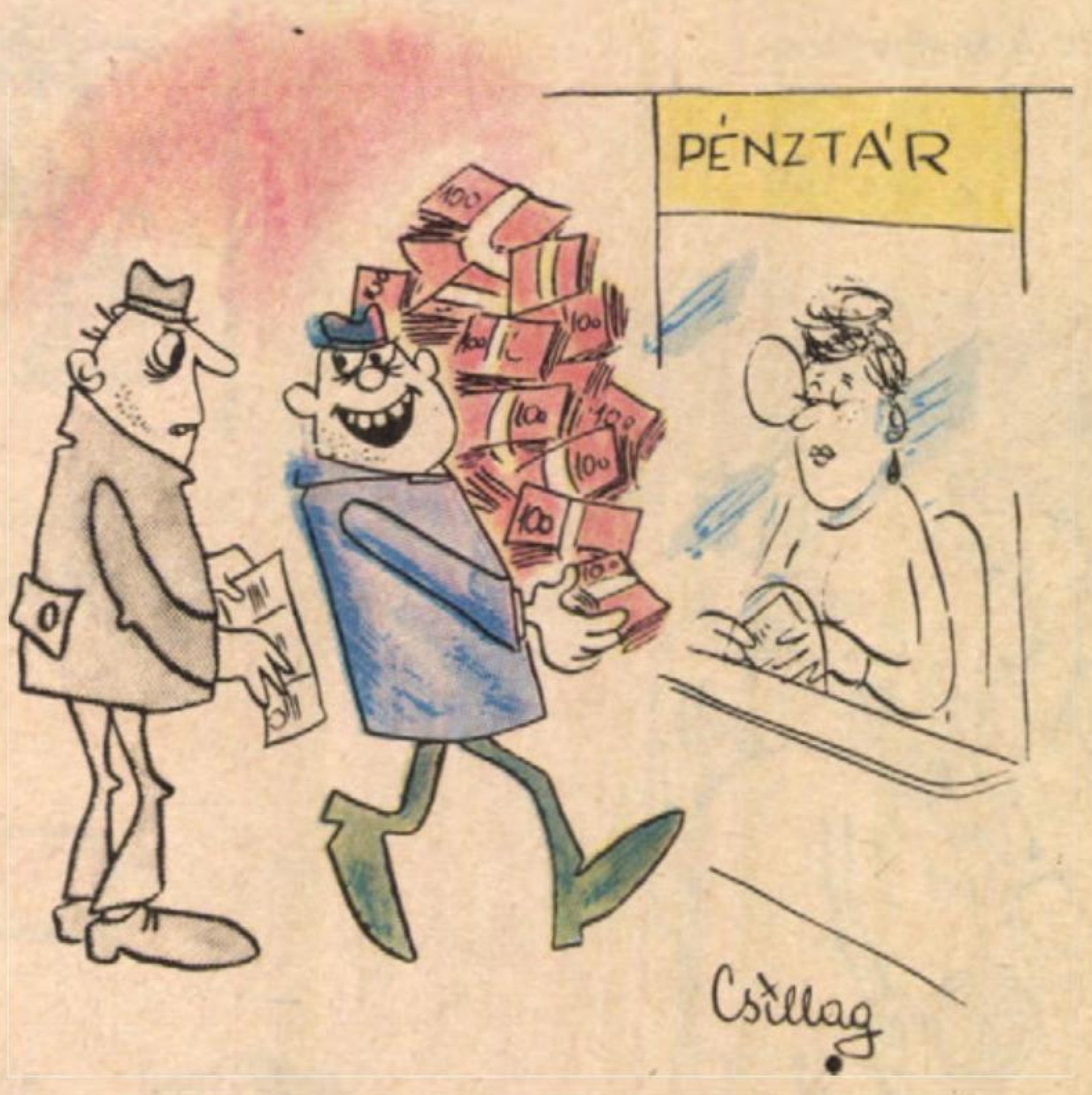

– És ugyanezzel a szelvénnyel még hat darab lábast is nyertünk a tárgynyeremény-sorsoláson!

MAKACSUL TAPOSOTT ÚT

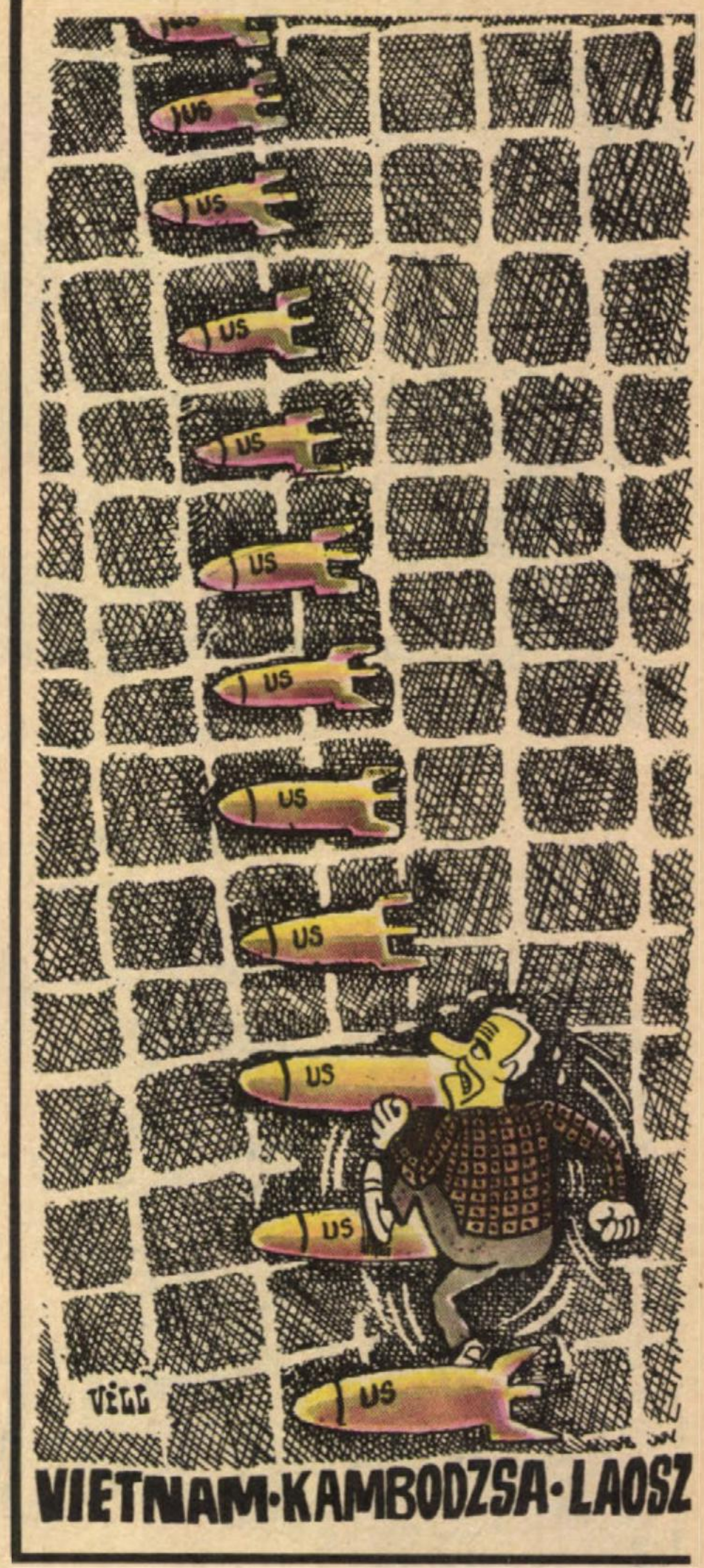

LAZÍTÁS

A „Kiváló mézpergető” cím már csak ráadásnak tűnt Vacek Ödön számára a korábbi esztendők sok-sok megbecsülése után. De ő ezekre rá is szolgált! Kiváltképp a mézpergetésben ritkította párját, ám a műlépek kezelésében is specialistának számított. Művezetőjét is az ő munkája ihlette élete egyetlen versikéjének megírására, amely azóta szólásmondássá vált a mézüzemben: „Akármerre lépek, telve mind a lépek!” Mégse restellte üres éjszakai óráit szakmai továbbfejlesztésére fordítani, mert önkritikusan belátta, hogy a rajzás még nem erős oldala.

De Vacek Ödön nemcsak az üzemében, hanem otthonában is példamutatóan élt. Nem ivott, nem dohányzott, nem kártyázott, fizetését mind hazaadta az asszonynak és családi reszortfeladatként a tisztaságról, a rendről gondoskodott. Tudta ő, hogy e kettőn kívül tulajdonképpen nincs is otthon más tennivaló, de hadd lássa az a feleség és az a fiú: a Vacek család feje nem akármilyen fej!

Egyik nap aztán — huszadik házassági évfordulójukon — különösen kitett magáért; olyan rendet teremtett a lakásban, hogy szinte véteknek tűnt még csak rálépni is a szőnyegre vagy hozzáérni a bútorokhoz. Legnagyobb megdöbbenésére azonban elismerés helyett az asszony ráförmedt:

— Most már teljesen megőrjítesz a tisztasági mániáddal! Esküszöm, idegsokkot lehet kapni a precízségedtől!

— De hiszen én csak kellemes meglepetést akartam neked szerezni!

— Nekem te már csak azzal tudnál kellemes meglepetést szerezni, ha annyi év után egyszer végre felfordítanád a lakást!

A férfi napokig hatása alatt volt ennek a jelenetnek, s mind azon gyötrődött: hogyan lehet idegesítő a rend, a szorgalom, a tisztaság? S míg ezen ette magát, egyre bizonytalanabbá vált a portörlő a kezében, s az üzemben is egymás után repedtek meg a lépek pergetés közben... Ráadásul egyszer csak a fia is azzal állt elé:

— Apu, neked is kell egy kis lazítás, nem vagy te még olyan öreg...

Vacek ekkor olyat tett, amit még soha: lement az italboltba, s egy fröccsöt rendelt. Kisfröccsöt ivott, egy kicsit a fejébe is szállt, s rövidesen már új nőismerősét faggatta kétségbeesve: hát csakugyan bűn a rendszeretet? A hölgy azonnal megnyugtatta:

— Ha az italadagodat is rendesen bedobod, te vagy a legklasszabb fiú a halpiacon!

Egy héttel később már azt is tudta Vacek, hogy legbelsőbb tanácsadóját Sacinak hívják, igaz, akkor már jócskán benne járt a lazítás ingoványában. Munkahelyén pedig a mézpergetéskor már több maszsza került a falra, mint a tartályba...

Valahogy azonban ez már nem is zavarta őt annyira, mint korábban, s ha néha még fel is borzolódott a lelkiismerete, Saci azonnal lesimította. Kiváló mézpergetés? Ugyan, kérem... Ijesztgetés prémiumelvonással, fegyelmivel? Teljesen hidegen hagyta őt... Hiszen e csekély kellemetlenségek ellenében otthon végre meghitt légkör és nyugalom fogadta, nagyvonalúságáért már egyenesen csodálni kezdték őt, az időközben feltornyosuló szeméthegyeken pedig szerető gonddal segítették át egymást a lakásban.

Németh Géza

ROSSZ HÍR

Elszorult torokkal veszem tudomásul, hogy egykor oly szívesen olvasott íróm, Pempő Benő, halálának huszonhetedik évében csendesen elköltözött az írók világából. Benőt még annak idején, tragikusan és igaztalanul ragadta el körünkből a zord fizikai halál, ifjan és korán. Ám mégis velünk maradt ő, regényeiben, tovább élt mind nagyobb példányszámaiban, mely egy író esetében egyáltalában nem mindegy. Pempő ennélfogva élt — legnagyobb örömünkre —, a kritikusok felismerték benne az értékest és a könyvkiadók a hasznost. Pempő élt, ám írni nem írt többé, mivelhogy előzőleg meghalt.

Így került sor írói hagyatékának a számbavételére, majd néhány befejezetlen műve kiadására, melyet a kegyeletes baráti szándék befejezett, s a kiadó kiadott.

Ezt követőleg került sor — ugyancsak a hagyatékból — az írónak néhány elkezdett művére. A nemes törekvés, hogy újabb Pempő-könyv jelenhessék meg, folytatta a félbenhagyott kéziratokat, megírta, majd befejezte az elkezdett műveket.

Benő azonban ez idő tájt már fáradt volt, korántsem volt már a régi Benő, a sziporkázóan fordulatos, a csupa-ötlet Benő, aki volt valaha, nem is olyan régen, halála után. Ám a hagyaték még mindig nem fogyott ki. Akadt az író jegyzetei közt egy-két feljegyzett ötlet, néhány igazi pempői cím, név, még aforizma is akadt. A *Szándék* pedig felfedezte mind e maradékokat is, s hogy el ne vesszenek, történetet kerekített hozzájuk, meg is írta, be is fejezte, s önzetlenül Pempő Benő nevét írta alájuk s fölébük.

Az utókor azonban most már egy tollvonást sem ejt a szegény Benőért. Életművét immár belepte a hagyaték.

(Somogyi)

PAX AMERICANA

Császár Tamás rajza

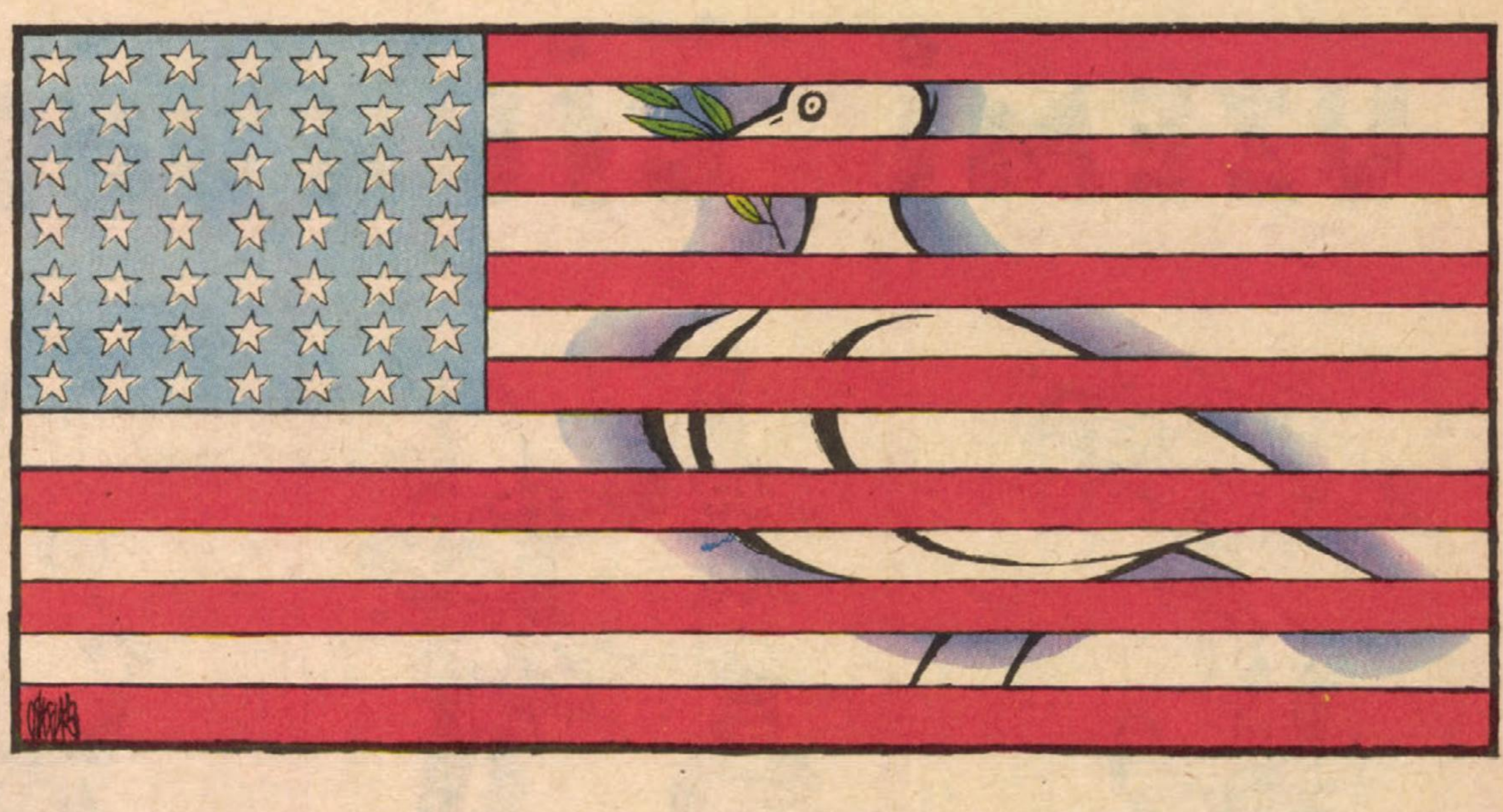

KULTÚRIGÉNY

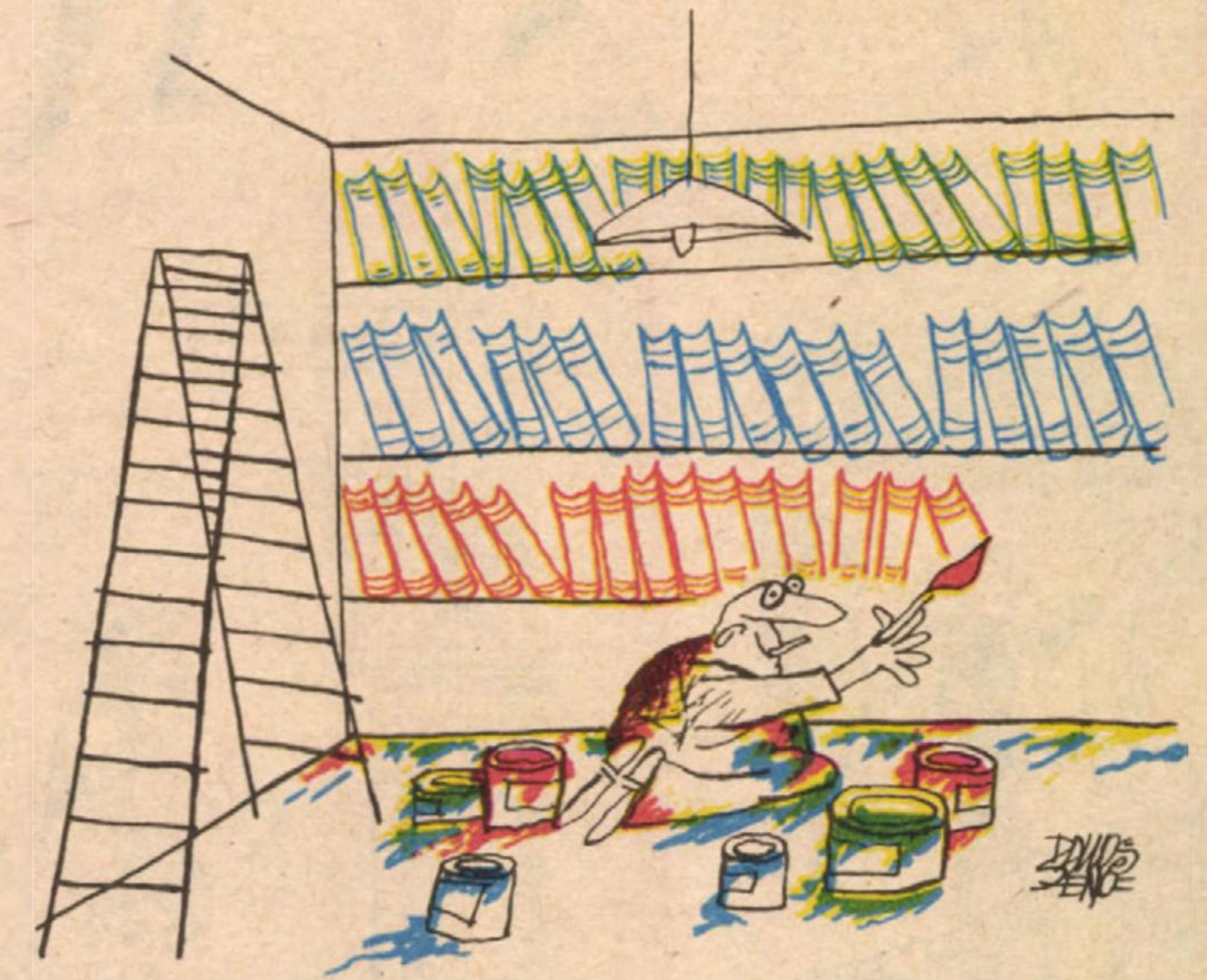

NE RABOLD KI A PAPA SZÁLLODÁJÁT!

Ezt a bölcsességet az AP-hírügynökség ajaccioi tudósítása szerint nem fogadta meg egy Jean-Louis Raccad nevű fiatalember, aki kirabolta édesapja szállodájának több vendégét és bűntársával együtt mintegy 270 000 dollár értékű ékszert zsákmányolt. Mindezt álarcban tette, de bűnözés közben leesett róla az álarc, s a vendégek felismerték, hogy a szállodatulajdonos fiacskája az illető.

Persze, lehetne néhány szót ejteni a korzikai álarc-ipar megbízhatatlanságáról is!

KONZERVATÍV MUNKAERŐ

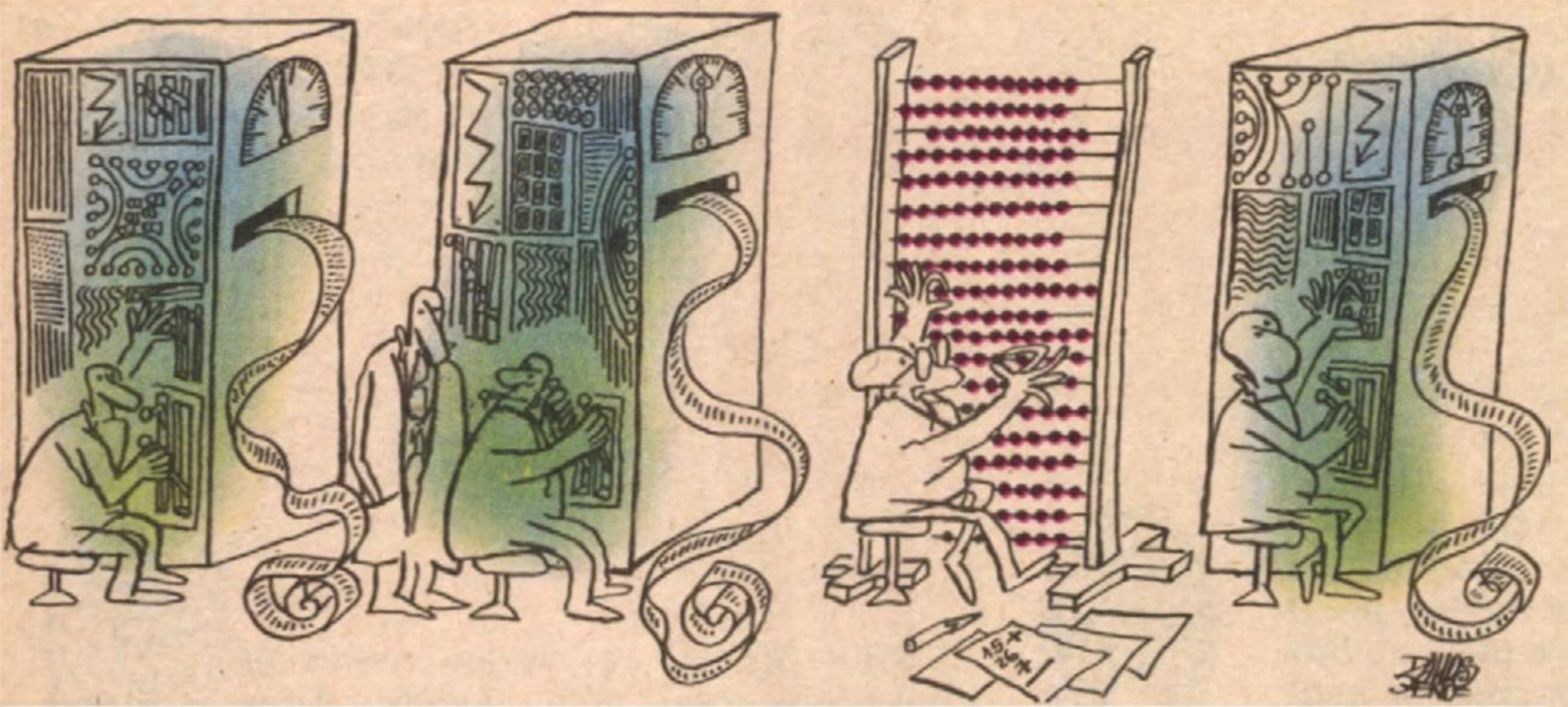

– Nem akarjuk megsérteni, nyugdíj előtt áll . . .

FILMKRITIKA

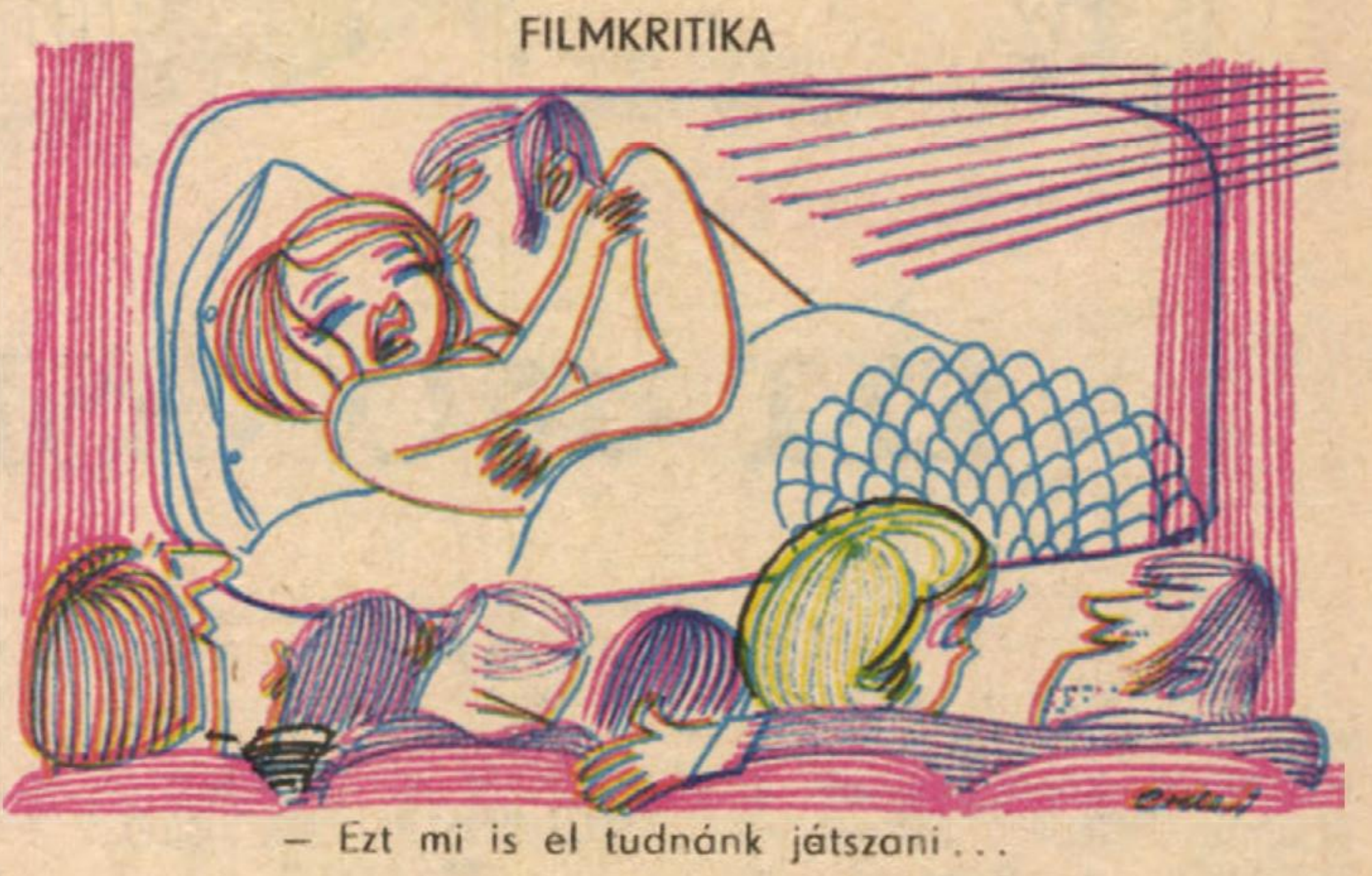

– Ezt mi is el tudnánk játszani . . .

DIADALMENET NÉMI AKADÁLLYAL

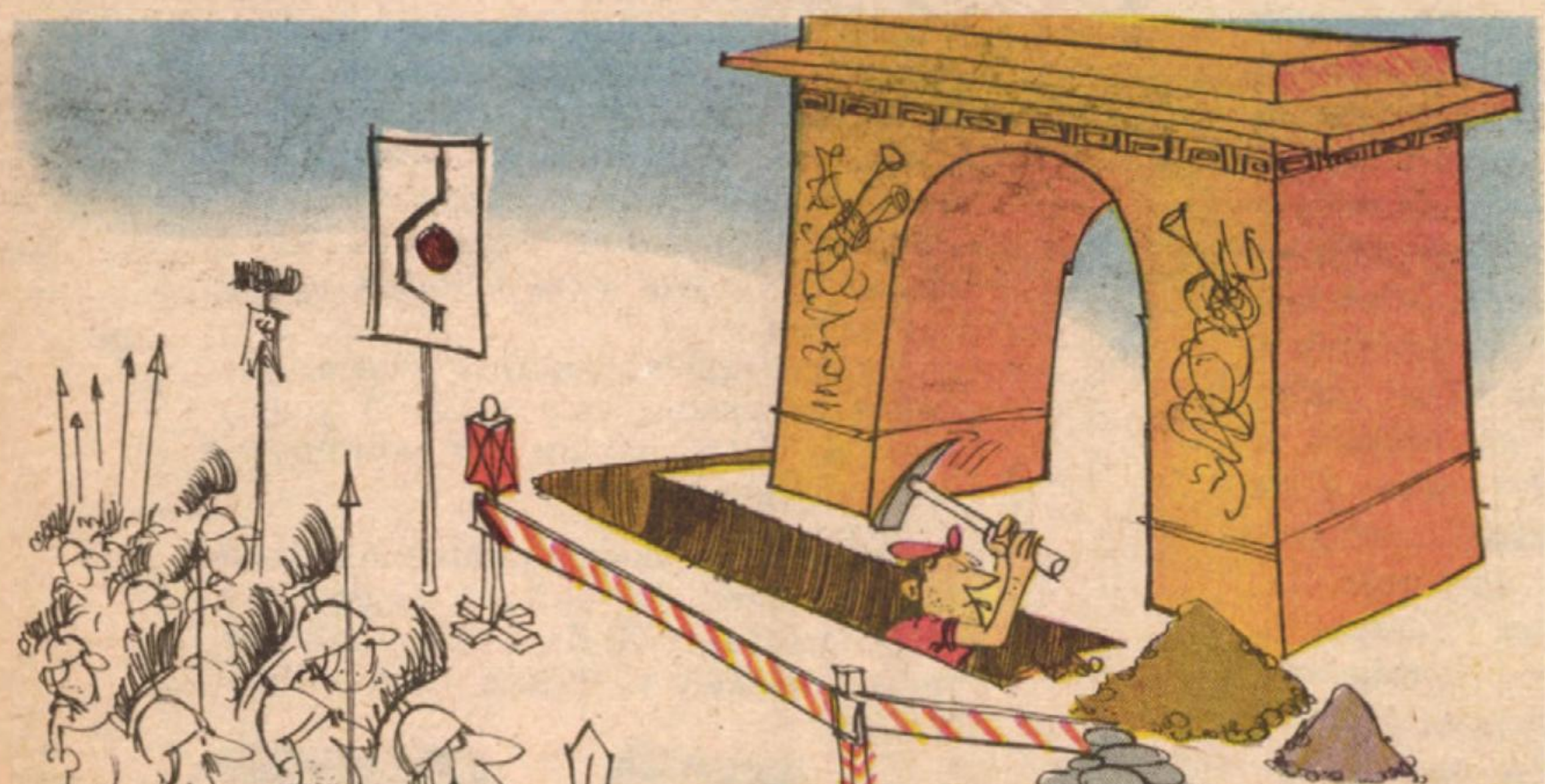

BIZALMATLAN CSAPOS

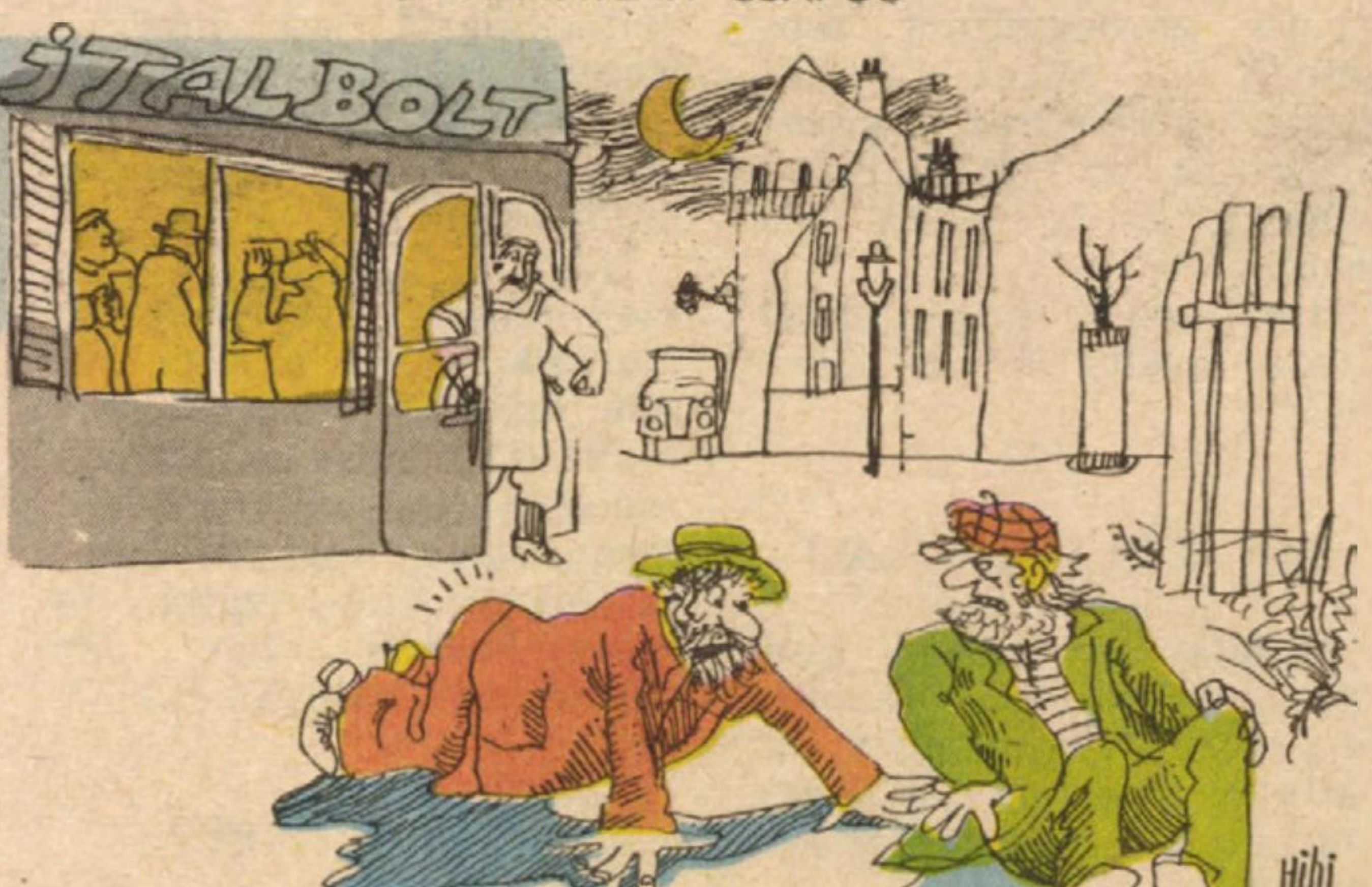

– Nem hitte el, hogy álruhás királyfi vagyok!

ÜZEMI CIRKUSZ

Schwott Lajos rajzai

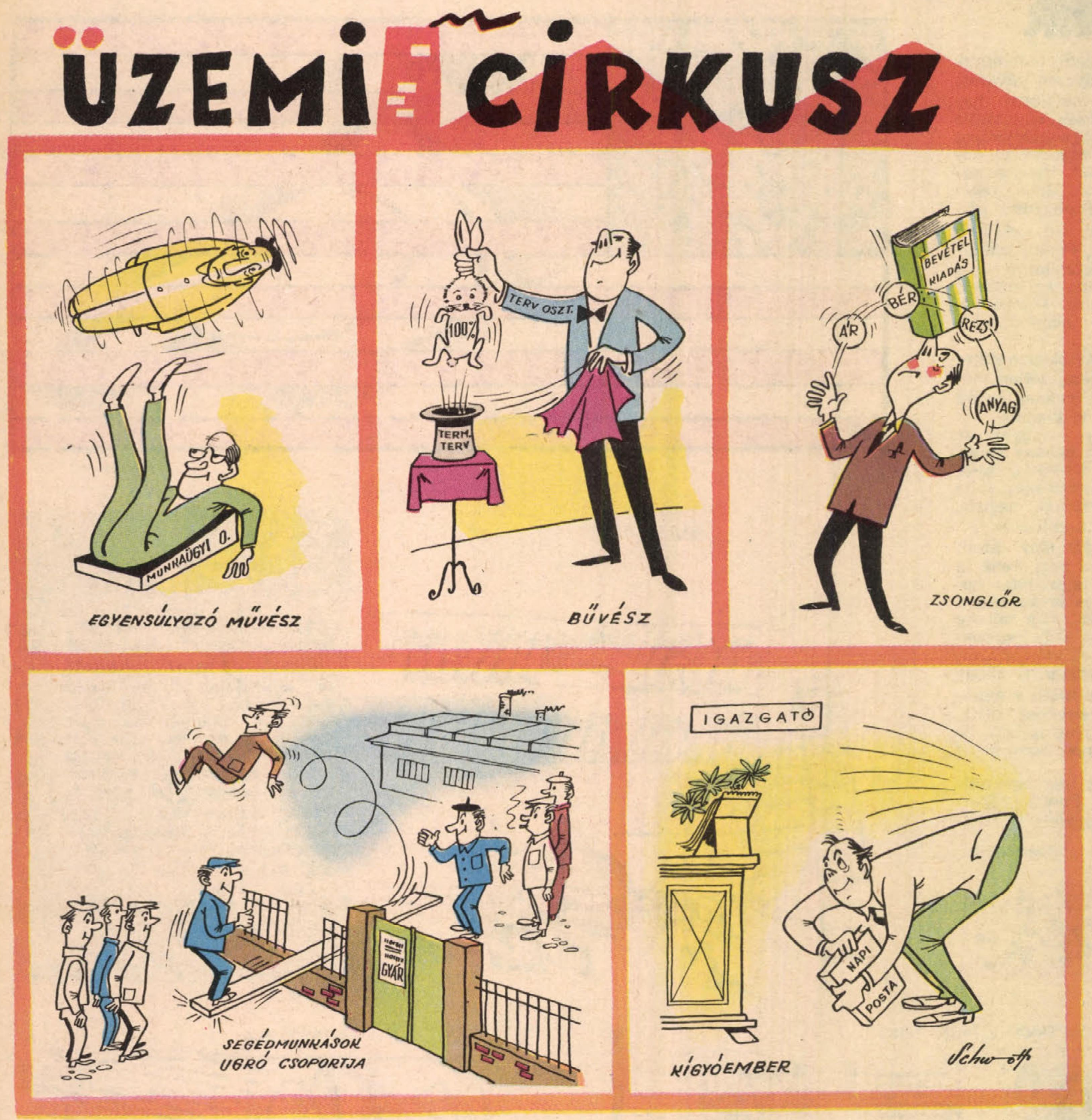

MINI MOSOLY

— És mondd, drágám, boldog a házasságotok?
— De még mennyire! Már negyedszer toljuk ki a válóperünk határidejét.

*

— Mondd, Palika — érdeklődik a nagybácsi —, miért kell tisztelni az öregeket?
— Azért — feleli értelmesen Palika —, mert náluk van a pénz.

*

— Hallom, hogy Rómában volt.
— Igen.
— És látta a pápát?
— Nem.
— Szerencsétlen! Rómában lenni és a pápát nem látni, az annyi, mint Nápolyban járni és nem meghalni.

*

— Mondtam már — kiabál az asszony —, hogy nem kellett volna engem elvenned. Én igazán nem futottam utánad!
— Hát persze, hogy nem — dörmög a férj —, az egérfogó sem fut az egér után.

*

— Szeretnél egy kistestvérkét, fiacskám?
— Isten ments! A szüleim még engem se tudnak rendesen nevelni.

*

Focingerék vacsora után otthon ülnek és olvasnak. Az asszony, aki egy útirajzot olvas, odafordul a férjéhez:
— Mit szólsz hozzá, Tivadar, azt olvasom, hogy a Samoa-szigeten öt forintért lehet vásárolni egy asszonyt.
Mire Focinger mély meggyőződéssel mondja:
— Nézd, anyuskám, egy jó feleség meg is ér annyit . . .

EZT OLVASTAM

FÉNY, AZ FÉNY?

„Gyufa minden mennyiségben” címmel gyufagyártásunkról közöl cikket a Magyar Hírlap. Idézek a cikkből: „A Béke és a Szikra elnevezésű gyufákat jobban keresik, mint valaha, s úgy tűnik, a legújabb típusú gázöngyújtók sem vetnek véget *Jedlik Ányos találmánya* népszerűségének. Az ok nyilvánvaló: a gyufa sokkal olcsóbb . . .”

Hm. Lehet, hogy Irinyi János találta föl a dinamót?

MIN IZGUL A VILÁG

Mondat egy reggeli lapból: *Még mindig Columbus 1492 karácsonyán elsüllyedt hajójának, a Santa Mariának a sorsa izgatja a világot.”*

Kivételes lény lehetek, mert körülnézve a világban, határozottan úgy érzem, hogy engem egészen más izgat.

KÜLÖNVÁLTAN ÉLŐ HALOTT

Egy, az Egyesült Államokban elkövetett négyes gyilkosságról ad hírt a Népszabadság, s hozzáteszi: *„Szemtanúk szerint az áldozatok egyike a gyilkos különváltan élő felesége.”*

Nem tudom, miért kell szemtanúk véleményére hagyatkoznunk egy pontosan, anyakönyvileg megállapítható házastársi viszony esetében. Az mindenesetre megnyugtat, hogy az áldozat-feleség, különváltan és meggyilkoltan bár, de egyébként zavartalanul él.

VONZÓ HÍRVERÉS

A Könyvtájékoztató az alábbi tömör mondatban csinál kedvet egy újonnan megjelent szociológiai munkához (gyengébb idegzetűek ne olvassák!): *„Bár az emberi történelem leginkább elidegenedett struktúrájából is mindig volt lehetőség egyesek számára a mindennapiságból és a vele egyértelmű elidegenedettségből a nembeliségbe történő felemelkedésre a művészet, a tudomány, a politika vagy egyéb egyneművé tett közeg segítségével, az adott társadalom elsöprő többsége, életének elidegenedett volta miatt, soha nem volt képes tudatos viszonyt kialakítani a nembeliséggel: egész élete során megrekedt saját személyiségének partikularitása és a nem tudatosult, ún. »néma« nembeliség együttélésének szintjén.”*

Le vagyok nyűgözve.

Timár György

SINATRA UJJLENYOMATAI

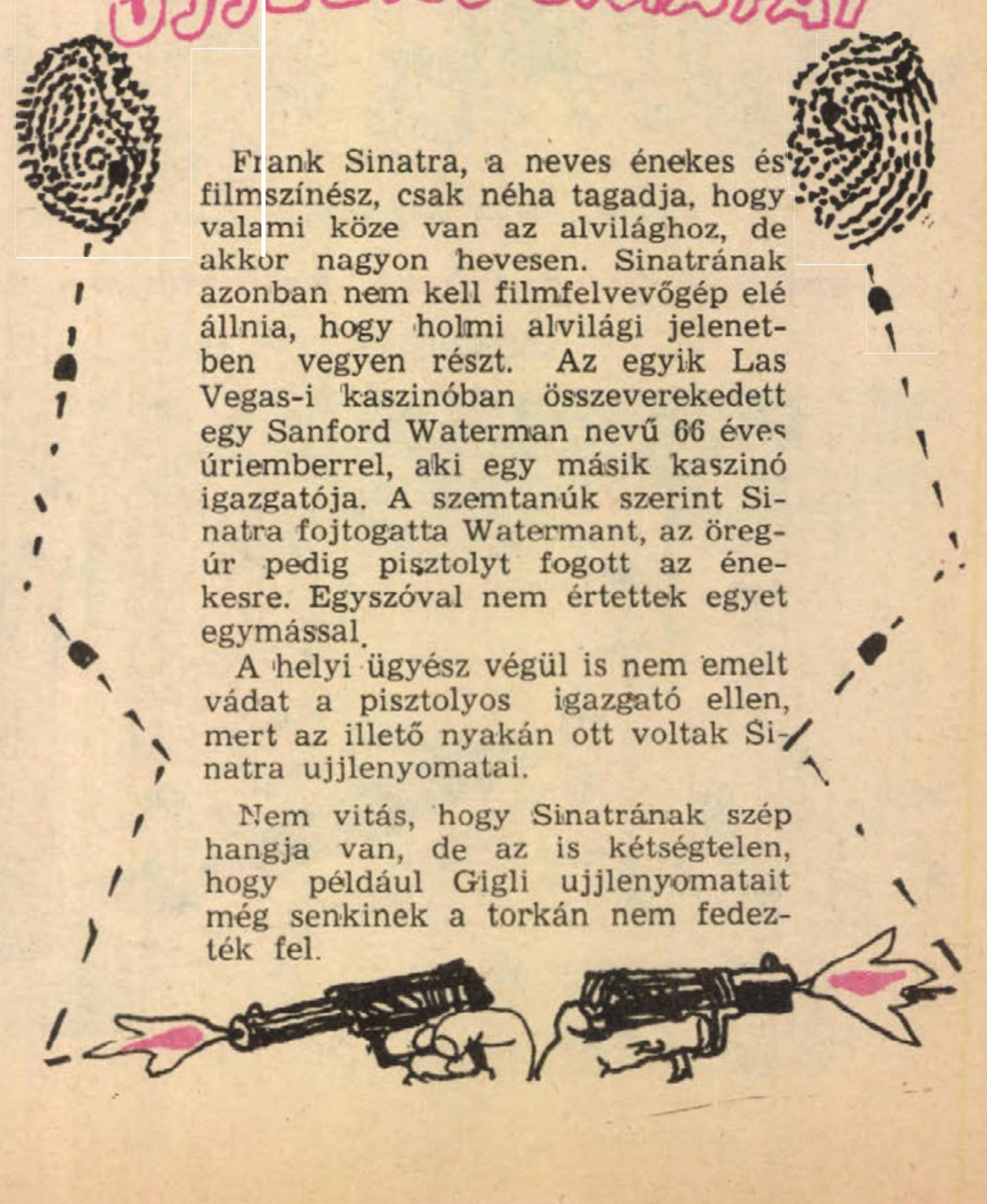

Frank Sinatra, a neves énekes és filmszínész, csak néha tagadja, hogy valami köze van az alvilághoz, de akkor nagyon hevesen. Sinatrának azonban nem kell filmfelvevőgép elé állnia, hogy holmi alvilági jelenetben vegyen részt. Az egyik Las Vegas-i kaszinóban összeverekedett egy Sanford Waterman nevű 66 éves úriemberrel, aki egy másik kaszinó igazgatója. A szemtanúk szerint Sinatra fojtogatta Watermant, az öregúr pedig pisztolyt fogott az énekesre. Egyszóval nem értettek egyet egymással.

A helyi ügyész végül is nem emelt vádat a pisztolyos igazgató ellen, mert az illető nyakán ott voltak Sinatra ujjlenyomatai.

Nem vitás, hogy Sinatrának szép hangja van, de az is kétségtelen, hogy például Gigli ujjlenyomatait még senkinek a torkán nem fedezték fel.

UTÓSZEZON

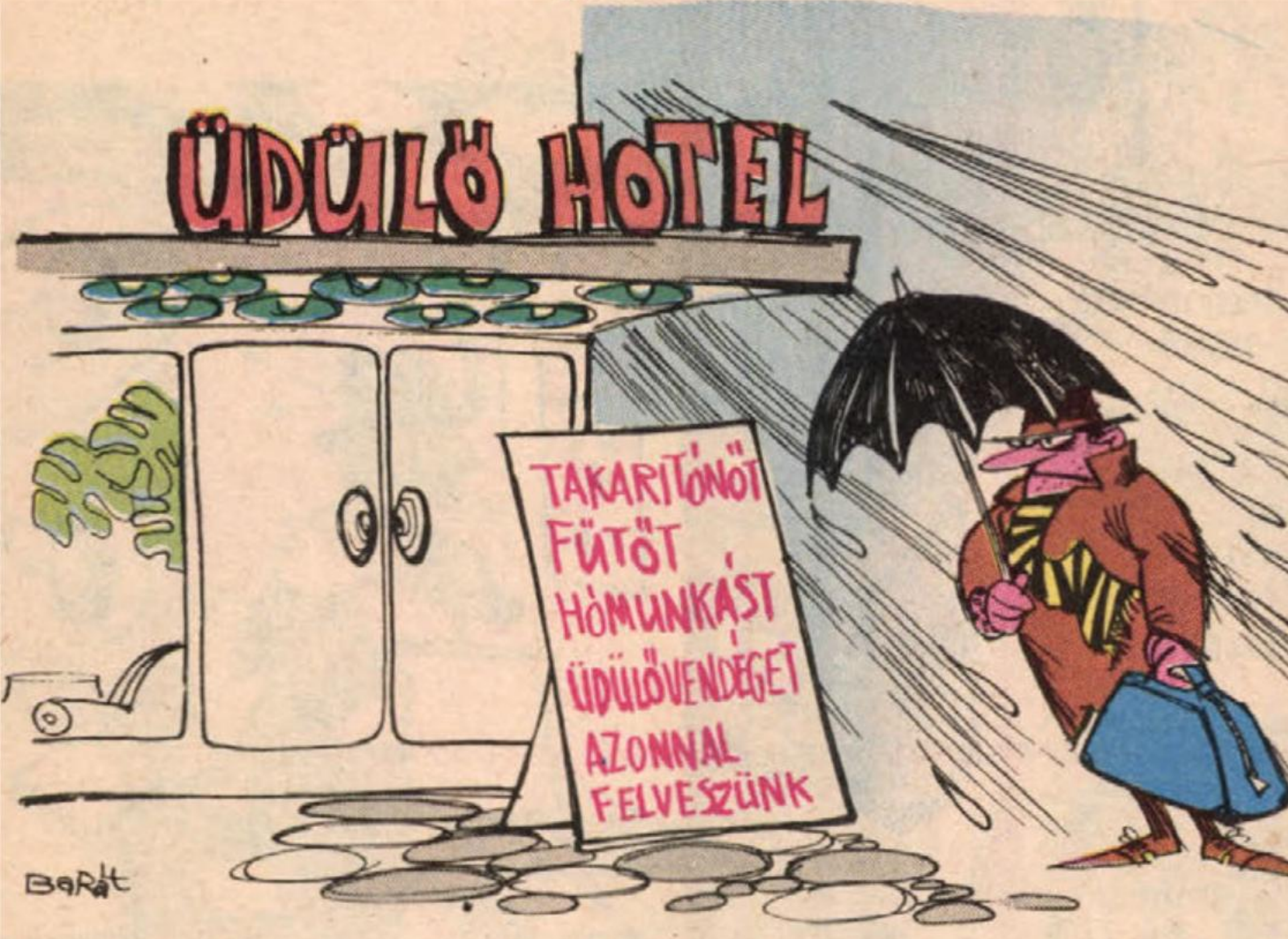

CSERBENHAGYÁSOS BALESET

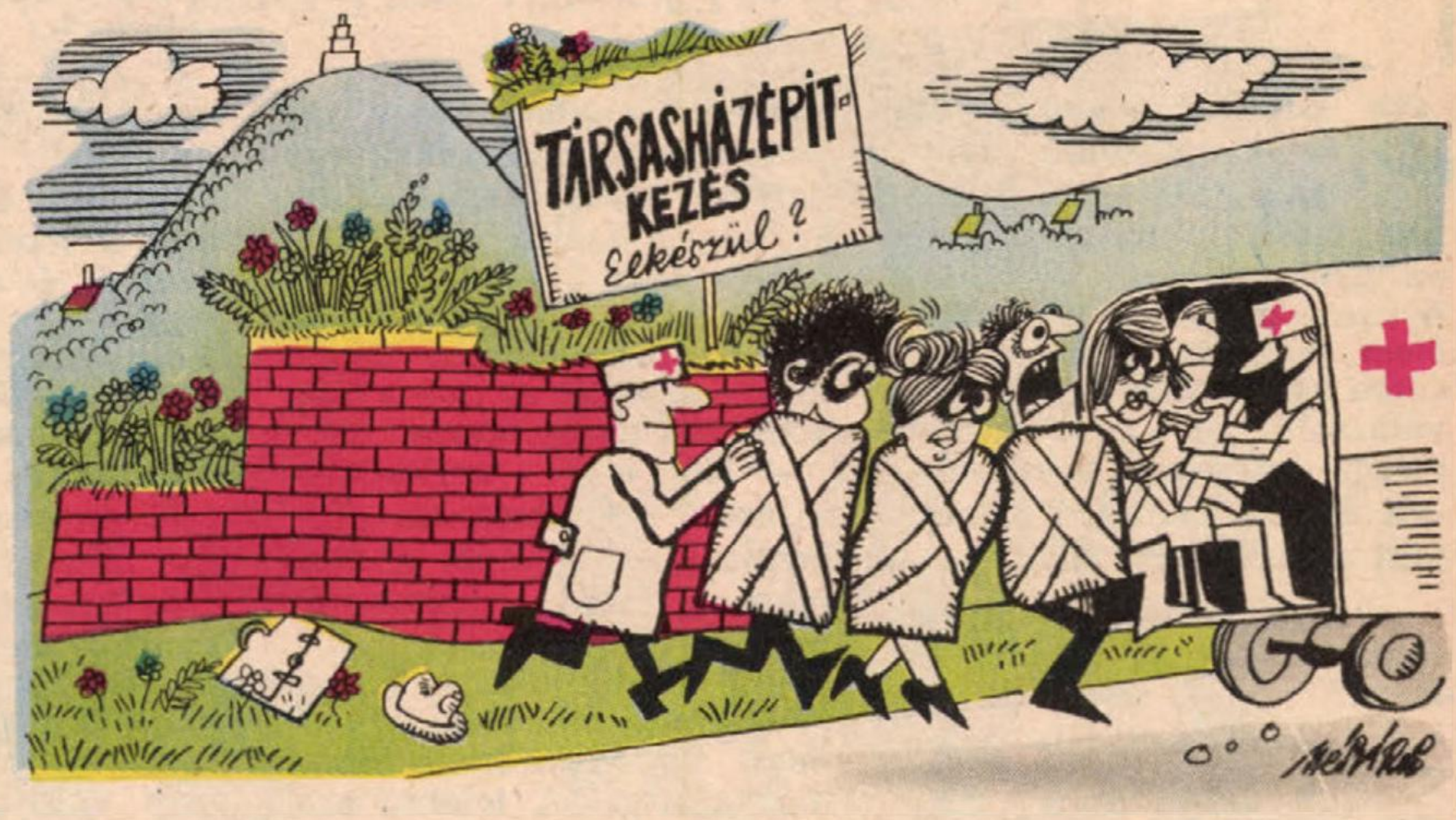

NŐI DOLGOK

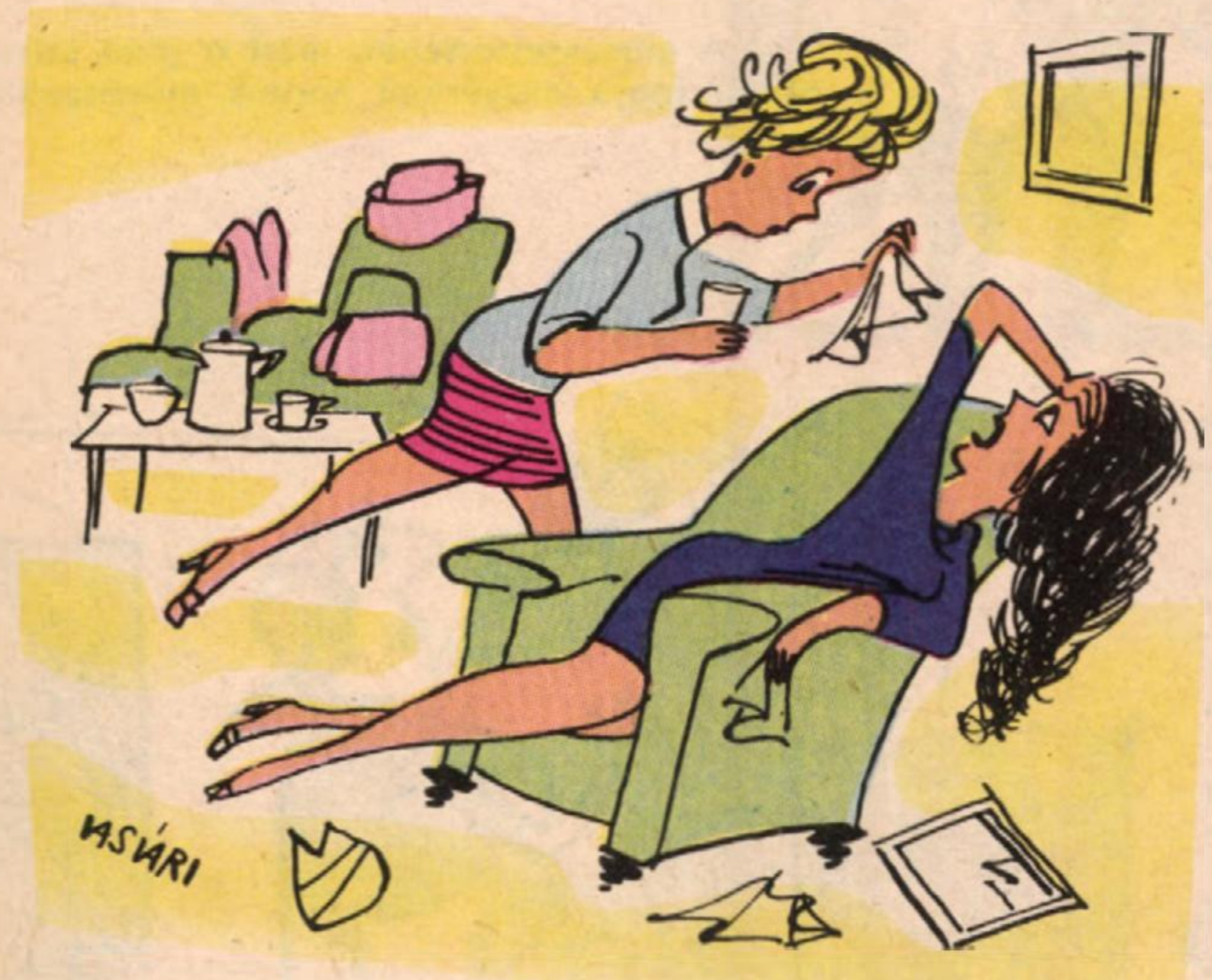

– Nincs semmi bajom, csak próbálok. Sanyinak rendezek este egy nagy jelenetet...

KIS KOCSI

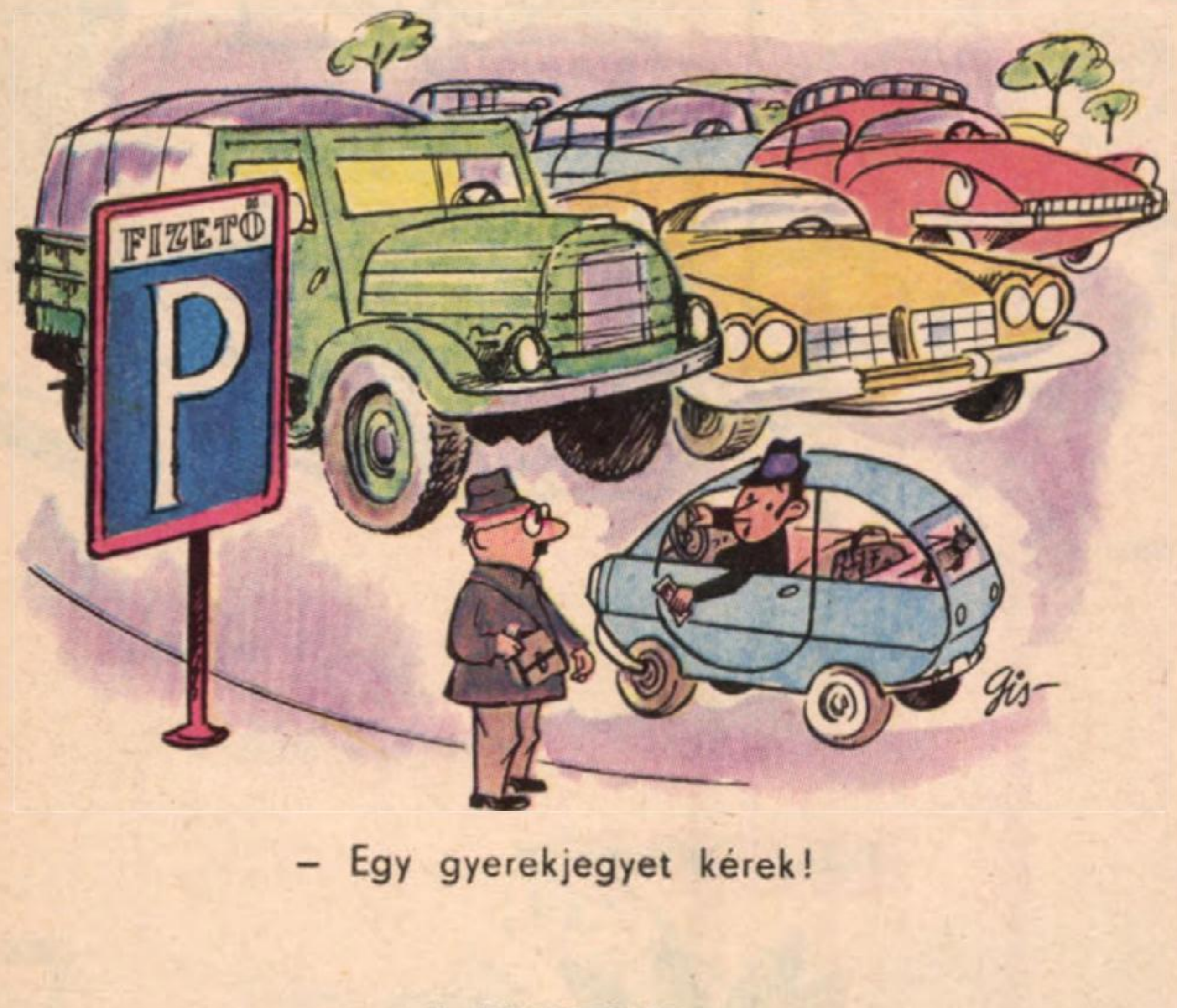

– Egy gyerekjegyet kérek!

A DILETTÁNS

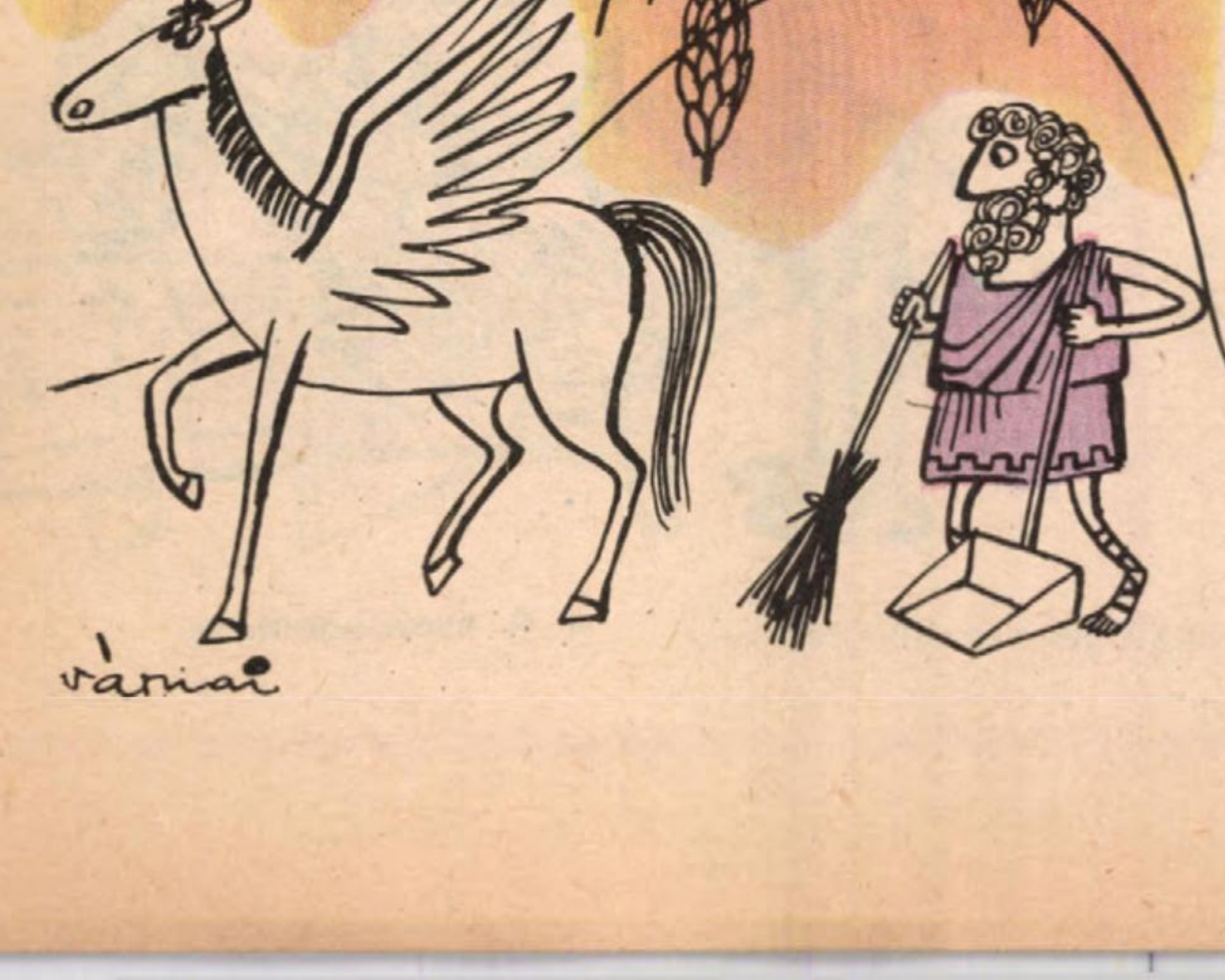

szerelem, szerelem...

1.

Frigyes! Hetek óta várlak, mindhiába. Hogy nem szeretsz, azt meg tudnám bocsátani, de hogy alattomosan hallgatsz... Már elfeledted volna a Pitypang utcai szép napokat? Én örökké emlékezem. Ha kihajolok az ablakon, látom, amint befordulsz a sarkon a kis sárga kocsiddal, megállsz a ház előtt, felnézel az ablakomra, kedves, suta mozdulattal felintesz nekem. Ám ez merő képzelődés. Vége.

Csak tudnám, miért? Tudnám, mit rontottam el? Nem kívánom, hogy viszszajöjj, de írd meg, mi történt veled...

A te elhagyott Abigélod.

U. i.: Majd elfelejtettem... Többen látták a kocsidat a Kallantyú utcában, Vilma lakása előtt. Ugyebár, ez csak véletlen?

2.

Drága Abigélom!

Igazad van, meg kellett volna mondanom, miért maradtam el tőled. Mert elmaradtam, ez tény. Csakhogy nem ám azért, mintha nem szeretnélek. Az ok nem érzelmi, hanem nagyobb részben idegi, kisebb részben anyagi természetű. Nagyon szerettem a Pitypang utcában járni. Az utóbbi időben azonban történt valami.

Te csak annyit láttál az erkélyről, hogy befordulok a sarkon, leparkolok a ház előtt. Miért is láttad volna az utcasarkon azt a kerek táblát (kék mezőben piros karika, középen áthúzva), ami később kapcsolatunk szempontjából végzetessé vált. Azóta, hogy azt a táblát kitették, legalább ötször írtak fel parkolási tilalom megszegése miatt. Egy ízben a kocsimat mindenestül kamionra rakták, elhurcolták valahová a pokolba, egy vagyonba került a kiváltása, nem beszélve egyéb kellemetlenségekről. Mi ezalatt odafönt zavartalanul boldogok voltunk, azaz csak te, mert én tudtam, hogy mi történhet odalent. (Már akkor is tudtam, amikor odaértem, innen a suta mozdulat.) Mondhatnád, miért nem parkoltam másutt. Sehol a közelben nem szabad megállni. Ezt jó, ha a jövőre nézve, miheztartás végett tudod. Kénytelen voltam véget vetni ennek az idegi gyötrelemnek. Pedig szeretlek. Próbálj megérteni.

Még mindig rád emlékező

Frigyesed.

U. i.: Vilmáék előtt tágas parkoló épült. Igaz, hogy fizető parkoló, de az is valami...

3.

Tisztelt Szerkesztőség!

Alulírott, a Pitypang utca 7. szám alatti ház lakói azzal a kéréssel fordulunk a t. Szerkesztőséghez, hogy lapjukban panaszunknak hangot adni szíveskedjenek.

A mi utcánkban az utóbbi időben parkolási tilalmat vezettek be, minek következtében a közlekedés véráramától teljesen elszigetelődtünk. Házunkban igen sok idős, beteg ember lakik, kiket hozzátartozóik gépkocsin szállítanak orvoshoz, szanatóriumba, rendelőintézetbe, gyógyszertárba stb., ezenkívül magas a gépkocsin közlekedő rokkantak száma. Mindnyájukat szinte megfosztották a közlekedés lehetőségétől. A parkolási tilalmat nagyon antiszociálisnak tartjuk, és kérjük annak mielőbbi feloldását.

Tisztelettel: Muflon Abigél (idős, beteg, rokkant, járóképtelen) + 22 lakó.

4.

„Elintéztük! A Pitypang utcai lakók kérését az illetékes hatóságok megvizsgálták, és teljesíthetőnek találták. A Pitypang utca teljes hosszában a gépkocsival várakozás megengedett. A szerkesztőség."

5.

Drágám! Mellékelem a Déli Krónika mai számát és várlak, várlak, várlak... Hű Abigélod.

6.

Kedves Abi! Ne hidd, hogy győztél. Frigyes nemsokára visszatér hozzám. OTP-hitellel garázst építek az udvaron.

Csókol igaz barátnőd:
Vilma.

Publikálta:
Novobáczky Sándor

SERTŐDÉS

– Nekem soha nem szól senki. Most is az újságból kell megtudnom, hogy vége a balatoni szezonnak.

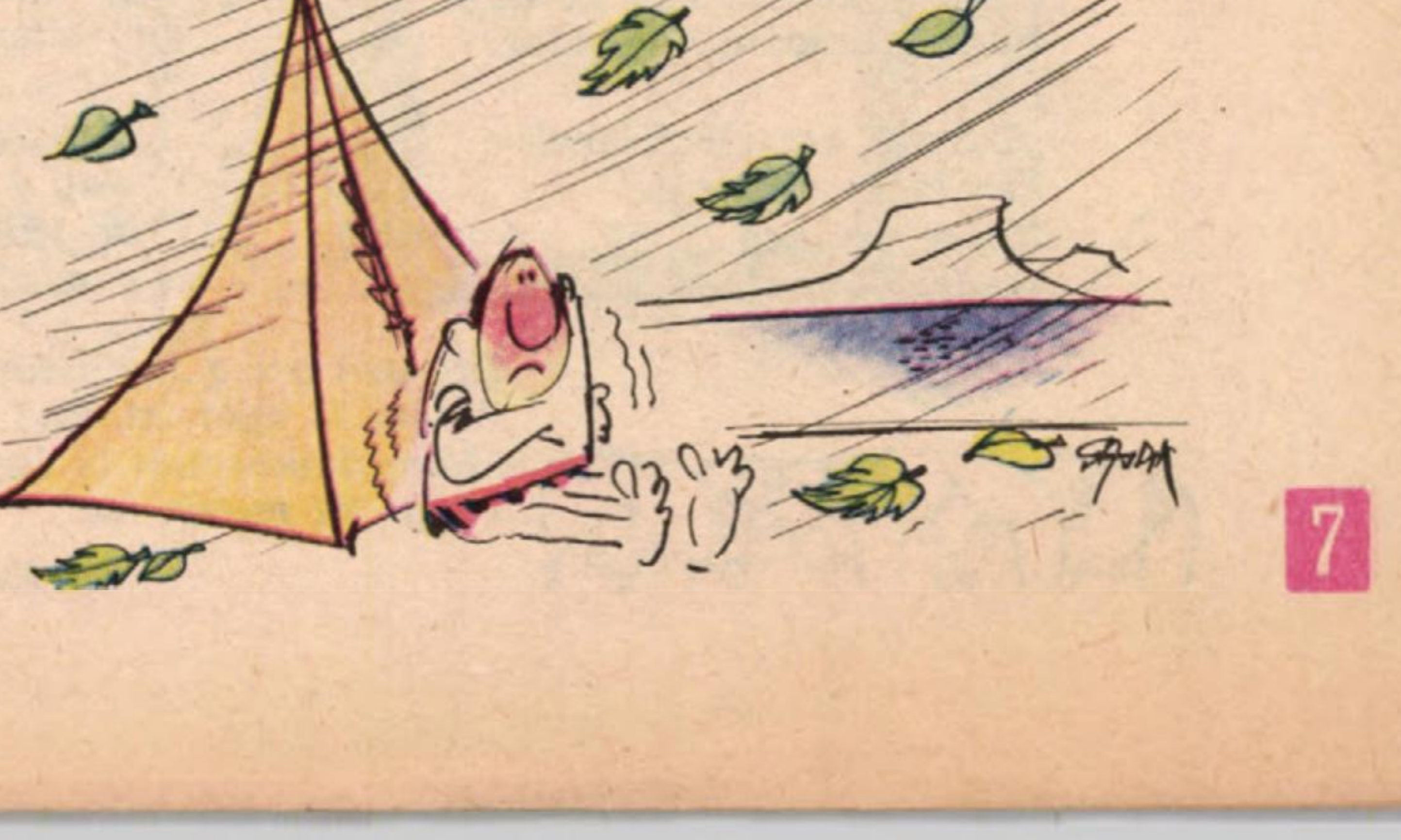

TAKARÉKOSSÁG

Z. Béla nyugodtan állta a nyomozótiszt vizsgáló tekintetét. Sugárzott róla az ártatlanság és az igyekezet, hogy megkönnyítse a nyomozás munkáját. Nem tagadott. Minden kérdésre kimerítően és őszintén válaszolt. A nyomozótiszt eléggé sztereotip kérdéseket tett fel. A kérdőszó mindenütt azonos volt: Miből?

— Mondja Z. Béla! Miből tudta megvenni a balatoni telket?

— Takarékosság! — felelt Z. Béla, mint egy OTP reklám-figura. — Amikor láttam, hogy mindenki telket vásárol, elhatároztam, hogy nekem is lesz telkem. Addig szenvedélyes dohányos voltam: napi két csomag amerikai cigarettát szívtam. Leszoktam a dohányzásról, ez napi hatvan forint megtakarítást eredményezett. Ez persze, még nem volt elegendő. Leszoktam az éttermi kosztról is. Befizettem az üzemi konyhára és ez újabb napi száz forintot jelentett . . .

— Alig vette meg a telket, máris megkezdte az emeletes, ötszobás luxus-villa építését, mely bámulatos gyorsan el is készült. Erre miből telt? — kérdezte a nyomozó.

— Takarékosság! — hangzott az öntudatos válasz. — Nézze, nyomozó úr, férfiak vagyunk, nem kertelek! Azelőtt, amíg nem volt meg a telkem, a legigényesebb nőknek udvaroltam. Ugyebár, nem vagyok már mai gyerek — nemsokára fennállásom félévszázados jubileumát ünneplem —, sokba kerültek a nők. Lizire például havi tízezer forintot költöttem. Rájöttem, hogy így nem lesz azon a telken egy kalyiba sem. Megnősültem. Feleségem szolid, kis igényű leány volt, mindössze 19 éves, de máris 1300 forint fizetést hozott haza. Beosztottuk a pénzt és máris kezdődhetett az építkezés . . .

— De ezzel egyidejűleg vásárolt egy Mercedes gépkocsit is — mondta a nyomozó, majd hozzátette: — Miből?

— Takarékosság! — mondta Z. Béla. — Látom a nyomozó úr gyanakszik. Megmagyarázom. A telekre kétnaponként le kellett utaznom, hogy az építőmunkásokat ellenőrizzem. Tetszik tudni, milyen időket élünk. Ha az ember nem figyel, kilopják a szemét is. De én egyszerű dolgozó ember vagyok, nem hiányozhatok a hivatalból, ezért a telekre munkaidő után taxival voltam kénytelen lemenni. Tessék elképzelni, hogy egy út ezer forintomba került. Akkor már olcsóbb a Mercedes. Nem vagyok én Dárius, hogy megengedhessem magamnak az örökös taxizást. Megbeszéltük a hitvesemmel, hogy a taxi árán, valamint az ő zsebpénzén, megvesszük a kocsit. Nagyon megértő volt, egy szóra lemondott a havi húszezer költőpénzről, és a háztartási költségeket is mérsékeltük . . . Hát így lett a kocsi. Láthatja, egyszerű takarékosság . . .

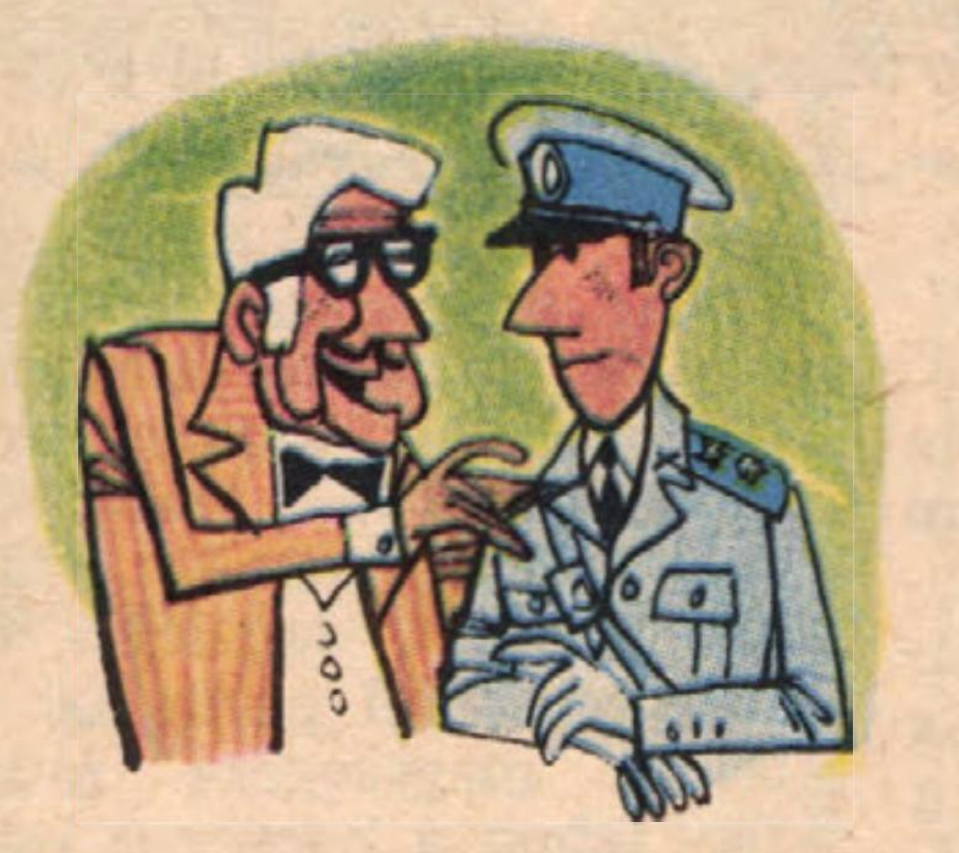

— A nyomozás kiderítette, hogy maga eközben értékes festményeket, aranytárgyakat vásárolt! Miből?

— Takarékosság, mondhatnám, de nem akarok hazudni. Amit lehetett, már megvontunk magunktól. Ezt a pénzt a kocsi hozta. Amíg nem volt kocsim, sokat ittam is. Általában napi egy üveg skót whisky fogyott el otthon. Ha az ember vezet, nem ihat, mert én törvénytisztelő vagyok. Ez a pénz most megmaradt, nem akartam elkótyavetyélni. Azonkívül az időm is rendkívül kevés lett. Tetszik tudni, hogy van ez: építkezés, fiatal feleség . . . Már az ügetőre sem tudtam járni . . .

— Végighallgattam magát Z. Béla. Ezek szerint maga két év alatt másfél millió forintot spórolt össze azzal, hogy leszokott a dohányzásról, üzemi étkezdébe járt, nem ivott és nem udvarolt.

— Pontosan így van, nyomozó úr, örülök, hogy hisz nekem. Akkor ugye mehetek? — kérdezte Z. Béla.

— Azonnal. Előbb azonban még egy utolsó kérdés: miből telt az amerikai cigarettákra, a skót whiskyre, az ügetőre, a drága éttermekre és a drága nőkre?

— Hogy-hogy miből? Abból a pénzből, amit azóta a telkemre és a villámra és az autómra költök.

Ösz Ferenc

KIS ORSZÁG: KIS JÁTÉK

AVAGY
JÁTSZÓ NEMZET VAGYUNK

Bődületes csődület
a Kossuth Lajos utcán!!!
— Baleset? — Vagy Brigitte Bardot?
— Vagy meteor hullt tán?

Sem baleset, sem jobb eset,
se nem marslakók — csak
megszállták az Astóriát
zene-megszállottak.

Zeneértő (és nem értő)
srácok, nénik, bácsik,
s' mindegyik játékra
(avagy utalványra) vágyik.

Hirtelen csend. Csengő szózat
száll sok megszállotthoz,
s máris kérdez egy kérdező.
Boros? Czigány? Zsoldos?

„Csupán bemelegítésnek
kérdezem az elsőt.
Nevezzen meg . . . öt . . . ó-norvég
madrigál- s dalszerzőt.”

Csend. Pattanásig feszülnek
a játékos fejek.
„Nos? Hisz könnyű! S még könnyítek:
portugál is lehet . . .”

Síri csend. „Ez sajnos nem ment.
De még lehet nyerni.
Bár most nehéz jön. Egy dallam.
Tessék felismerni.”

Lázas buzgalommal les
a terem minden sarka,
és egyszerre felcsendül
a „Boci, boci, tarka” . . .

Több százezer otthonban is
rádióhoz hamar!
Egy kis maszek-vetélkedés:
így játszik a magyar.

Így játszunk mi. Les az ország,
kacag a nép: nyertem!
Van itt minden délben játék
s muzsika tíz percben.

Erősitsd azt a hangszórót!
A tét: ki nyer itt ma?
Már a lóversenyt is úgy hívják?
hogy: Ki nyerít ma?

Radó György

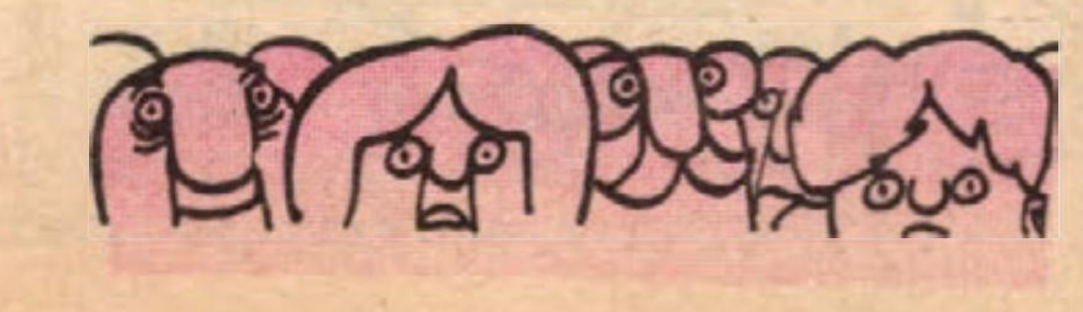

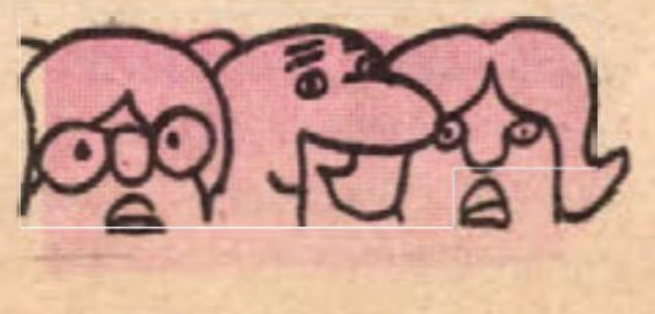

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Melyik a legfontosabb tudomány?

Tót Gyula:

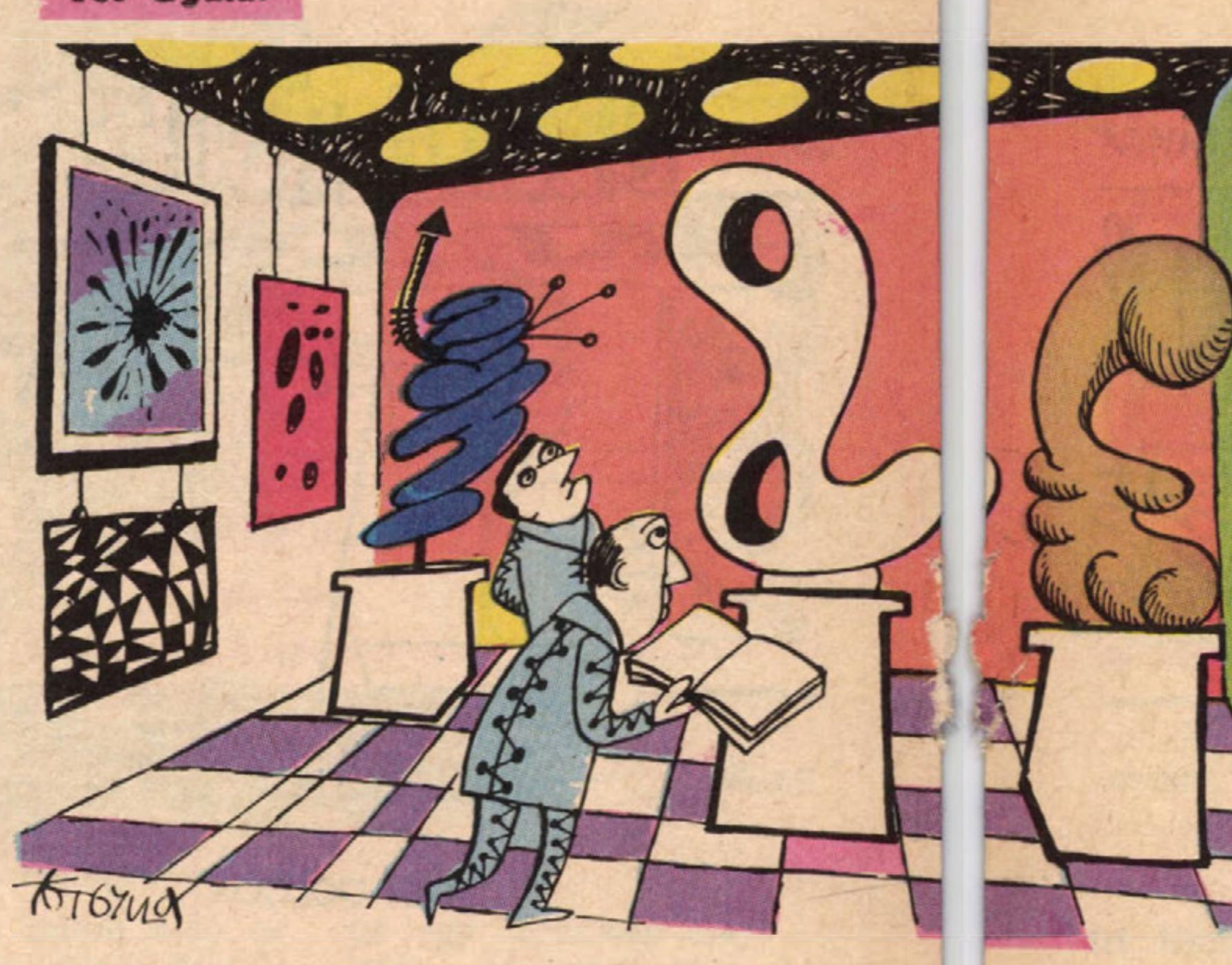

– A művészettörténet, mert a jövő század embere abból fogja megérteni korunk művészetét . . .

Szűr-Szabó József:

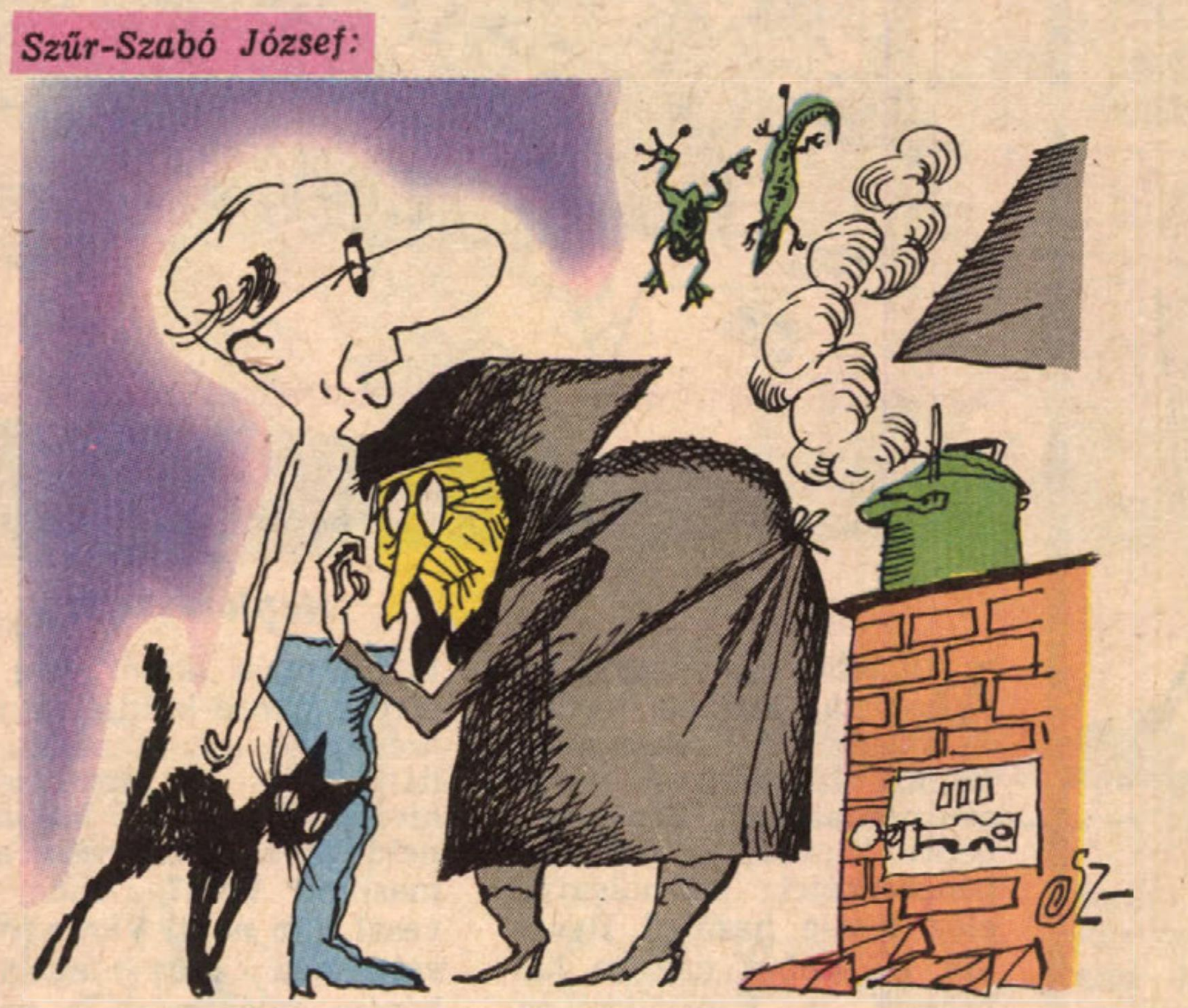

– Az orvostudomány, mert fő az egészség!

Hegedűs István:

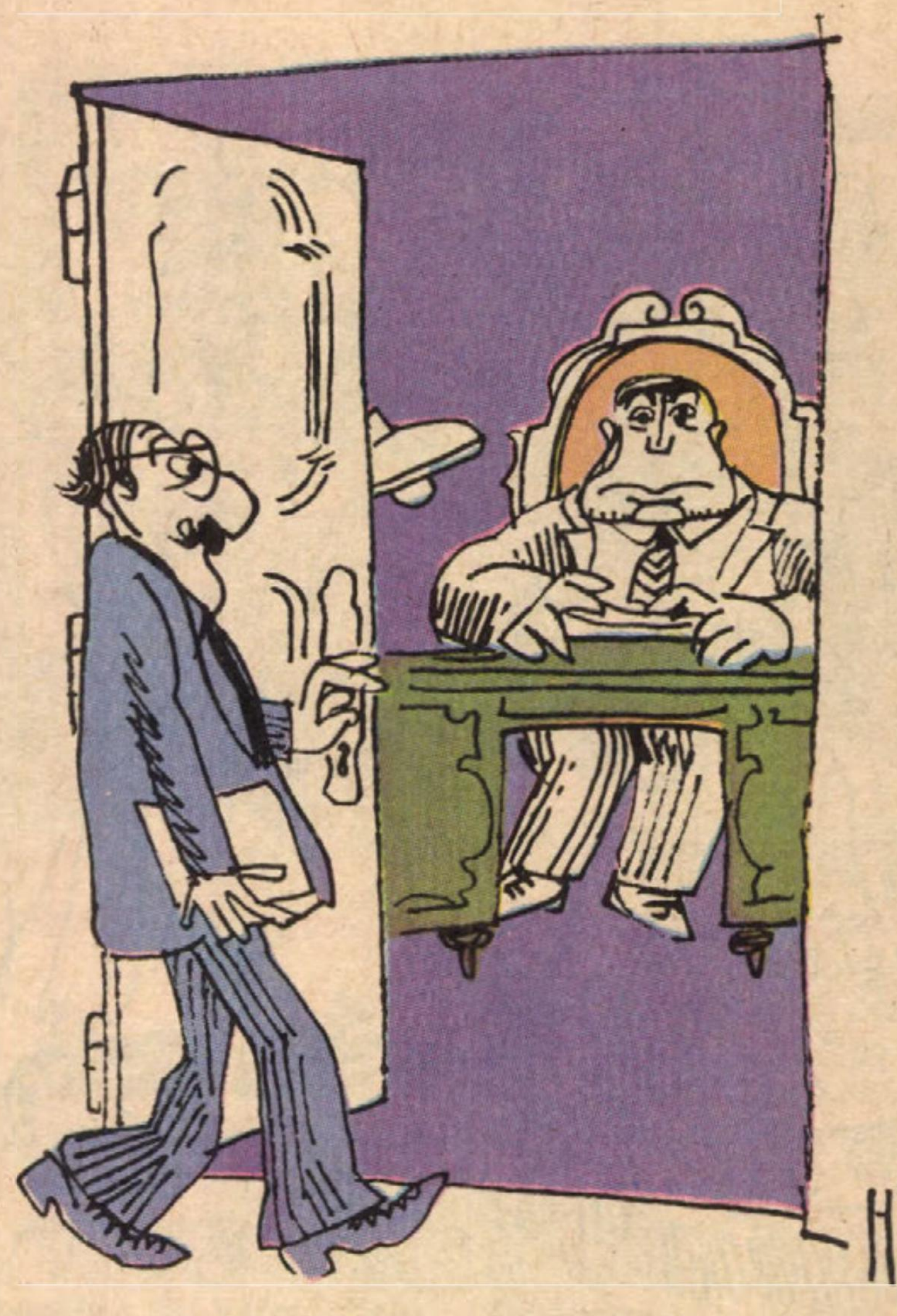

– A fiziognómia, mert segít abban, hogy nagyjából tudjuk, kivel állunk szemben . . .

Várnai György:

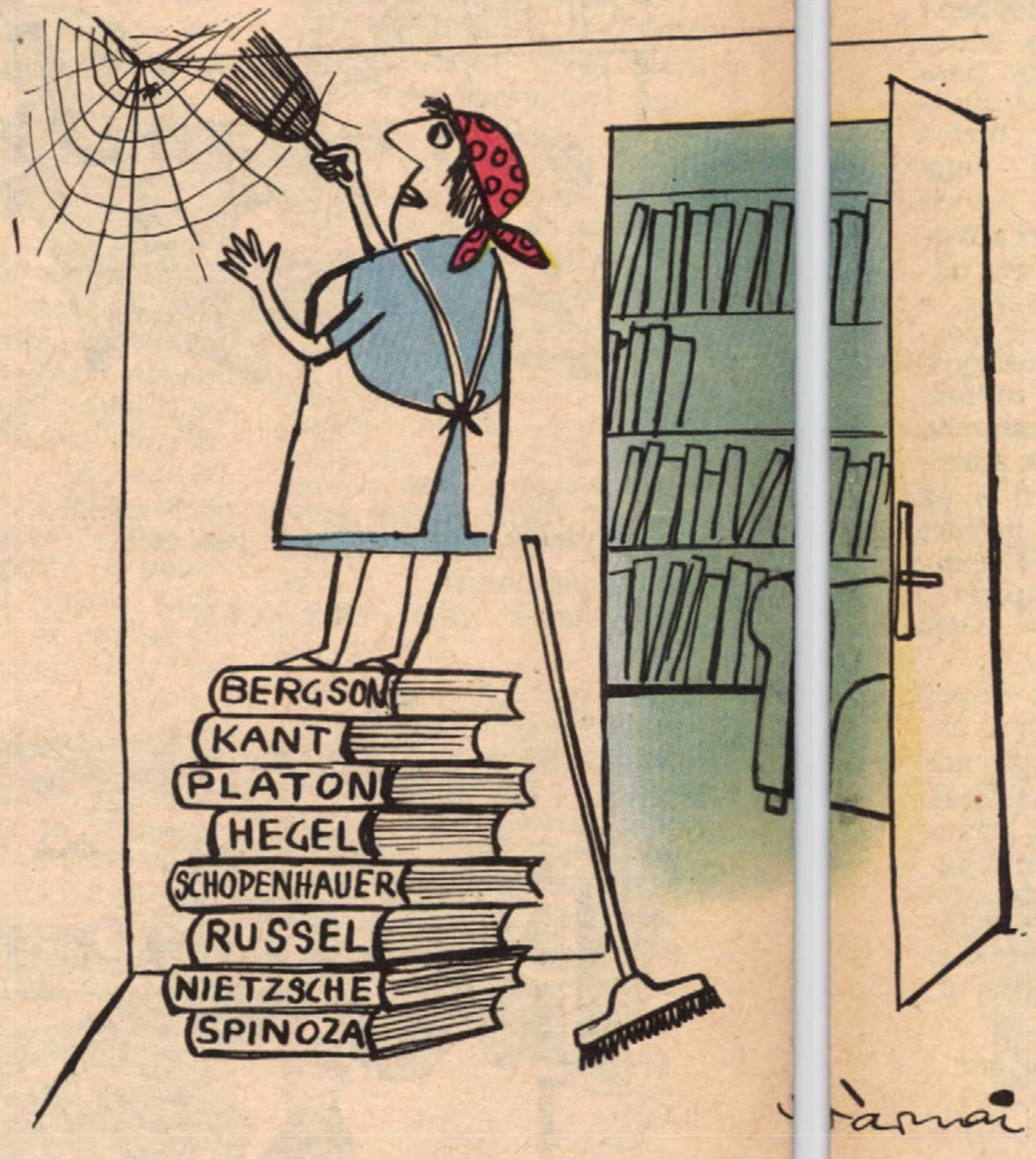

– A filozófia.

Vasvári Anna:

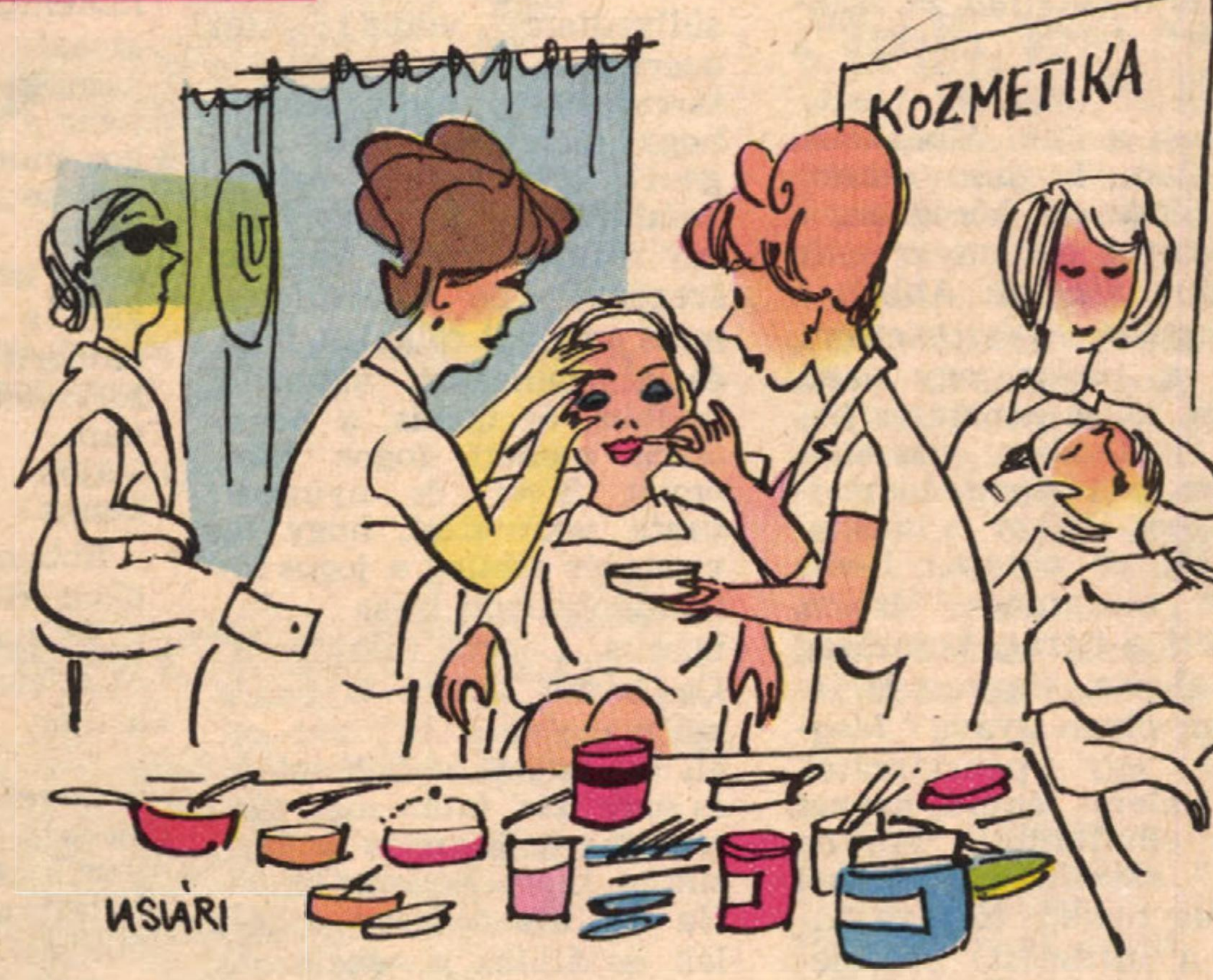

– A gerontológia.

Erdei Sándor:

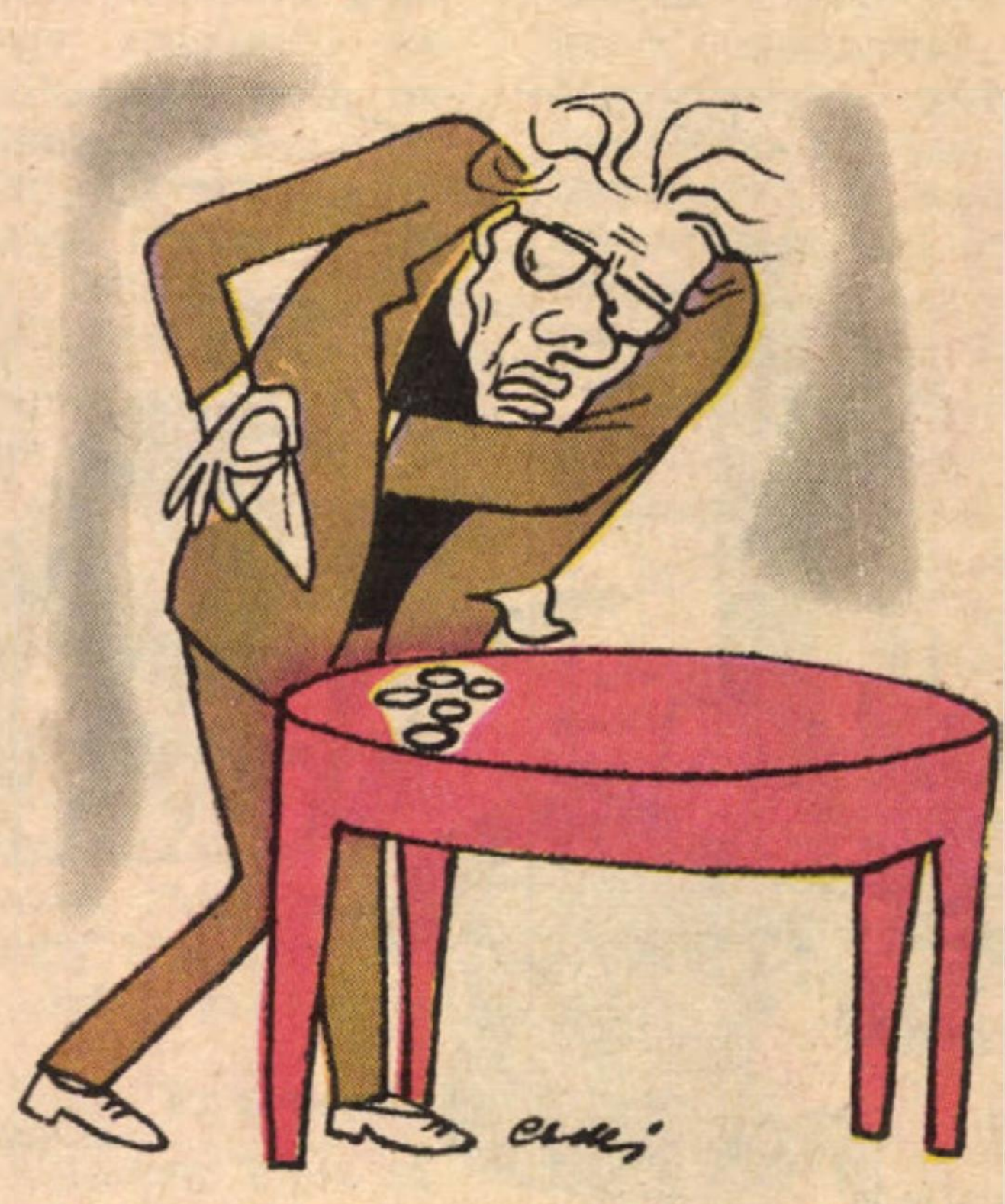

– Hó végén mindenesetre a matematika.

Fülöp György:

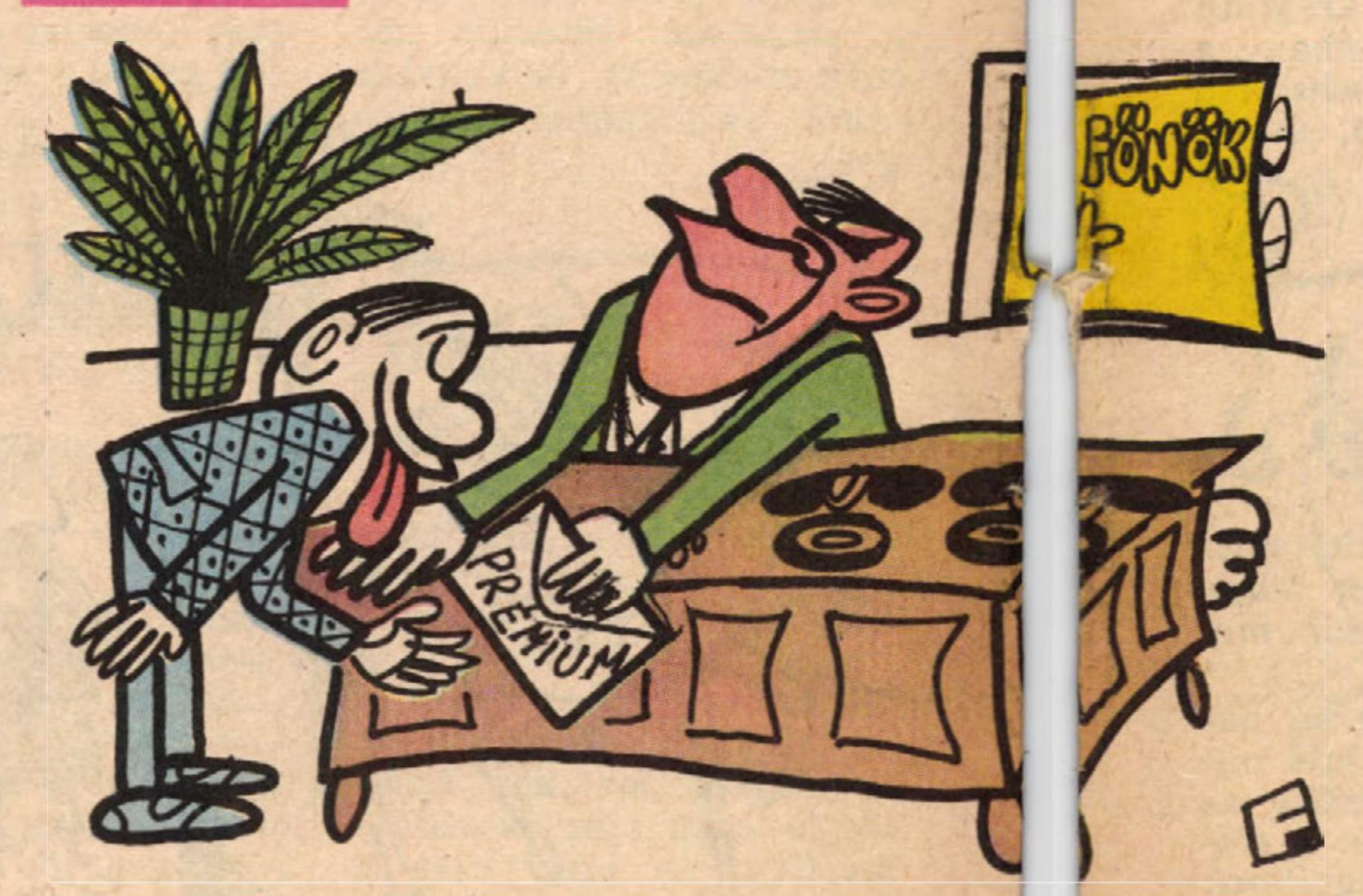

– A nyelvtudomány.

Sajdik Ferenc:

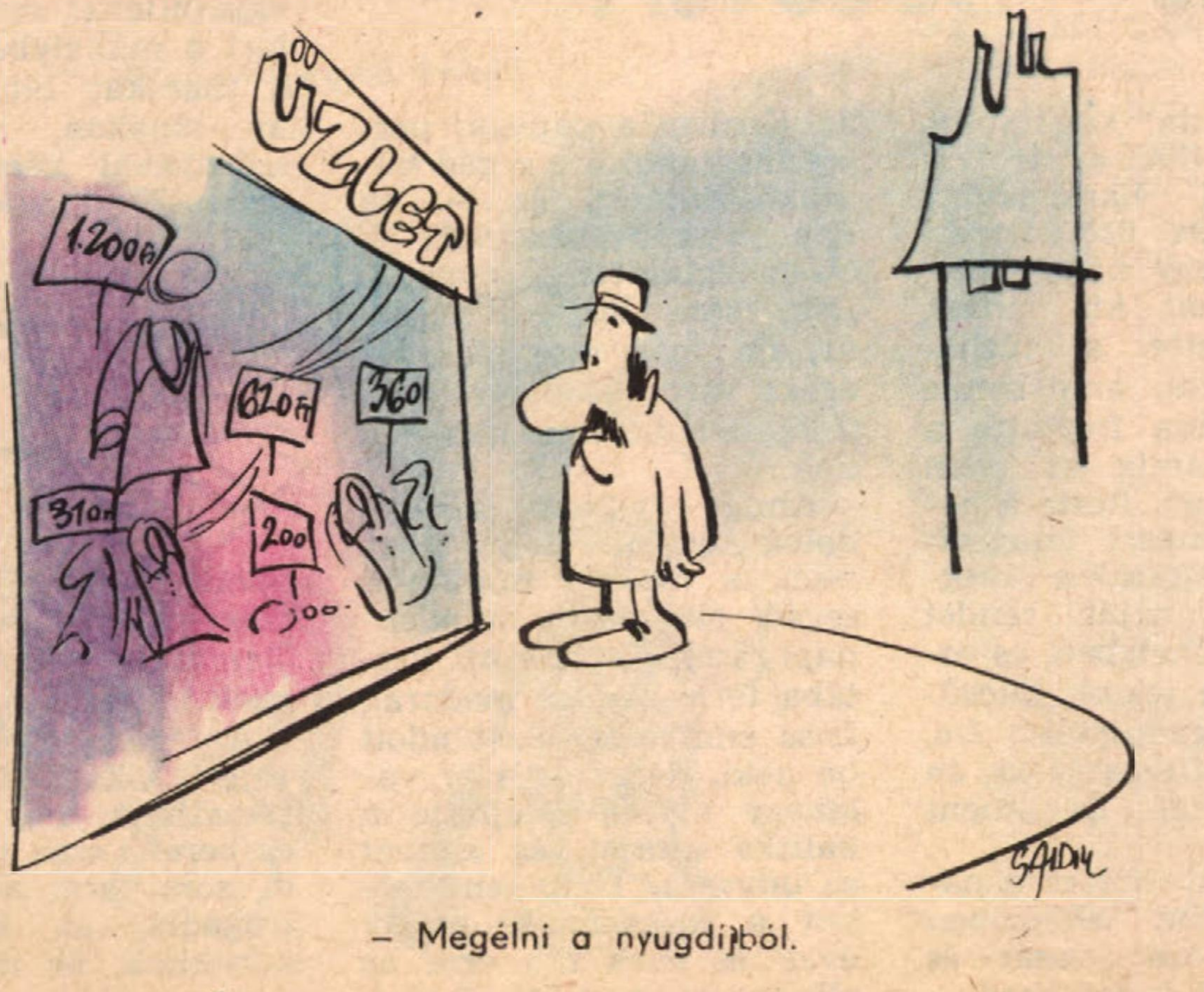

– Megélni a nyugdíjból.

Endrődi István:

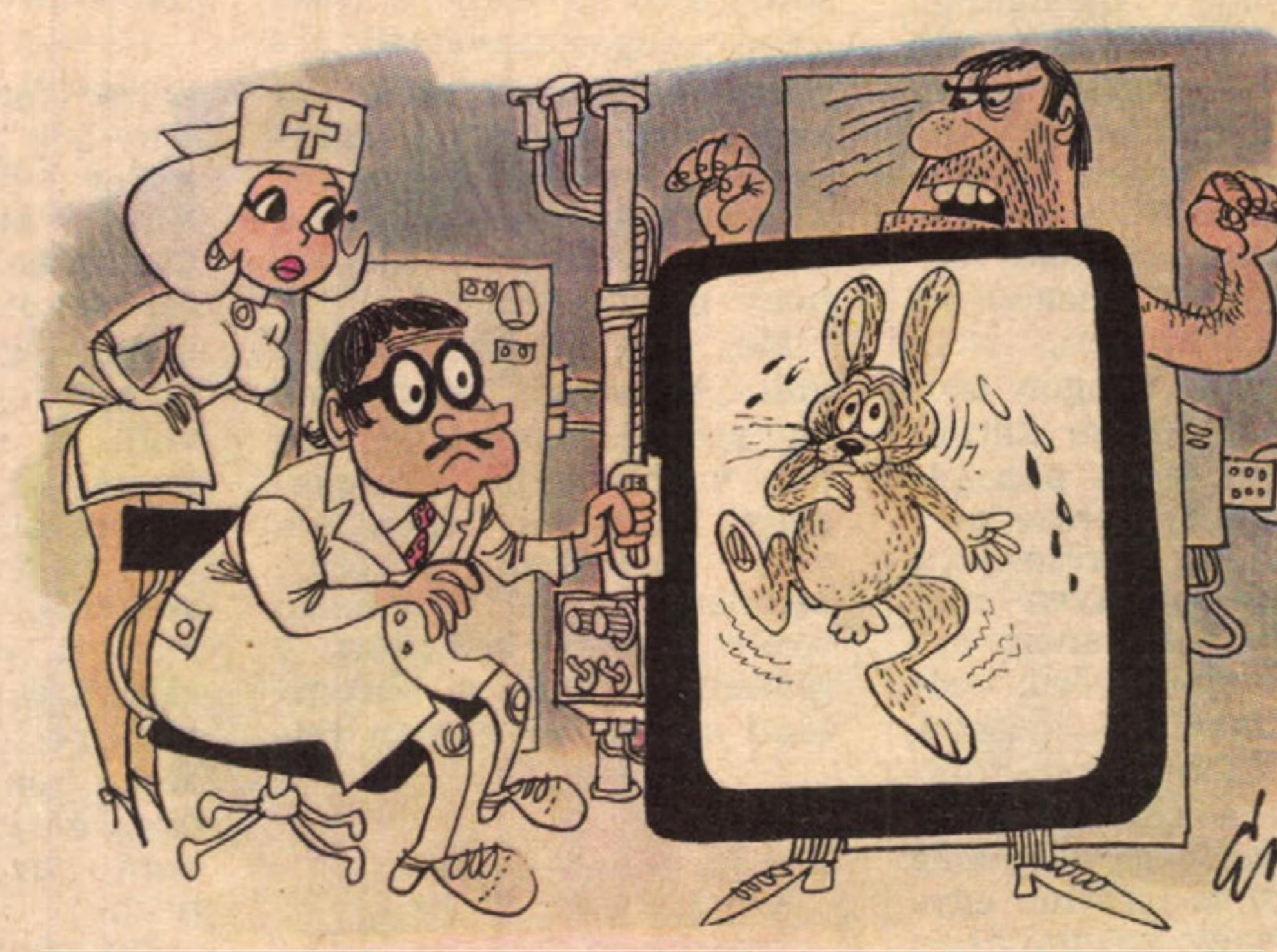

– A röntgenológia.

JANCSI ÉS JULISKA

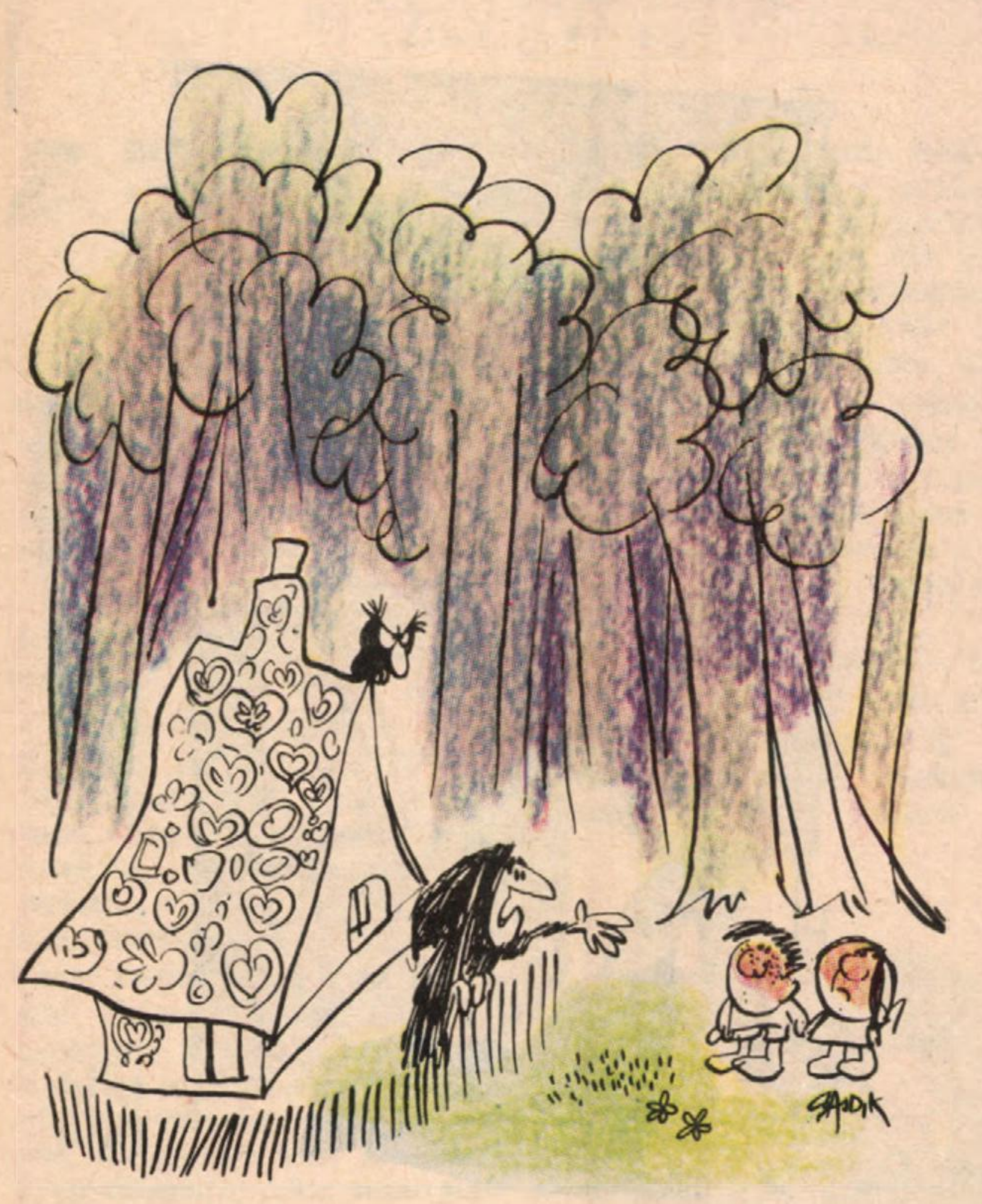

– Menjetek haza, gyerekek, már így is pletykáznak a rosszindulatú szomszédok.

JÁTÉKSZENVEDÉLY

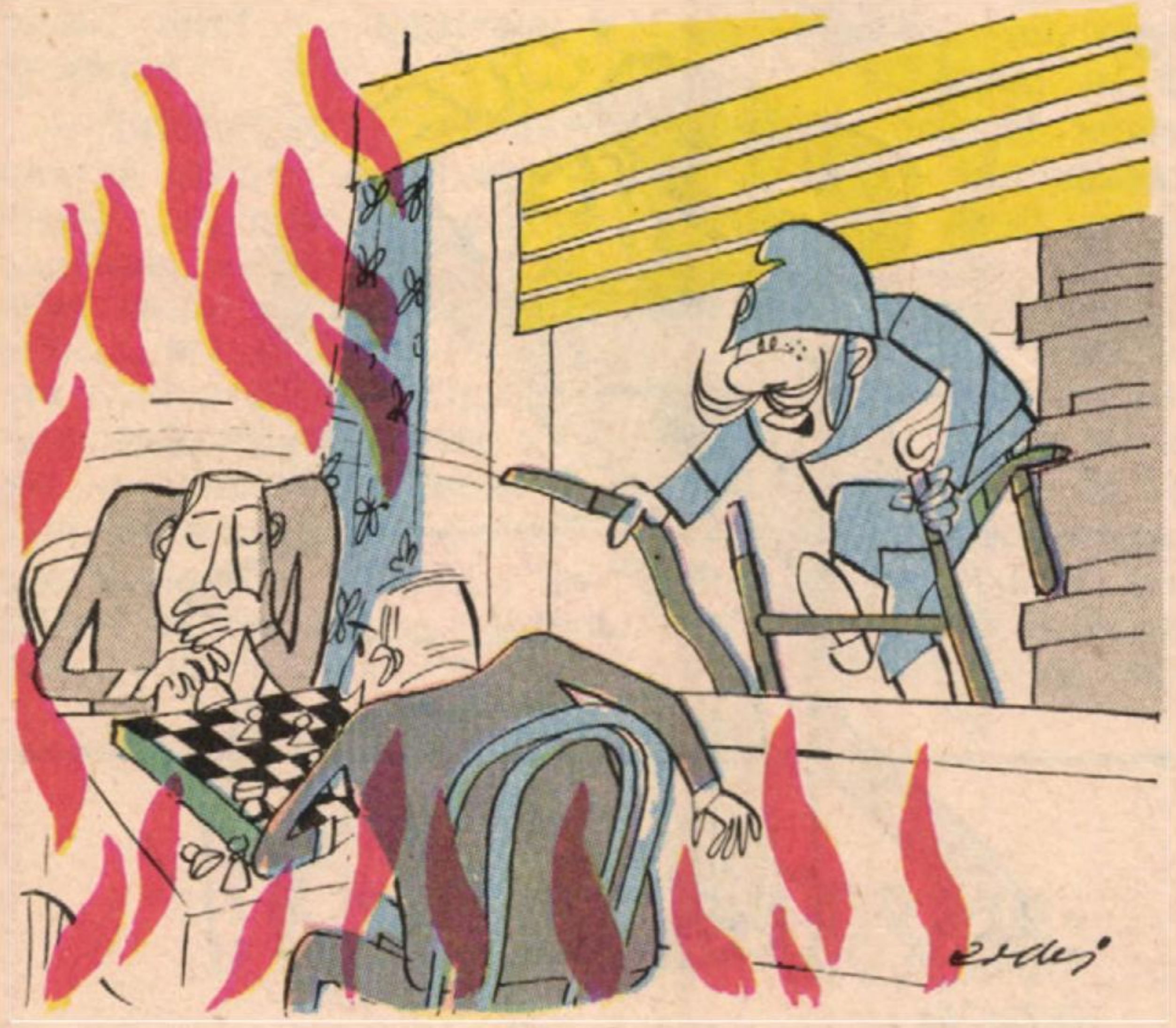

– A győztessel én játszom a következő partit!

CSÚCSFORGALOM

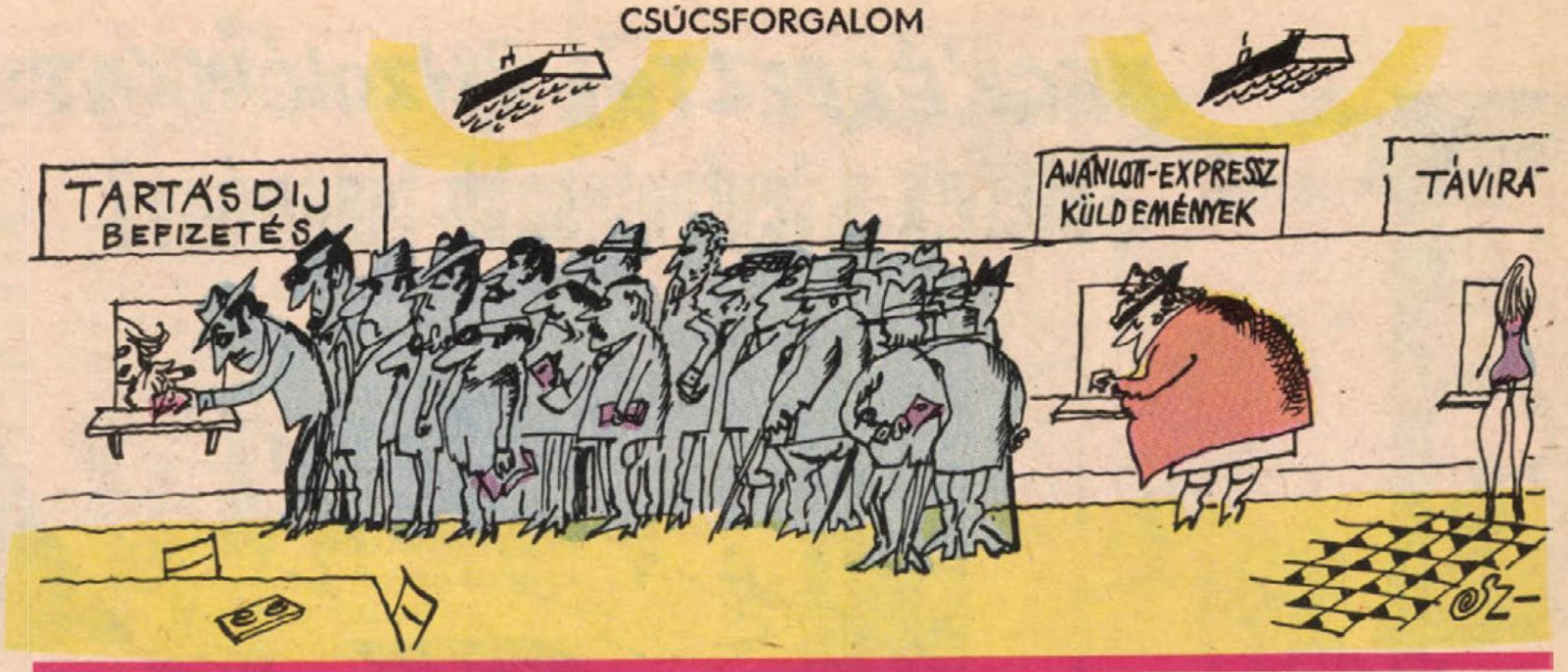

Röpke élmény SVÁJCBAN

(Naplórészlet)

Mit tehet egy magyar turista, Európa legdrágább országában, kinntartózkodásának utolsó napjaiban? Jön-megy, orrát lógatja, s maradék pénzecskéjét számolgatja: elég lesz-e hazáig? Ilyenkor az ember nagyon haragszik a kapitalistákra, szidja Nyugatot, még azt a mezítlábas, toprongyos hippit is, aki az utcasarkon pengeti gitárját egy cigánylánynak öltözött fruska társaságában, azután este hazagurul a kocsiján, és zsebpénzért tartja markát a papája elé.

Ebben a lelki állapotban ballagtam Lugano sétaútján, tikkasztó hőségben, s egy árnyas padhoz érve, le akartam ülni rá. Abban a pillanatban észrevettem, hogy a padon egy szép, molett, sárga pénztárca hever. Ijedtemben visszahőköltem, s a szomszéd padra ültem. Mikor a meglepetéstől és oktalan ijedtségtől magamhoz tértem, elöntött a harag, bosszúság és csalódás. Hogyan is lehettem olyan gyáva? Megijedni egy pénztárcától, amit valami léhűtő, pénzes pasas elhullajtott? Mintha talán számítana ezeknél egy pár bankó! Holnap feladja a hirdetést: becsületes megtaláló a pénzt megtarthatja, a tárcát erre és erre a címre küldje (hajaj, holnap én már nem leszek itt!...). — De nem, még hirdetést sem ad fel, mit neki ez a tárca, vesz egy másikat. Vesz? Dehogy is vesz! Van neki! Van a nyavalyásnak még legalább három, talán négy is, vagy még több, észre sem veszi, hogy ez az egy sárga hiányzik...

Mikor itt tartottam gondolataimban, megborzadtam magamtól. Hát idáig süllyedtem volna? Hát azért nem mertem leülni a tárca mellé, mert féltem, hogy kísértésbe hoz? Engem? Hát kellett nekem valaha is a más pénze? Én egy magyar íróféle vagyok, szegény, de becsületes, most azonnal fölkelek, igen, és visszamegyek ahhoz a padhoz, és igenis, a pénztárca mellett fogok ülni, emelt fővel, és nyugodt, tiszta tekintettel, hogy ha visszatér esetleg a jogos tulajdonos, hadd lássa... Jaj, igaz is, a jogos tulajdonos! De hátha éppen ő az, a szalmakalapos úr, aki ott áll az előtt a bolt előtt, és erre néz, talán már észrevette, hogy mije hiányzik, s most engem figyel. Ha én innen most fölkelek, és átülök a pénztárcás padra, az a szalmakalapos úr egy pillantás alatt itt terem, és lecsap rám. Akkor aztán hiába magyaráznám neki, hogy én csak vigyázni akartam a pénztárcára, amíg a tulajdonosa érte jön, nehogy valami huligán elemelje. Pedig ez a legszentebb igazság! Mit képzel tulajdonképpen? Kell is nekem az ő bűnös pénze! Biztos, hogy nem a két keze becsületes munkájával szerezte: biztos gyára van valahol vagy más vétkei vannak. Az én lelkemtől távol áll az anyagiasság ördöge, az én hazám kicsi, de önérzetes, a pénz a mi számunkra szorgos munka örvendetes gyümölcse; nem is tudnék örülni olyan összegnek, amin nem csillognak a magam s kis családom s az emberiség közös ügyéért folytatott, küzdelmes munkám verejtékcseppjei... Vajon hány frank lehet benne?...

Ebben a percben népes olasz család telepedett arra a padra, a pénztárcára rátettek egy pólyásbabát, azután öten hatféle mondókába kezdtek, s én megkönnyebbülten álltam fel akkor, és felhőtlen tekintettel, hótiszta homlokkal indultam tova a csípős alkonyati szélben.

Bede Anna

A PAPAGÁJ BÚCSÚJA

A vidéki városban, ahol születtem és felnőttem, élt vala (mert olyan régen, hogy csak ebben az ódon igealakban írhatok róla) egy Bereczki nevű öreg cipészmester, magyarul: susztermajszter. A feleségét régen elvesztette, gyermeke nem volt és az évek, évtizedek magányosságában szabályos különccé öregedett. Nem szeretett ez a világon senki élőlényt, kivéve kettőt: a macskáját és a papagáját. A papagáj persze nem afféle vidám, kecses kis jószág volt, amilyen manapság divatos, hanem hatalmas, kampós csőrű, vedlett tollazatú kakadu, ugyanolyan mogorva vénség, mint a gazdája; idővel — bizony isten — még hasonlítani is kezdtek egymáshoz. Nagy kalitkájában álmosan pislogva gubbasztott egész nap a félhomályos cipészműhely sarkában, és csak néha-néha rikácsolt egyet, mondván: jó napot kívánok, ha kuncsaft lépett be a csengős ajtón, vagy más egyebet, amit annyiszor hallott, hogy megtanulta.

No, elég az hozzá, hogy volt Bereczki mesternek egy segédje, kis púpos, vézna, vörös hajú cipészlegény, ha ugyan legénynek volt nevezhető szegény. Minden reggel pontosan nyolc órakor beállított a műhelybe, leült a háromlábú székre, és némán talpalta, foltozta, kopácsolta, varrta a javításra váró cipőket déli harangszóig. Akkor kivett ütött-kopott táskájából egy újságpapírral lekötözött kis lábast, megmelegítette a tűzhelyen, megette, ami benne volt, és utána folytatta a munkáját, amíg az ódon falióra el nem ütötte a hatot. Az óraütésre felugrott székéről, félrerakta megkezdett munkáját, rendet csinált a műhelyben, és estéről estére ezzel búcsúzott kenyéradójától: *Na, isten áldja, Bereczki úr, én már megyek.* És ment haza.

Így tűntek, múltak a napok — mint akkoriban mondották volt: „vasár- és ünnepnapok" kivételével — éveken, talán évtizedeken át. Közben a papagáj persze megtanulta a segéd búcsúköszöntését, és — ha épp jó kedvében volt — el-elrikkantotta magát: „Na, isten áldja, Bereczki úr, én már megyek." Az egész város csodájára járt a mester beszélő madarának.

Amíg egy nap szörnyű dolog történt. Hogy, hogy nem, a mester, miután a segéd eltávozott, mindennapi szokása szerint tisztába tette kedves madarát, friss ennivalót, vizet adott be neki, de ez egyszer valahogy nyitva felejtette a kalitka ajtaját, és kiment az udvarra. Több sem kellett a macskának, amely évek és évek óta erre az alkalomra várt. Mi történt, mi nem, micsoda élet-halál-küzdelem, örök titok marad, csak annyi bizonyos, hogy mikor a mester egy pillanat múlva visszatért a műhelybe, már csak a macskát látta kiugrani az ablakon, szájában a szárnyával kétségbeesetten verdeső papagájjal, amint halálraváltan rikácsolja szegény: *„Na, isten áldja, Bereczki úr, én már megyek..."*

Az egész város ezen nevetett sokáig. De hát mit csináljunk, ha ilyenek az emberek, azaz ilyen a földi sors: ami az egyiknek tragédia, az komédia a másiknak, és megfordítva.

Fóthy János

ESŐ

BARÁT,
TÓT,
CSÁSZÁR,
SAJDIK,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
DALLOS

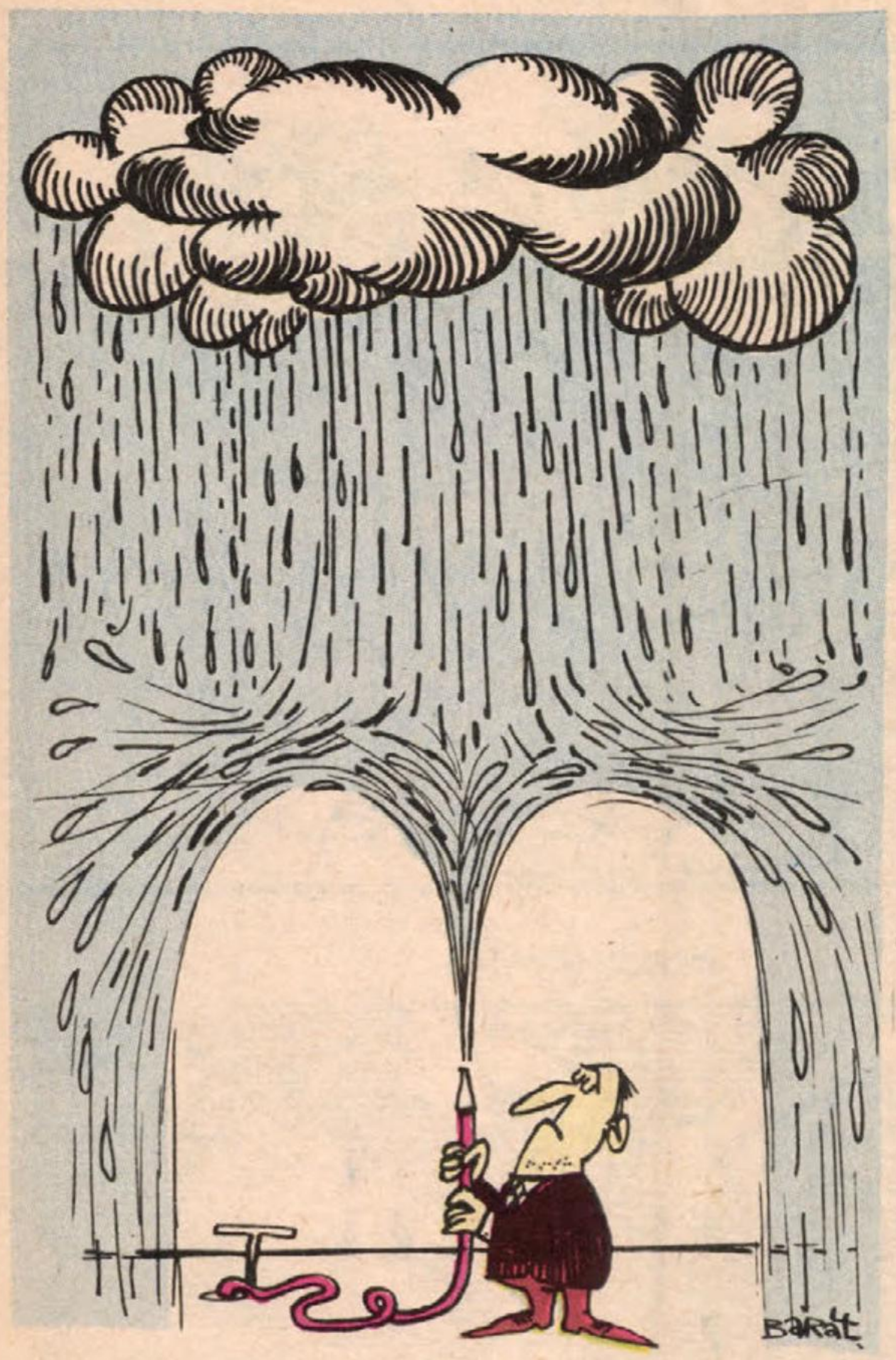

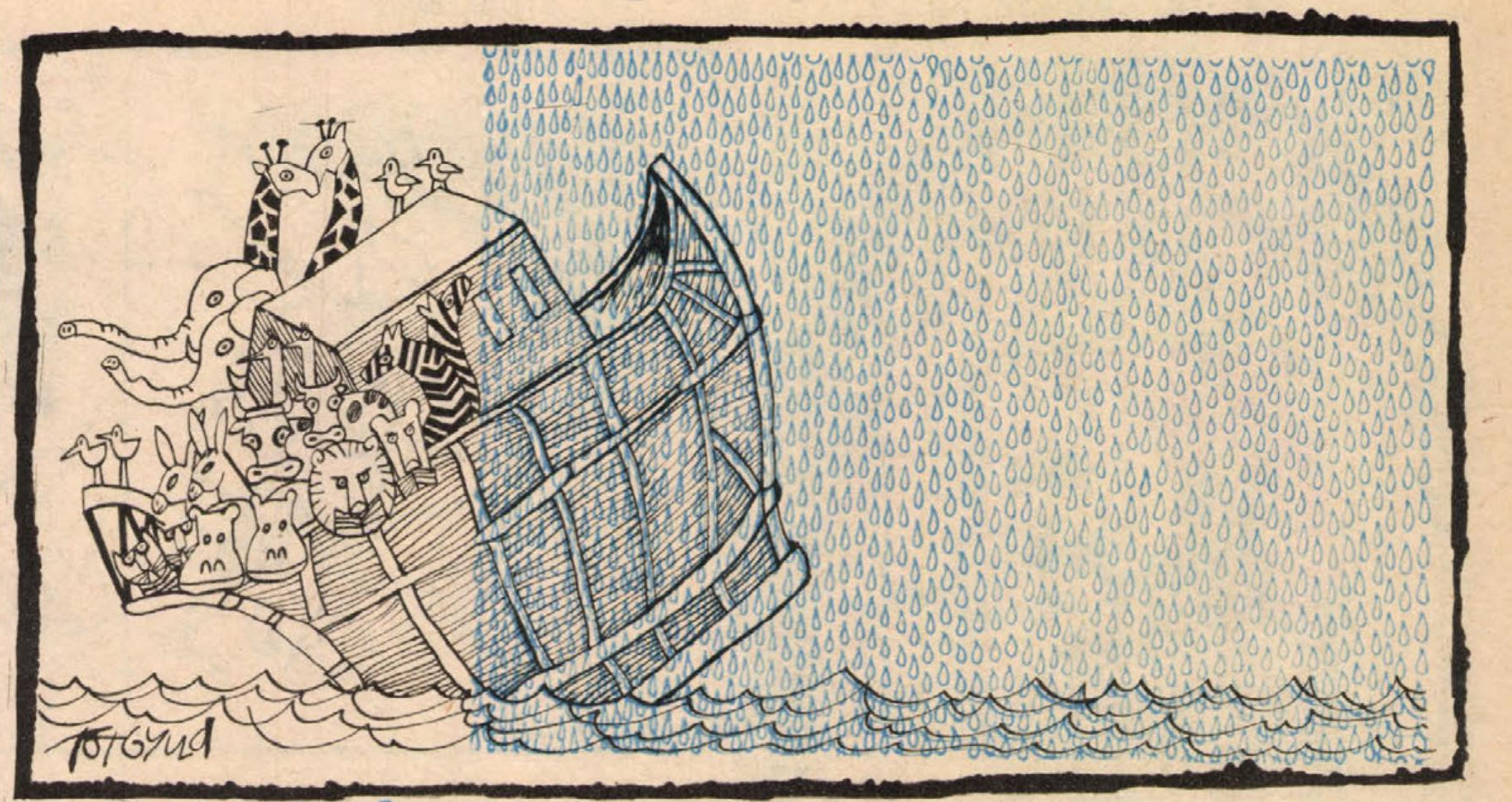

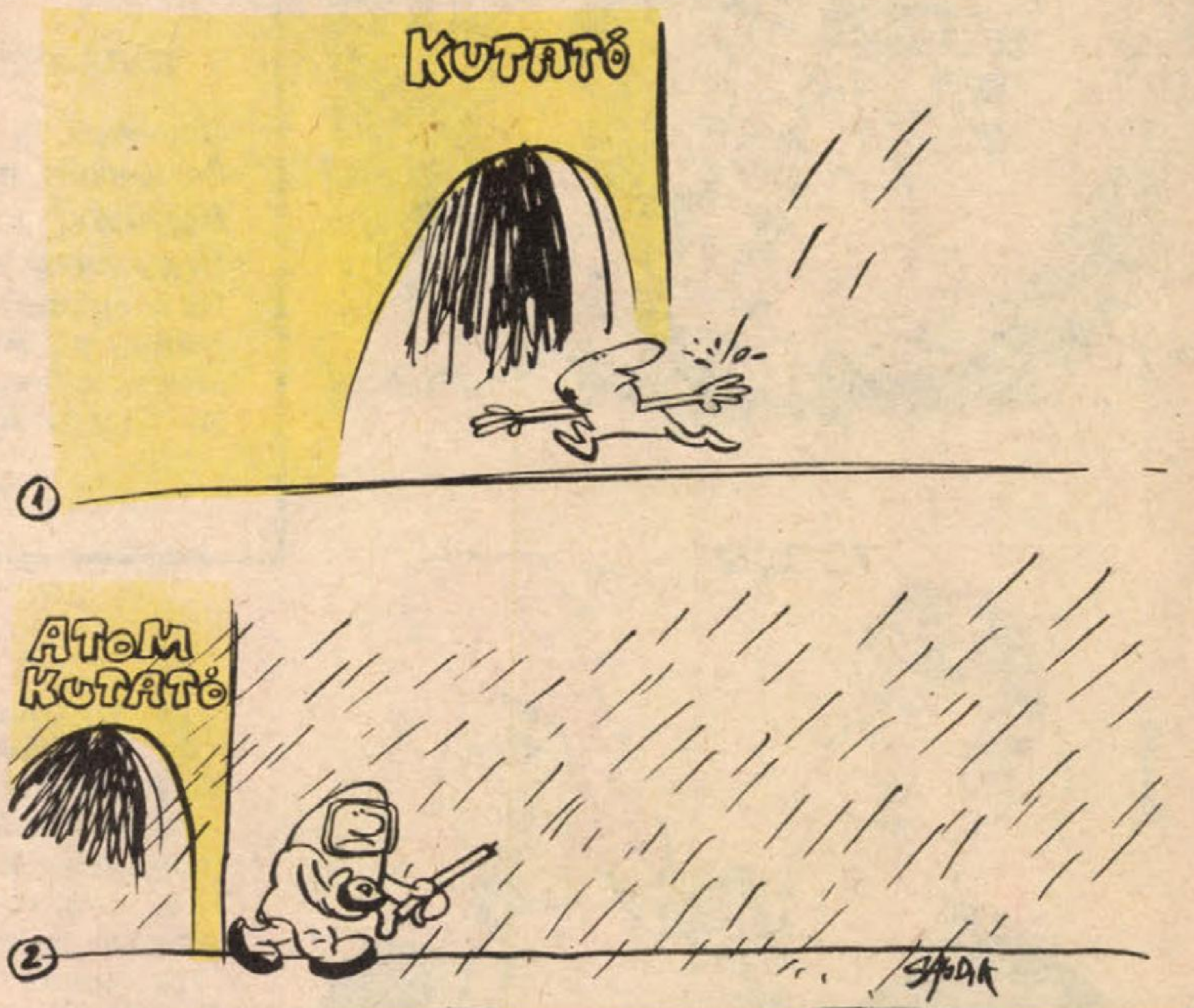
KUTATÓ
①
ATOM KUTATÓ
②
SAJDIK

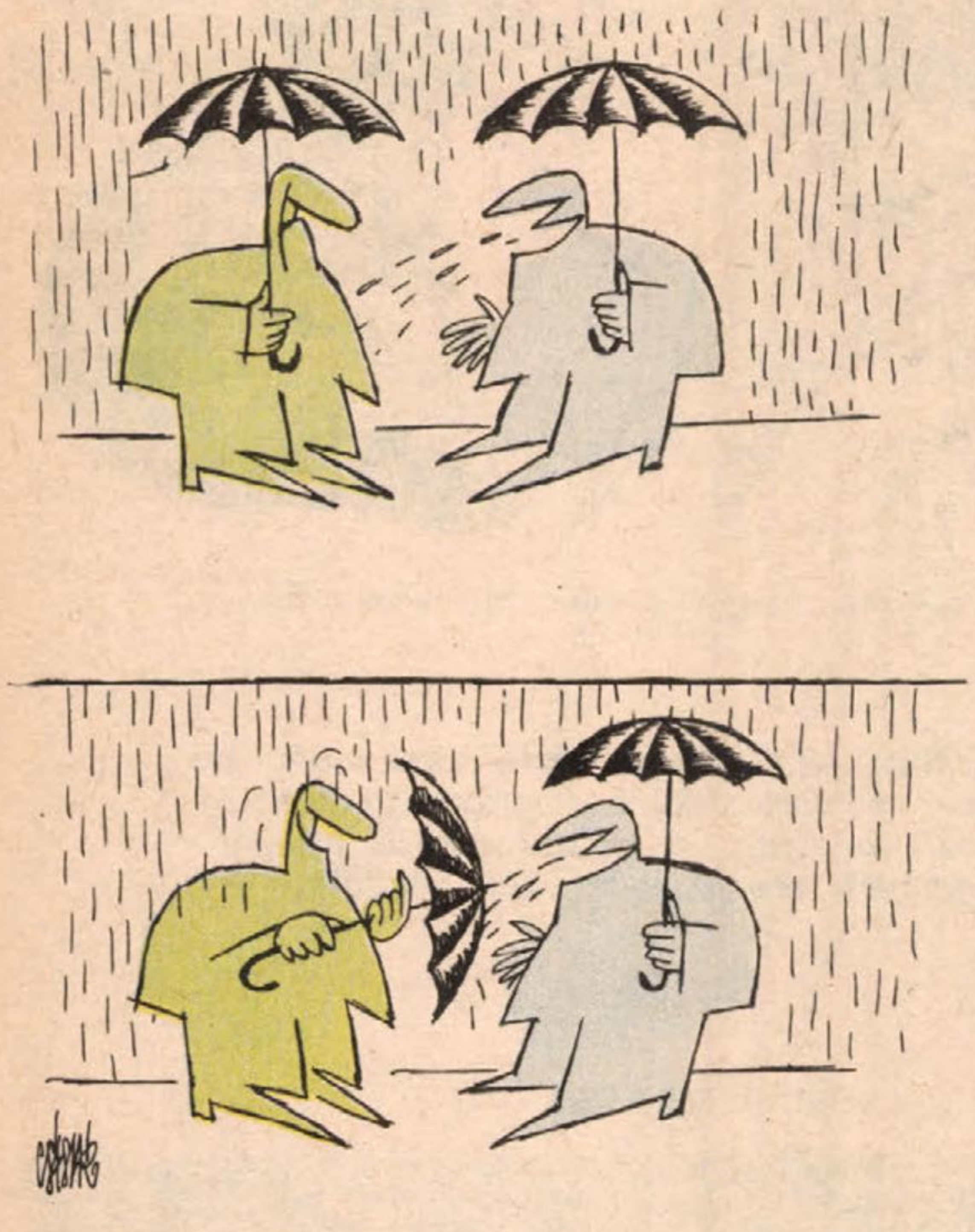

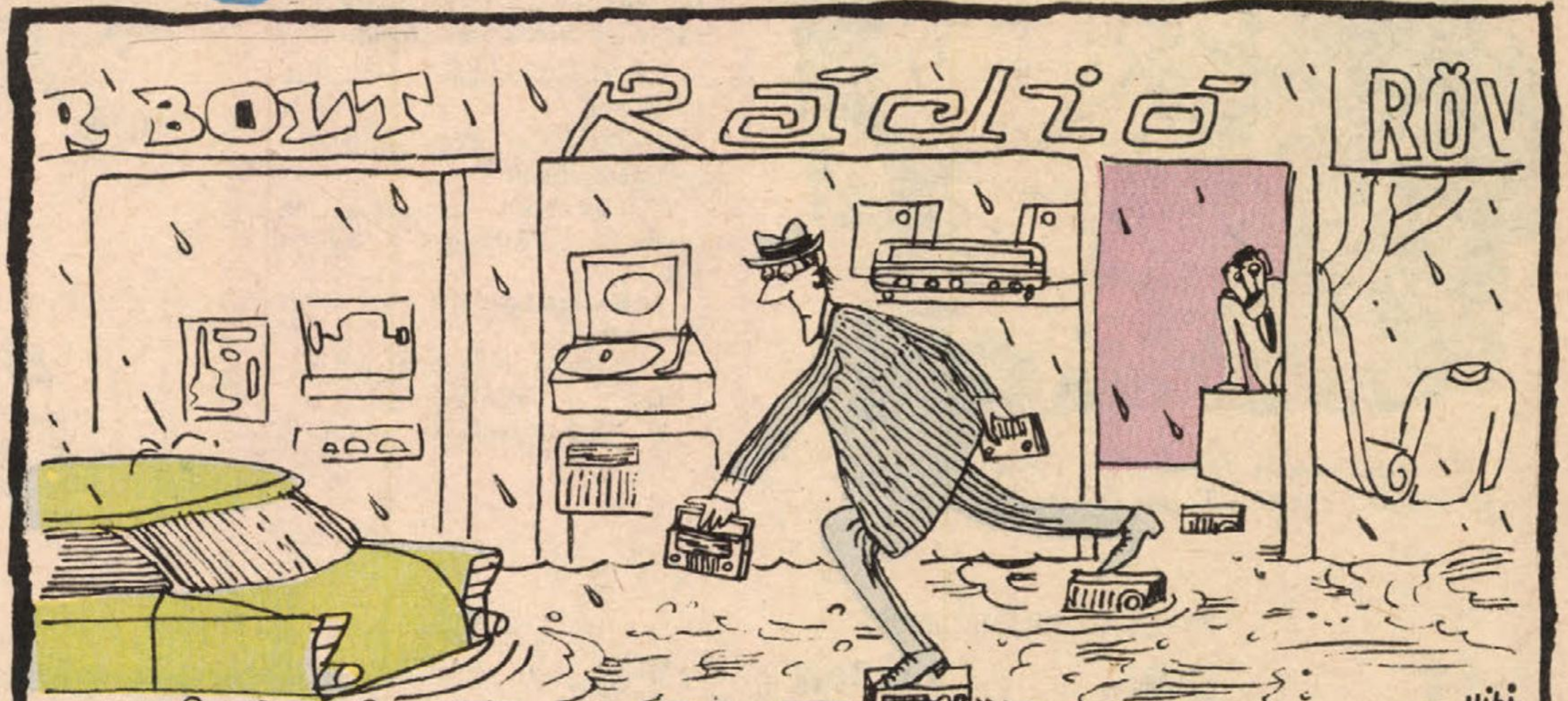
R BOLT
Rádió
RÖV
Hihi

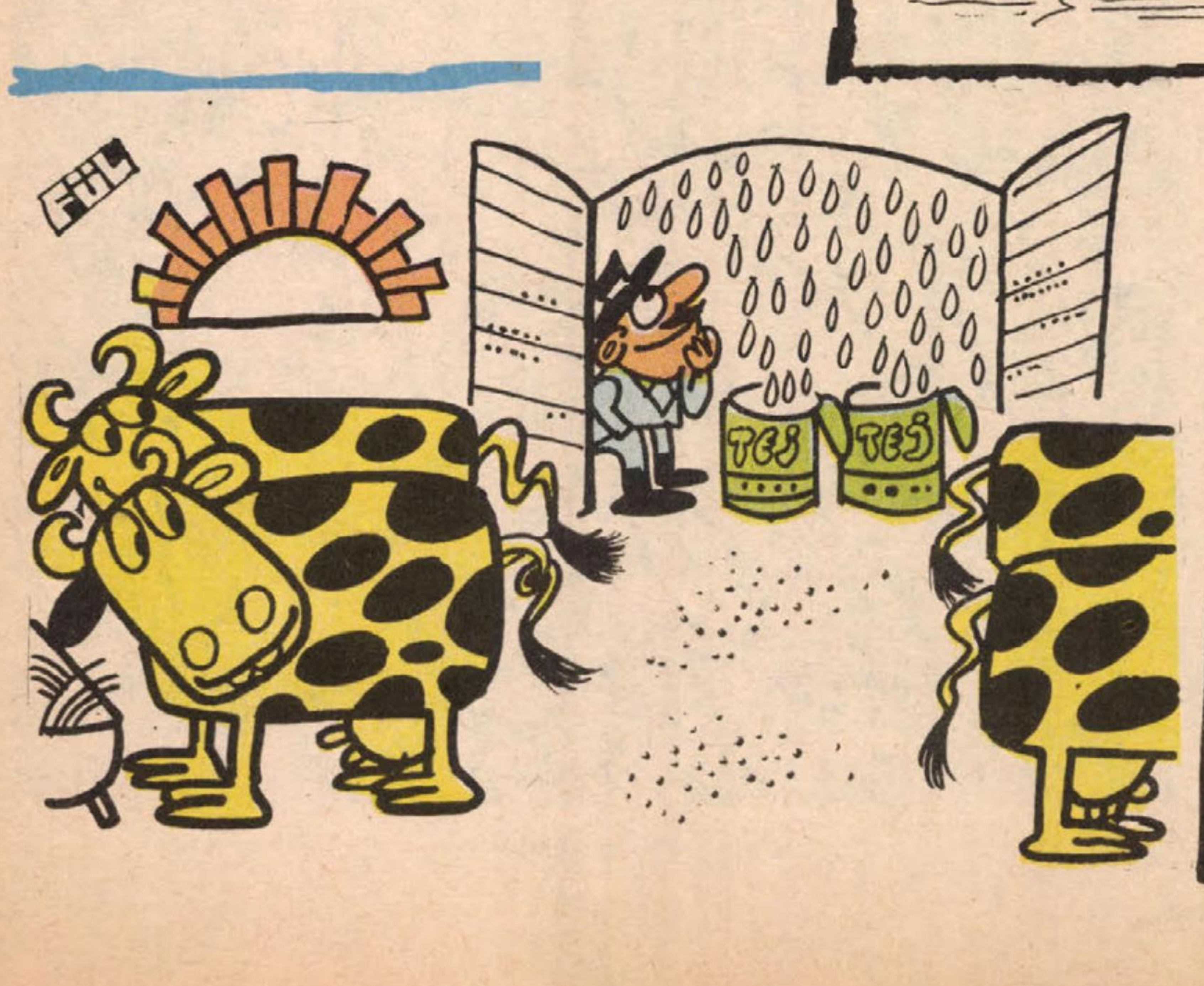

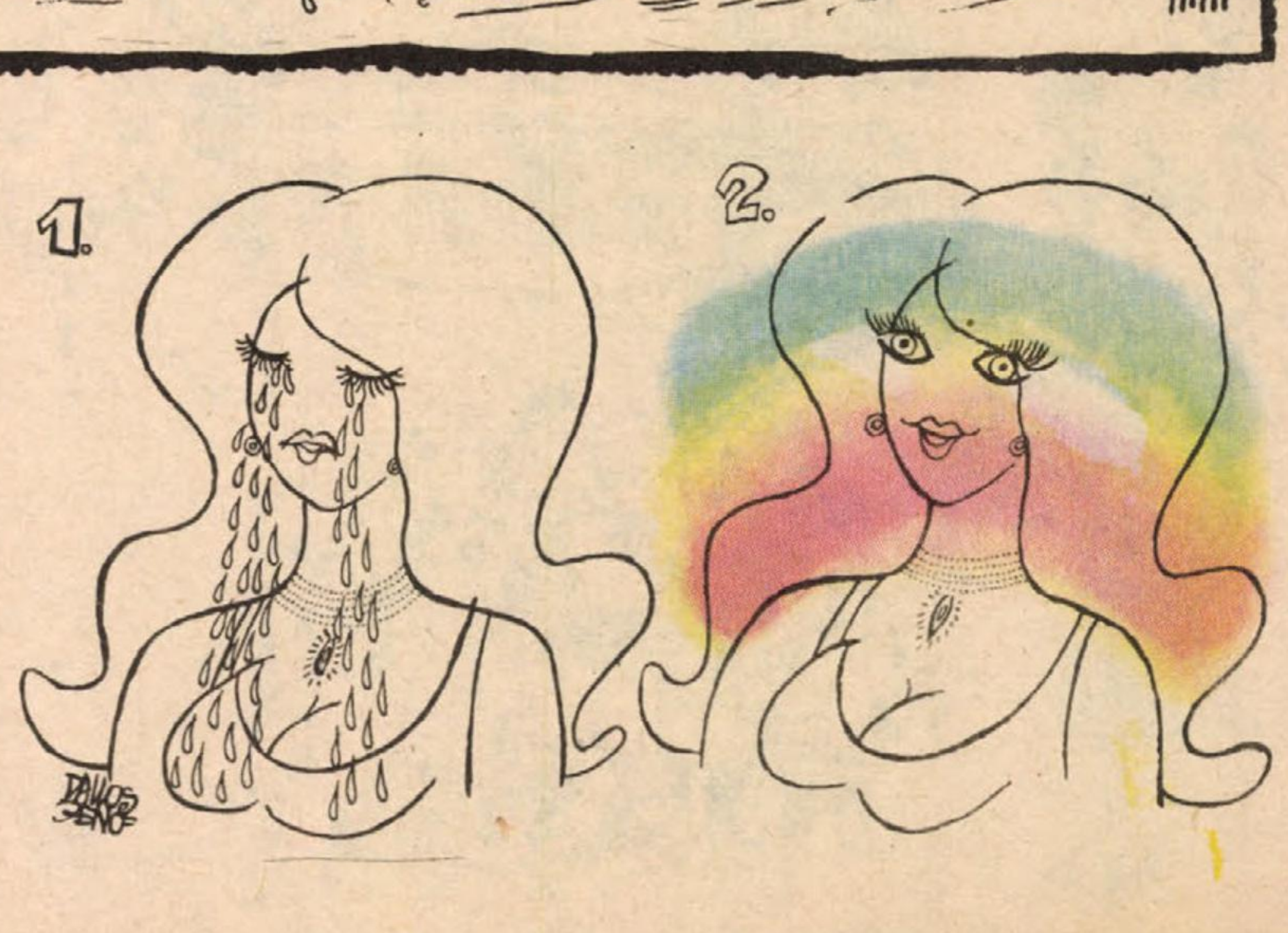
1.
2.
DALLOS JENŐ

KÜLFÖLDI VADÁSZ

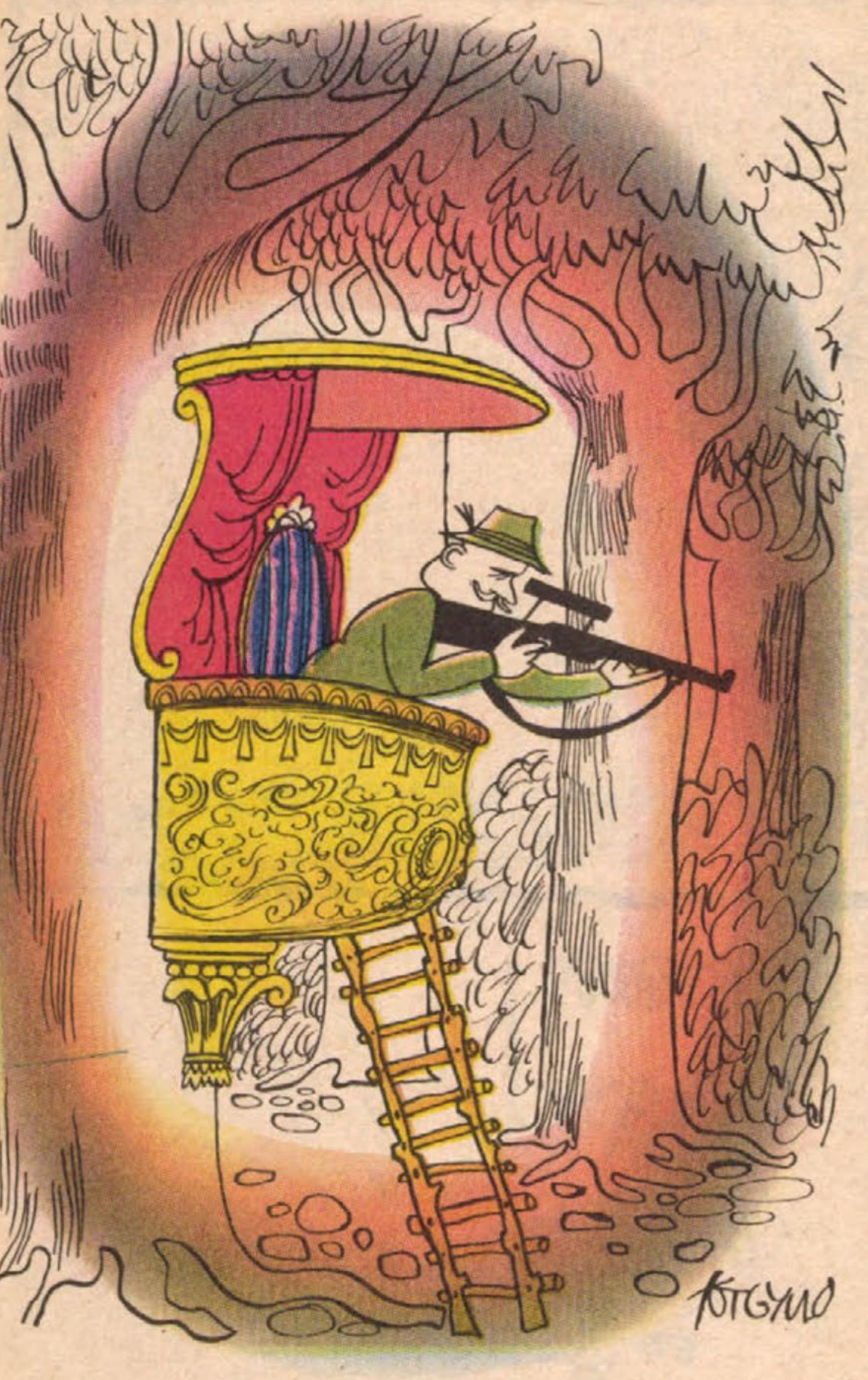

VADÁSZIDÉNY

VADÁSZATI TILALOM

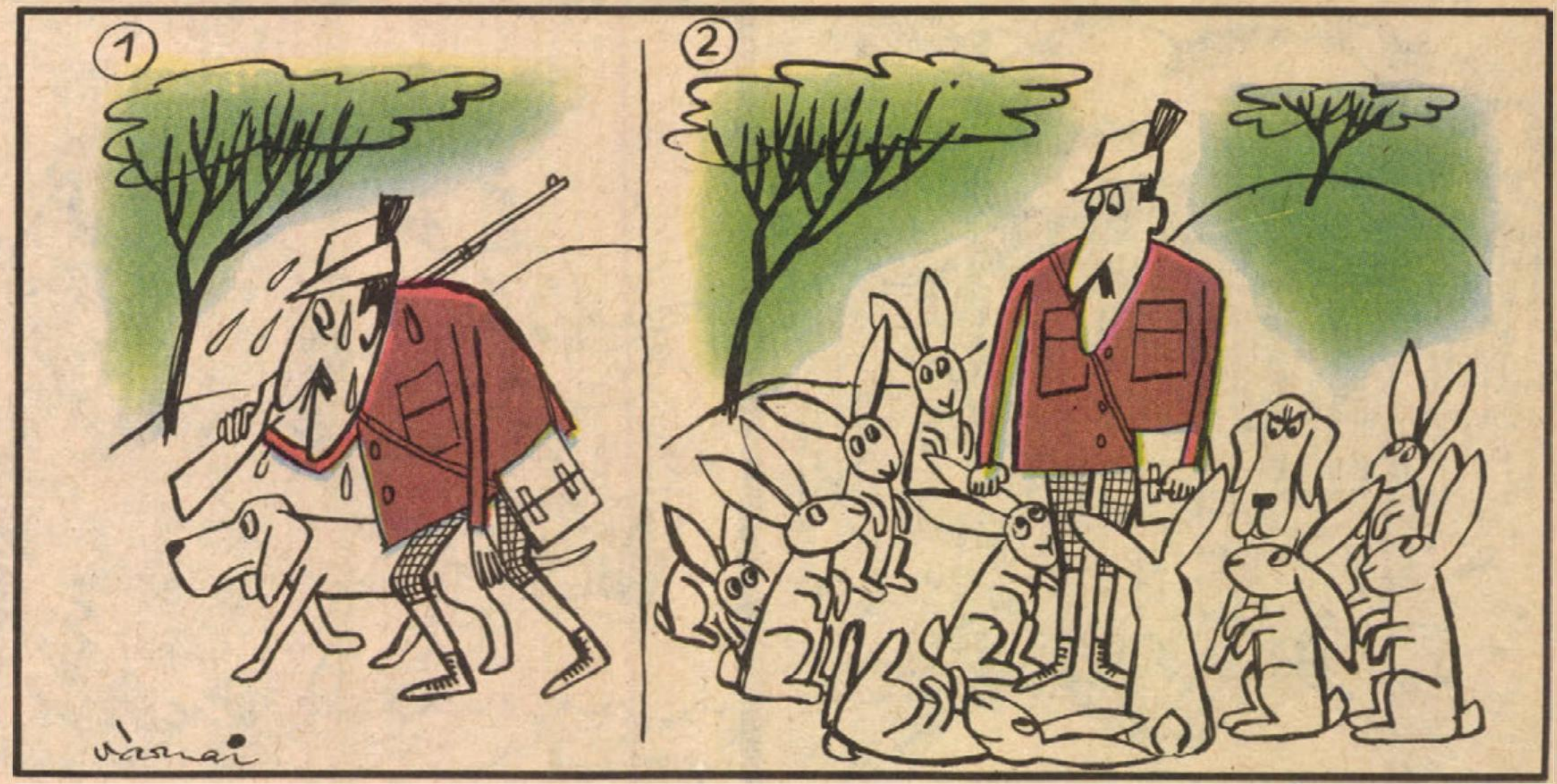

ELVESZÍTETT GYERMEK

Gyermek sír a sarkon
És tündéri nénik
Puszilják, unszolják,
Hogy hazakísérik,
De a piciny orcán
Könny patakja árad:
„Nem tudom, hogy hívják
Az új apukámat!”

Darázs Endre

NEHÉZ HIVATÁS

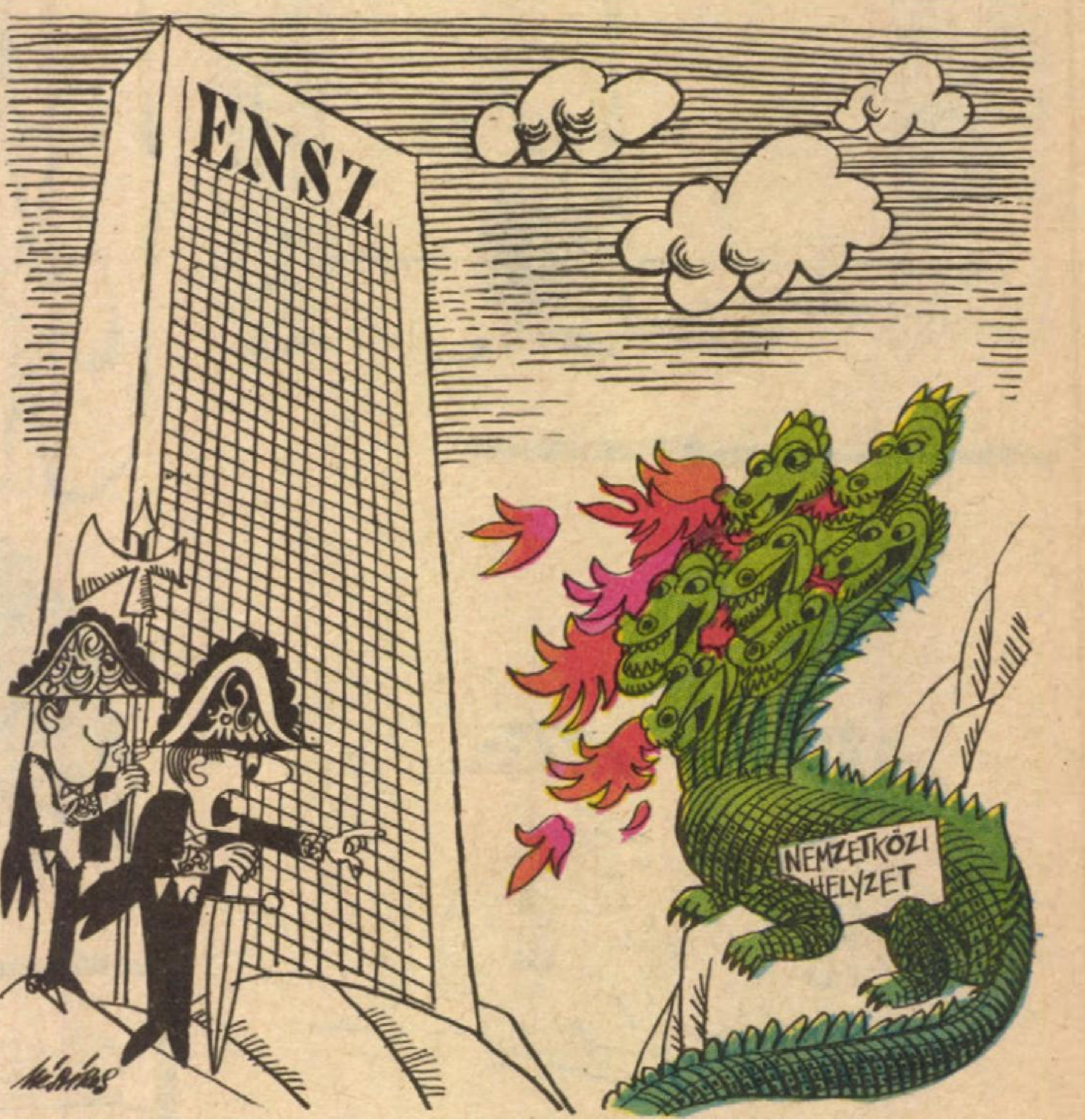

– Ennek már megint minden feje visszanőtt . . .

KORTÜNET

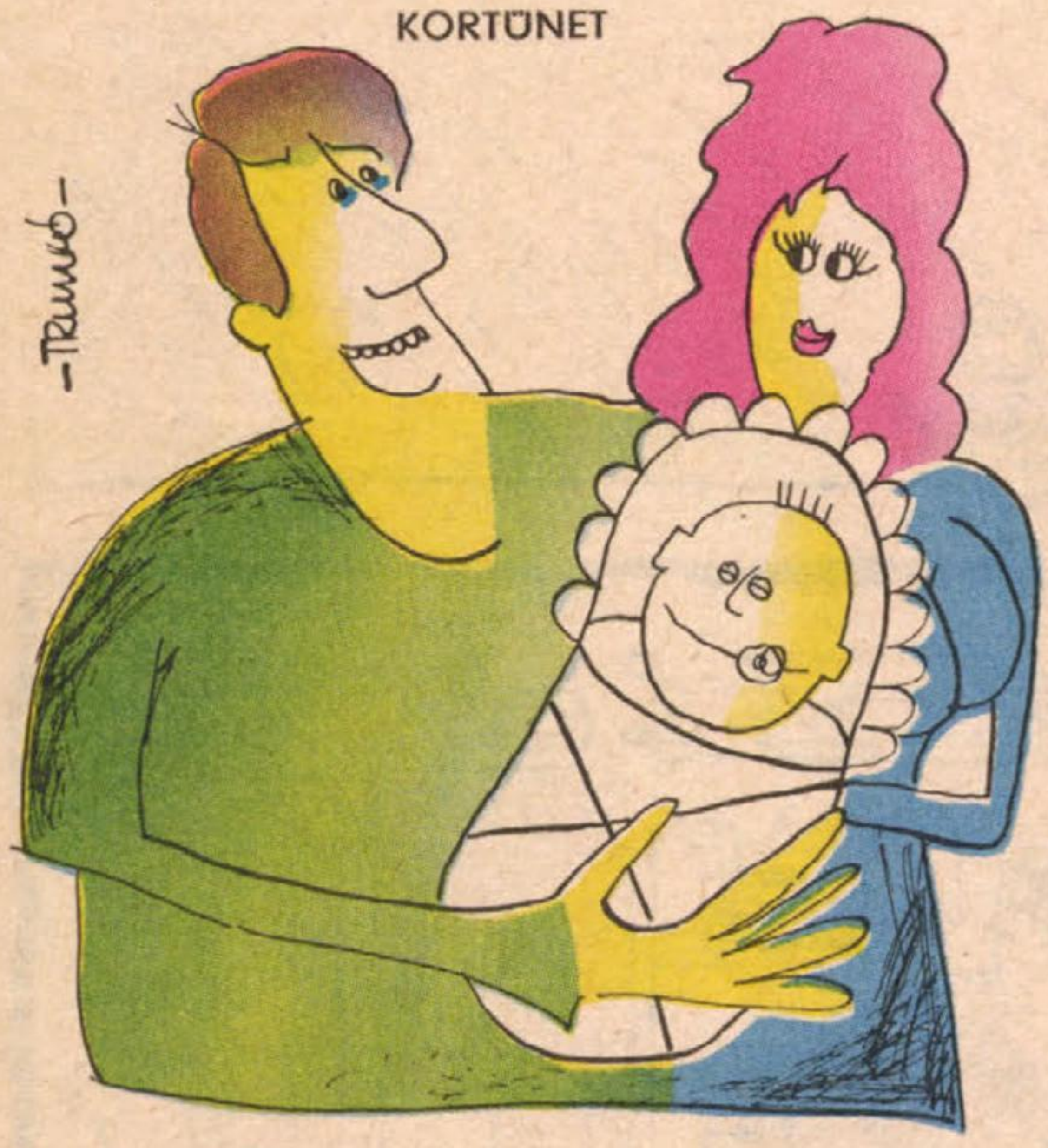

– Ne vitatkozzunk tovább, mi legyen a gyerek neve, inkább írjunk ki pályázatot!

Egy hollywoodi filmgyár megbízást adott pszichológusoknak: végezzenek kutatásokat és felméréseket, hogy meg lehessen állapítani, milyen sorrendben riasztja-borzasztja a mozilátogatókat a sokféle zaj. Ez lett a pszichológusok által megadott zaj-rangsor:

1. Szirénazúgás — enyhe ijedtség.
2. Erdőtűz ropogása — nyugtalanság.
3. Távolból hallatszó és erősödő lódobogás — izgalom.
4. Kutyavonítás — hátborzongás.
5. Késsel ledöfött nő sikolya — szívelszorulás.
6. Nászinduló — rettenet.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

ISKOLAI KIRÁNDULÁS

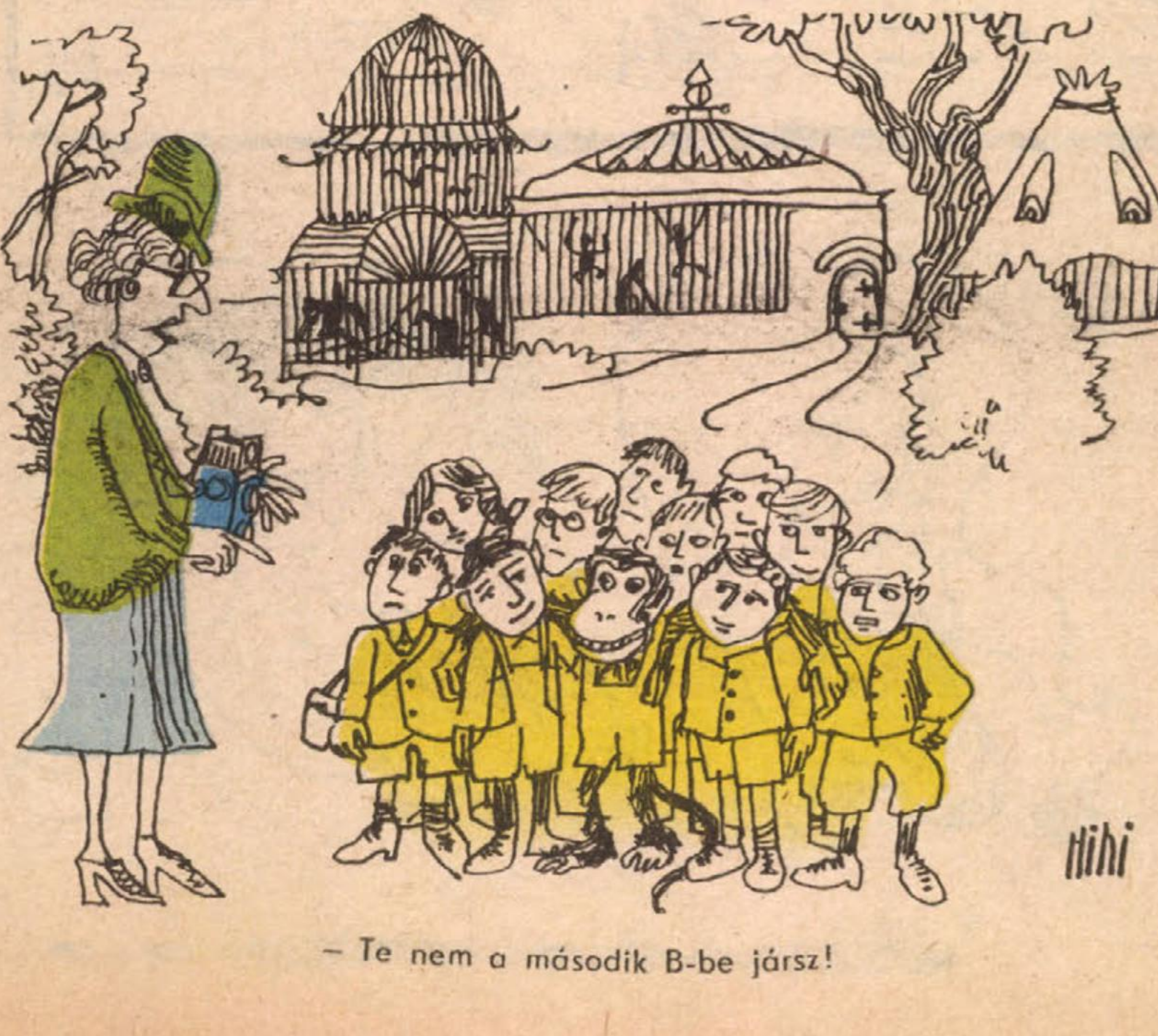

– Te nem a második B-be jársz!

RÓMEÓ ÉS JÚLIA

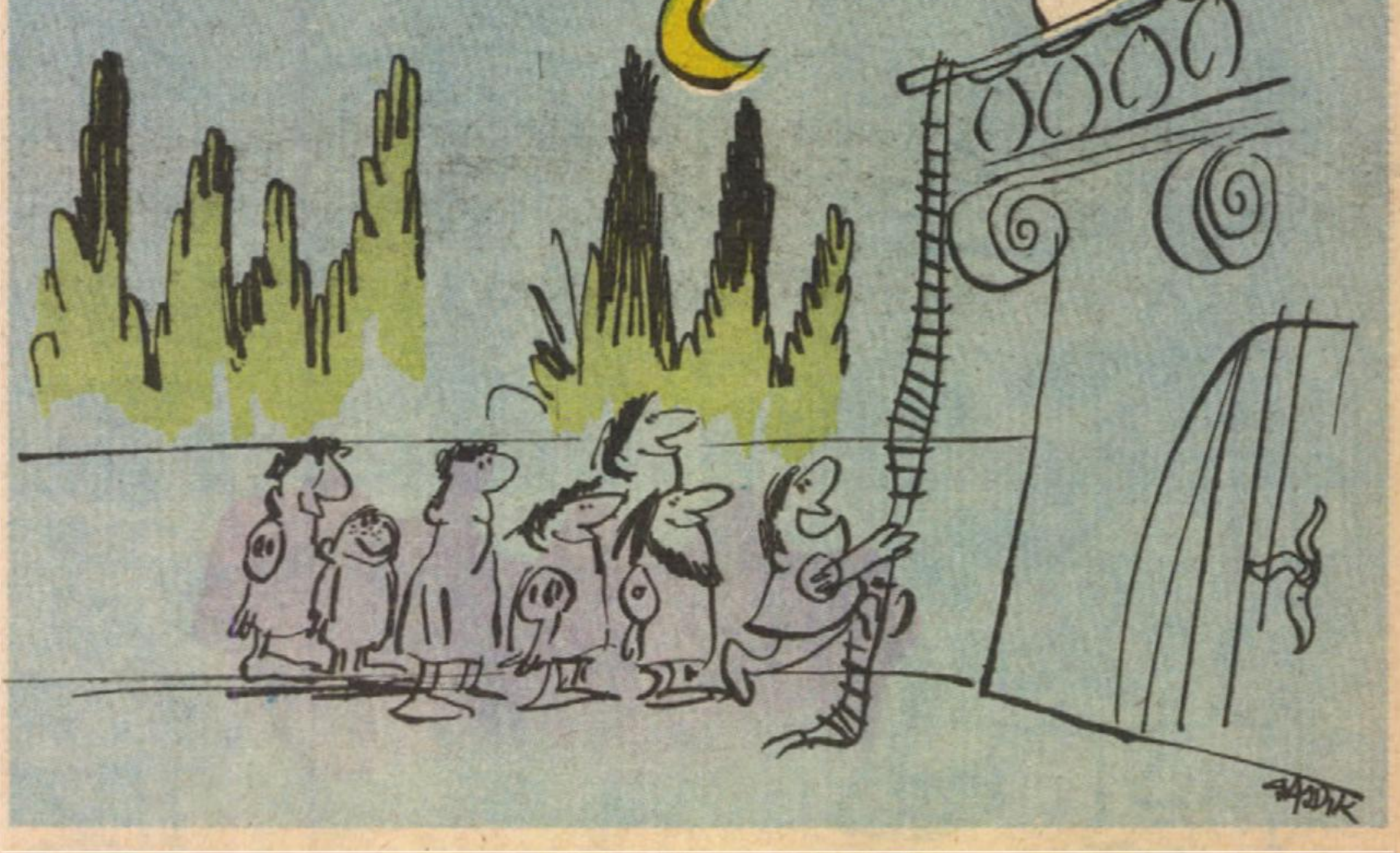

– Elhoztam a galerit is!

Ezért mindenki megáll

FINOM
KÁVÉ
KEVERÉK
F
K
K

JOBBAN ÍZLIK MINDEN POHÁR...

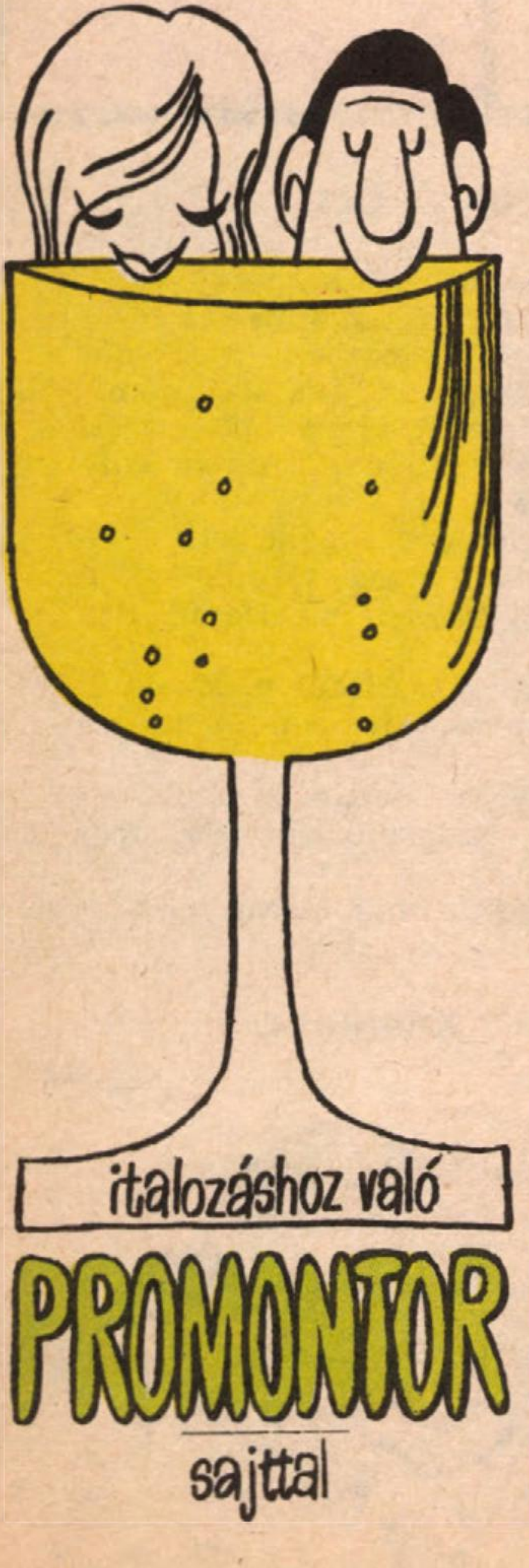

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Csináld magad akció • Gyerekek a programban

Legyen a vendégünk! — ez a címe annek a szép kiállítású műsorfüzetnek, amelyet a *Fővárosi Műve-* tya, sakk, tévé, újságok és folyóiratok várják őket, a *Nyugdíjasok Színházában* pedig szombat délutánon- kat a *Filmklub*, amelynek őszi sorozatán a német filmművészet leghíresebb filmjei, tavaszi program-

Pajzán cím az Esti Hírlapból.

(Ollózta és beküldte: Lénárt Ernőné, Budapest)

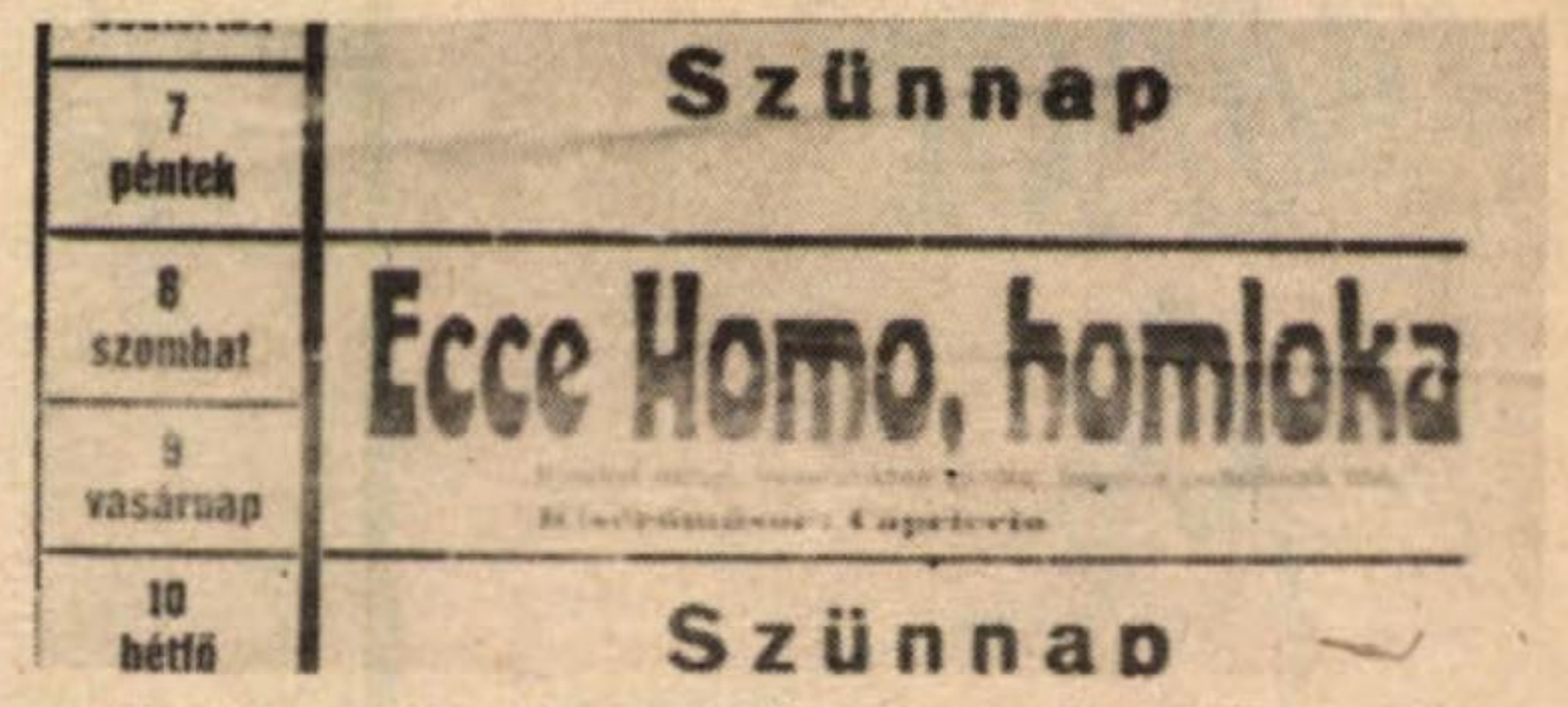

7 péntek	Szünnap
8 szombat	Ecce Homo, homloka
9 vasárnap	
10 hétfő	Szünnap

A nagy sikerű cseh film, az Ecce Homo, Homolka címe ebben a módosításban került fel a bajai mozi plakátjára.

(Beküldte: Albert Sándor, Baja)

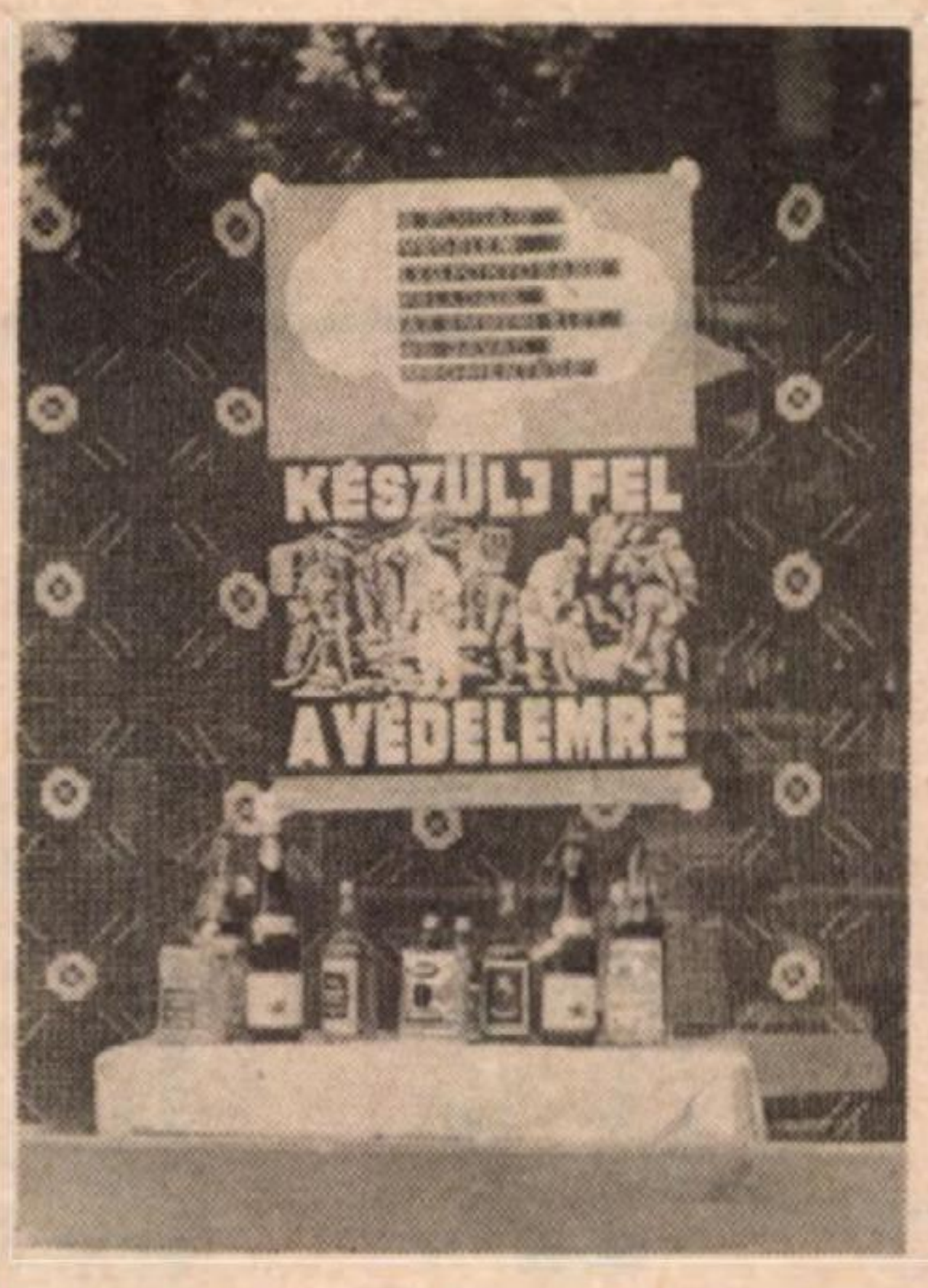

Nem is tudtam, hogy a vermouth és a kávé is a polgári védelemre való felkészülés kellékei közé tartozik!

(Beküldte: Makai István, Kiskunhalas)

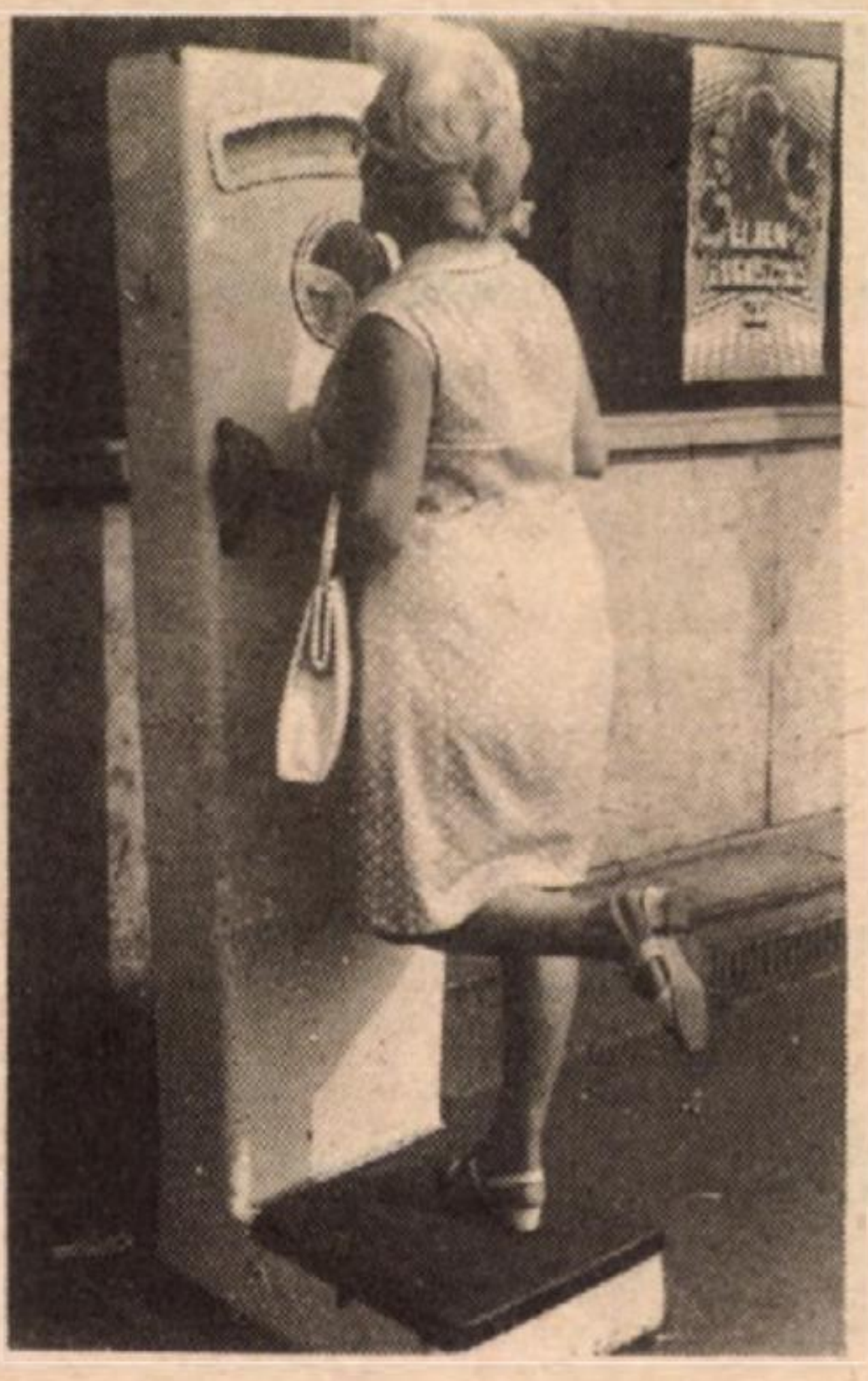

Így talán kevesebb?

(Beküldte: Somlyai Péter, Budapest)

Ügyeletes riporterünk jelenti: **Szíven szúrta anyósát**

Vérengző újságíró az Észak-magyarországban!

(Beküldte: Politzer Tamás, Szeged)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

PESTI DOLGOK

NÉVTÁBLÁK A KAPUN KÍVÜL

Kegyetlen szenvedély gyötör évek óta. Valahányszor egy nagy bérház előtt megyek el, rám tör a kíváncsiság: kik laknak odabent?

Előfordult már nemegyszer, hogy az ellenállhatatlan vágytól űzetve, beosontam a kapu alá, és kezdtem olvasni a lakók névjegyzékét. Ez azonban különböző nehézségekbe ütközött. Vagy a világítás volt rossz, vagy a legizgalmasabb társbérleti felsorolásnál előjött a házmester és megkérdezte, hogy „kit tetszik keresni?" Ilyenkor azt válaszoltam, hogy Kovácsékat vagy azt, hogy Szabóékat. Amilyen peches alak vagyok, ezekben a nyolcvanlakásos épületekben rendszerint sem Kovácsék, sem Szabóék nem laktak.

Hála a házfelügyelők nagyvonalúságának, csak tíz esetben hívtak rendőrt, de mindig sikerült kibeszélni magam.

Most végre, hogy a kapun kívülre szögezték a lakók névjegyzékét, megoldódott a problémám. Itt megállhatok nyugodtan, itt jó a világítás, itt nem szólhat rám senki, hiszen az utca közterület.

Kiolvasom hát a házakat szépen, sorjában. Igaz, hogy sokat kell tolakodnom, tülekednem, ugyanis — mint tapasztalom — nemcsak én vagyok rabja ennek a szenvedélynek.

SORBAÁLLÁS, ÓH!

A híres Goulaschki cipőről sok minden szépet és jót mondanak és írnak. Rendelkezik azonban ez a lábbeli egy olyan tulajdonsággal is, amelyről eddig nem tettek említést: sorba kell állni érte.

Márpedig evvel a pesti embernek azt a rendkívüli szükségletét oldotta meg, amire az utóbbi időben csak a Libegő és előtte a Metró volt képes.

Igen, kérem, a pesti embernek elemi szükséglete a sorbaállás. Talán majd egyszer megfejtik a pszichológusok, hogy miért..., de addig is foglalkoznunk kell vele.

Szerintem — például — jó megoldás lenne, ha a város különböző pontjain elkerítenének egy-egy járdarészletet. Tábla hirdetné: „Sorbaállásra kijelölt hely!" Itt nyugodtan fölsorakozhatnának a jó pestiek és a kivezényelt rendőr a kijelölt helyről tíz percenként ötősével továbbengedné őket. Helyes lenne talán az is, ha kis könyvecskét rendszeresítenénk részükre. Ebbe alkalmanként kapnának egy strigulát. Tíz strigula után egy emlékbélyeget. Akinek pedig tíz emlékbélyege van, az megkapná az „Érdemes sorbaálló" jelvényt, amely arra jogosítaná őt, hogy bárhol és bármikor sorbaállás nélkül sorba állhasson.

Sólyom László

VALÓDI TITKOS TELEFON

Nyugodjunk meg, a bürokrácia nemcsak hazai jelenség. A floridai Pensacolában például Mr. Bill Parsons bevezettette házába a telefont, de azt kérte, hogy a telefonszám titkos legyen, vagyis ne szerepeljen a telefonkönyvben. Kérését olyan tökéletesen teljesítették, hogy neki sem mondták meg a telefonszámot. Amikor a felháborodott Parsons magyarázatot kért, a következő felvilágosítást kapta:

— A kérdéses telefonszám titkos, senkinek sem mondhatjuk meg!

MAHARADZSA

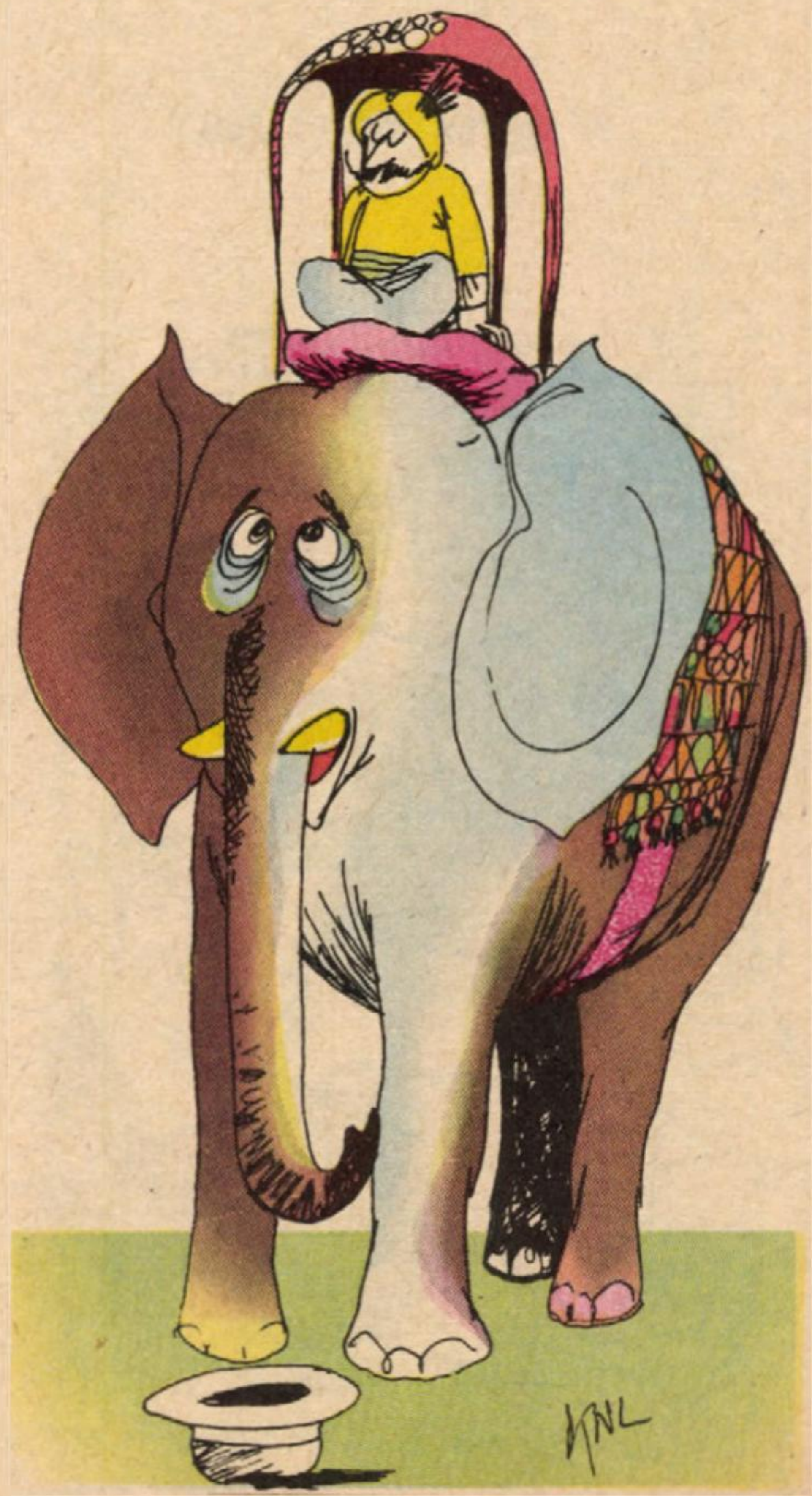

import humor

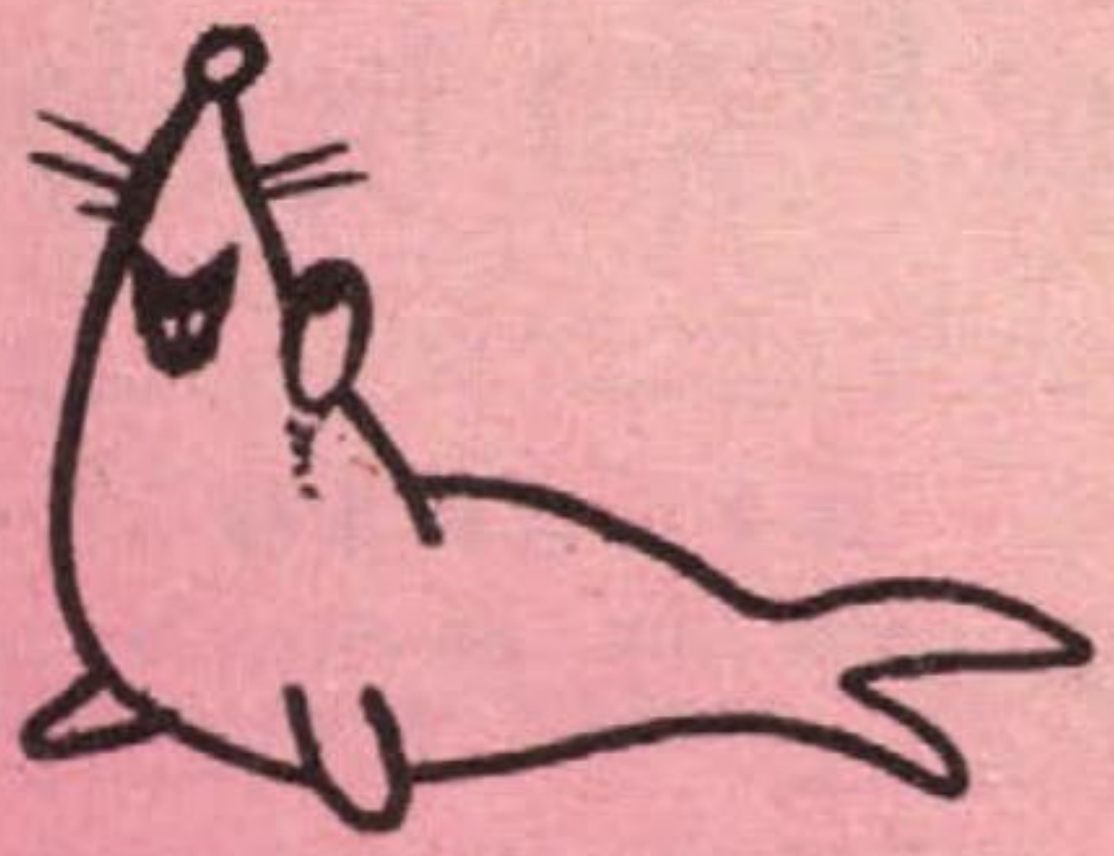

TROMBITAVERSENY

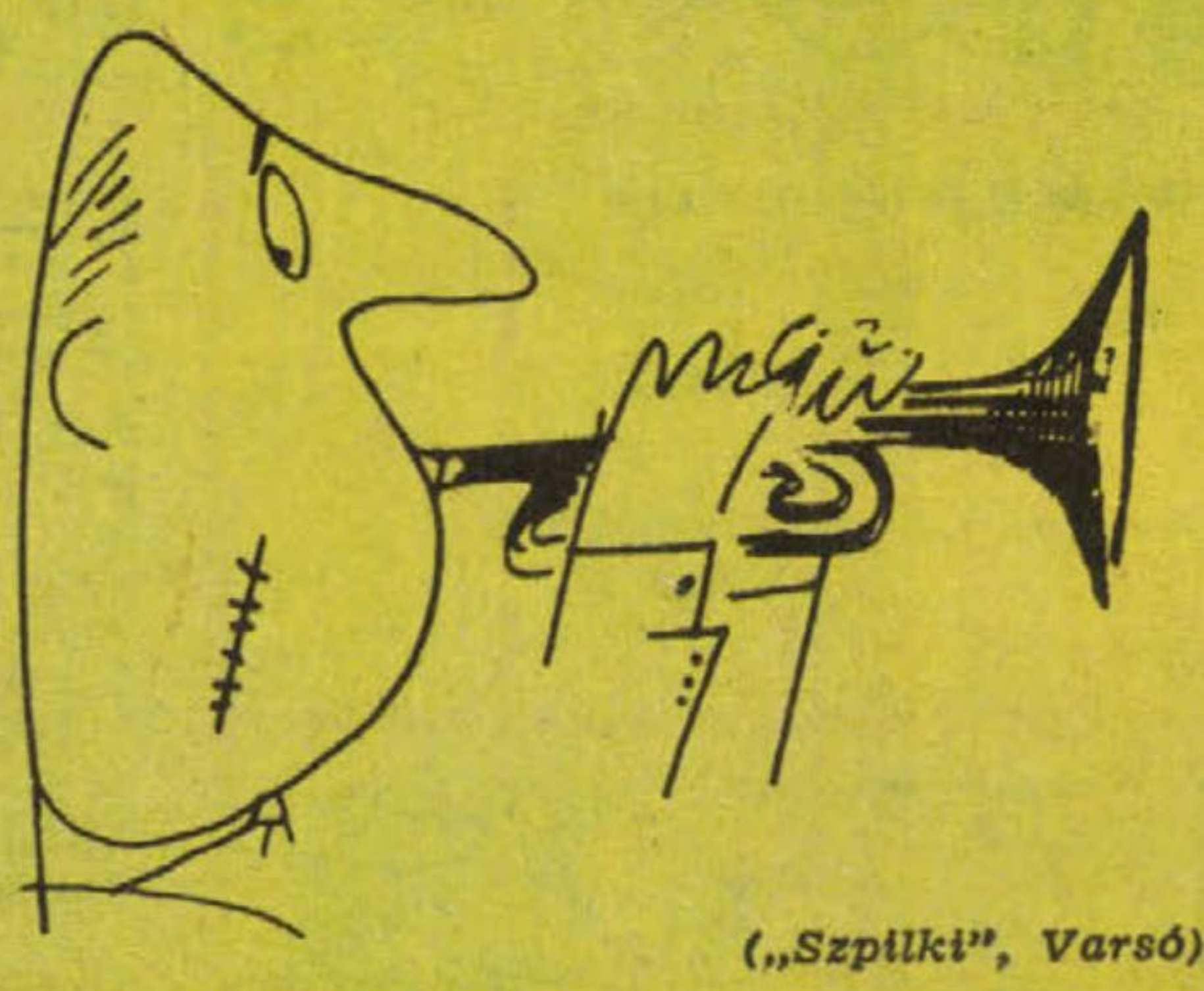

(„Szpilki”, Varsó)

ELTÉRÍTÉS

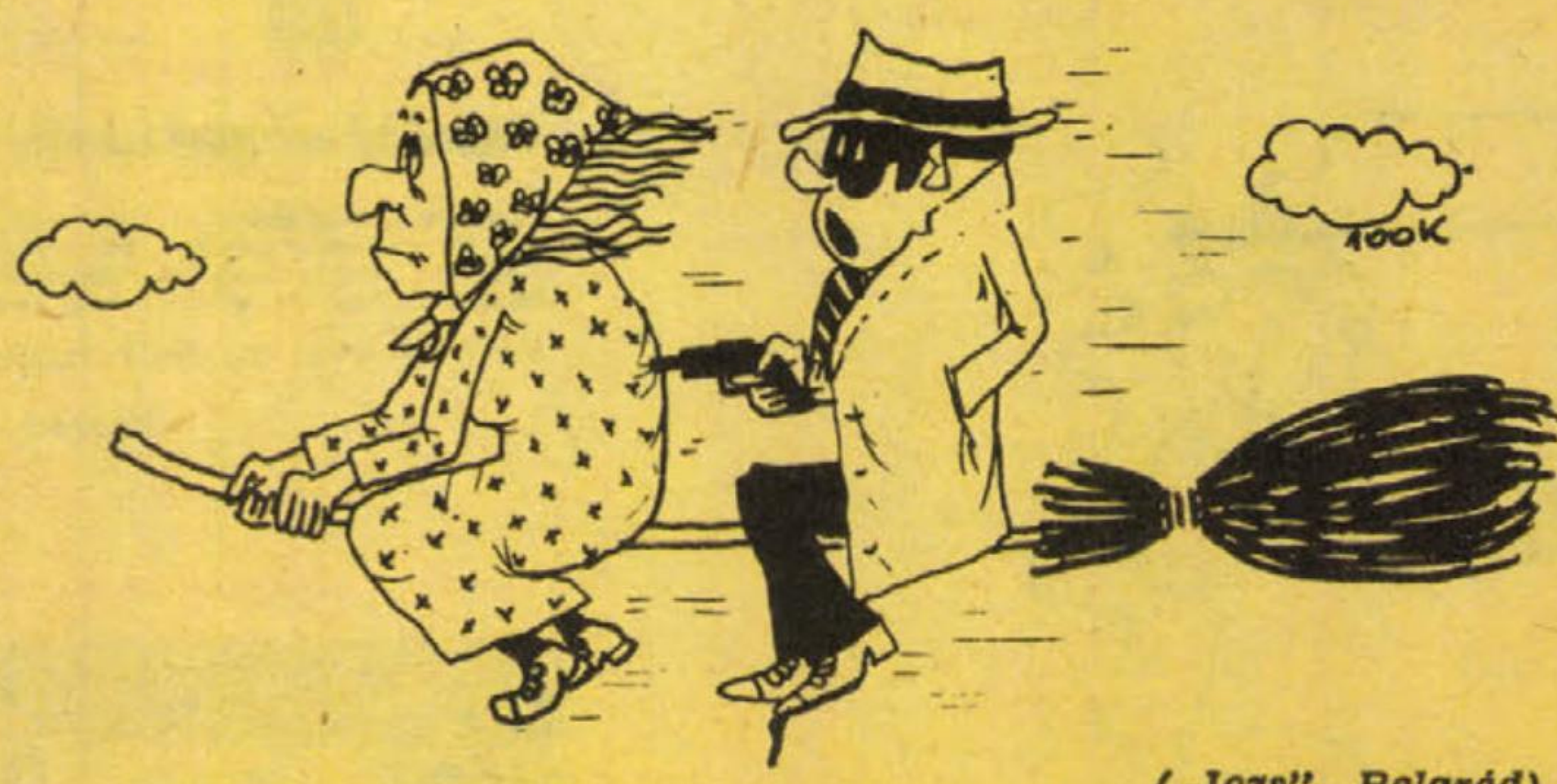

(„Jezs”, Belgrád)

SZERVIZ

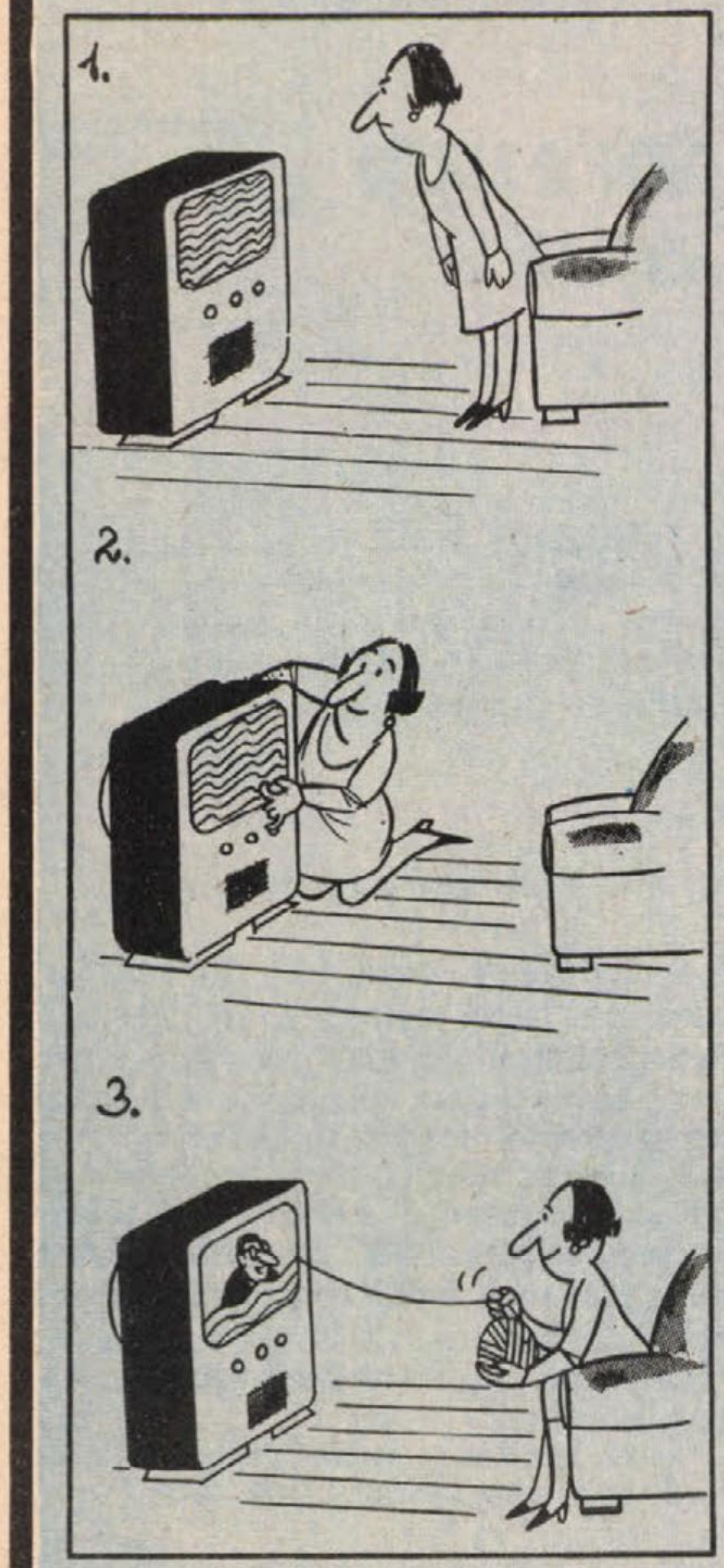

(„Ici Paris”)

KISHIVATALNOK

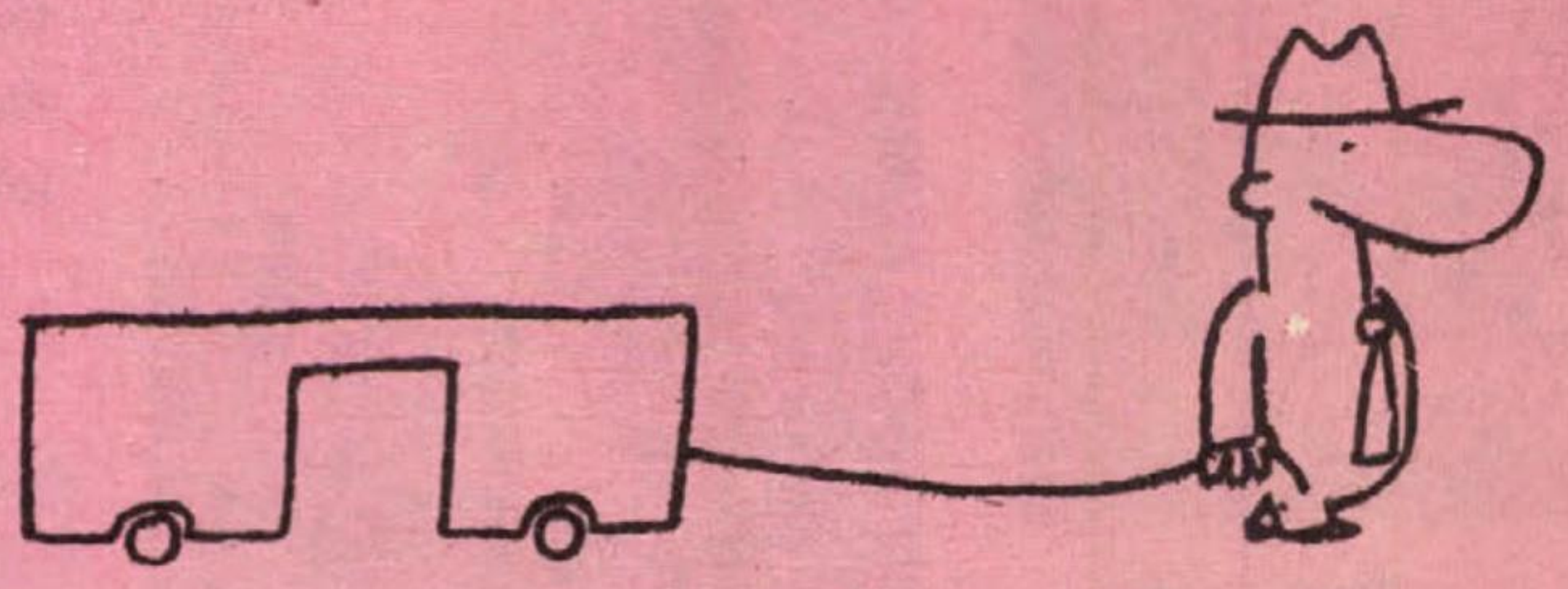

(„Sztrsel”, Szófia)

AZ UDVARIASSÁG TETEJE

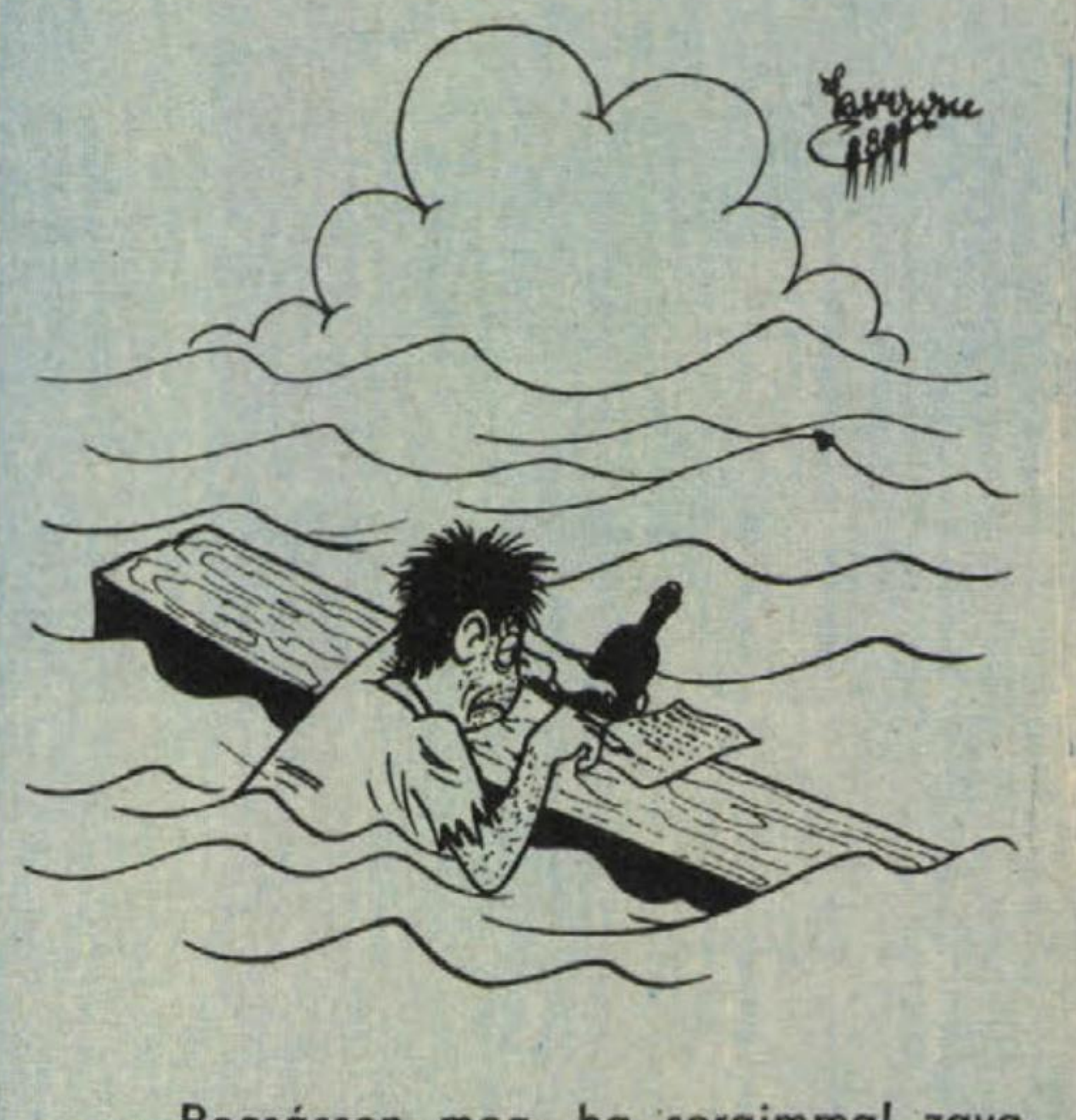

– Bocsásson meg, ha soraimmal zavarom…

(„Le Rire”, Párizs)

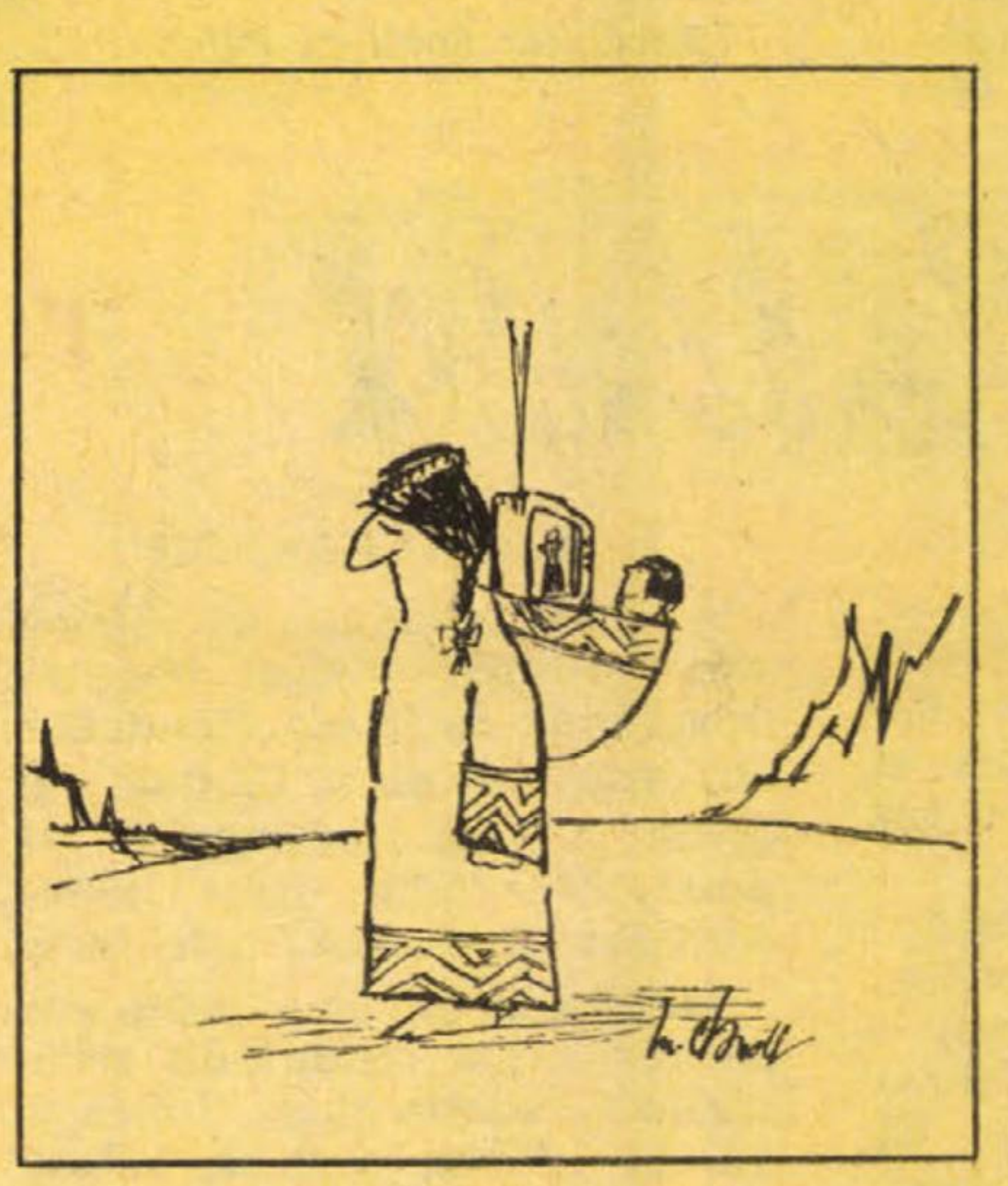

„HORDOZHATÓ” A DIVAT…

(„Punch”, London)

A MÚZSA KÖZBESZÓL

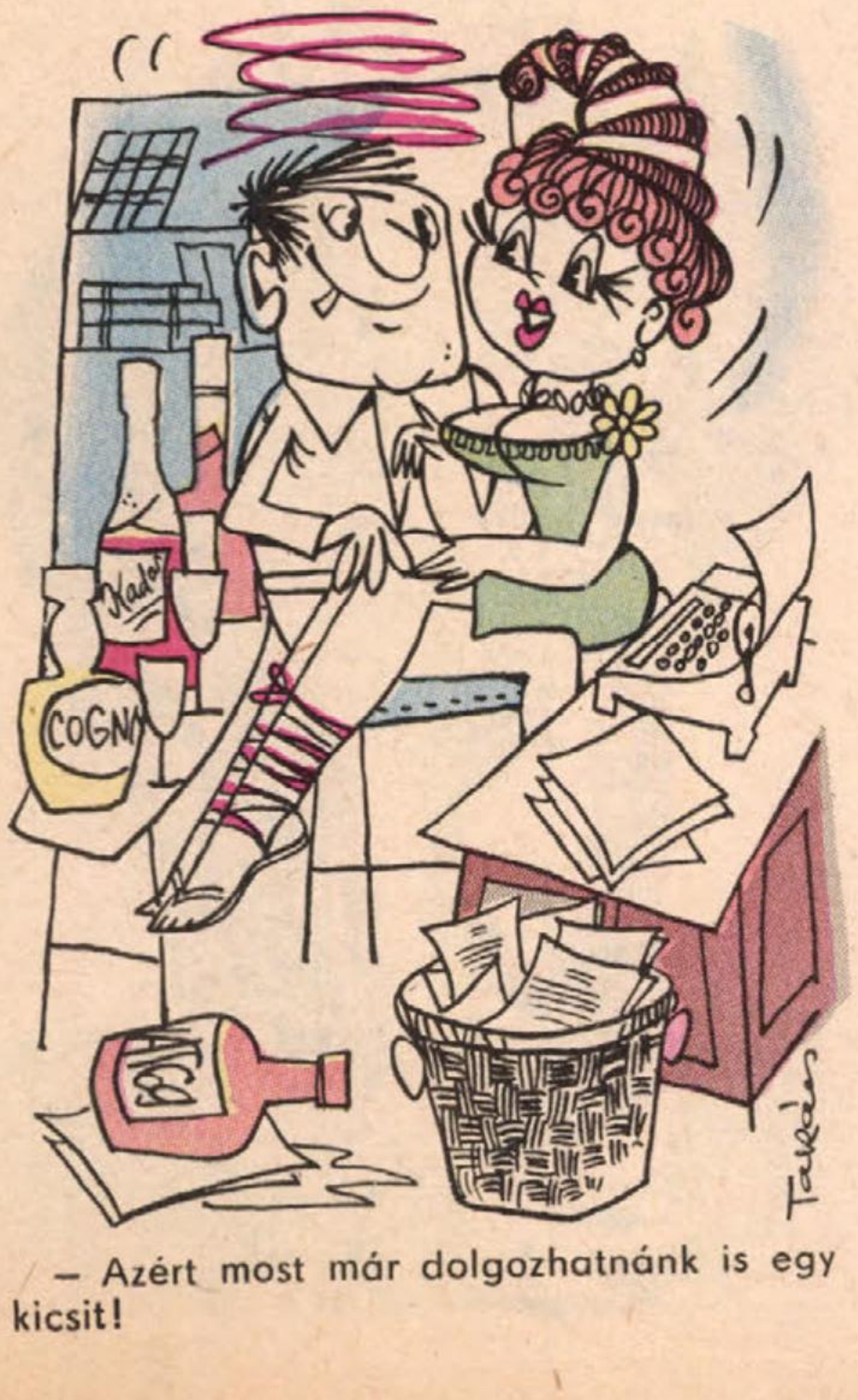

– Azért most már dolgozhatnánk is egy kicsit!

ŰRKUTATÁS

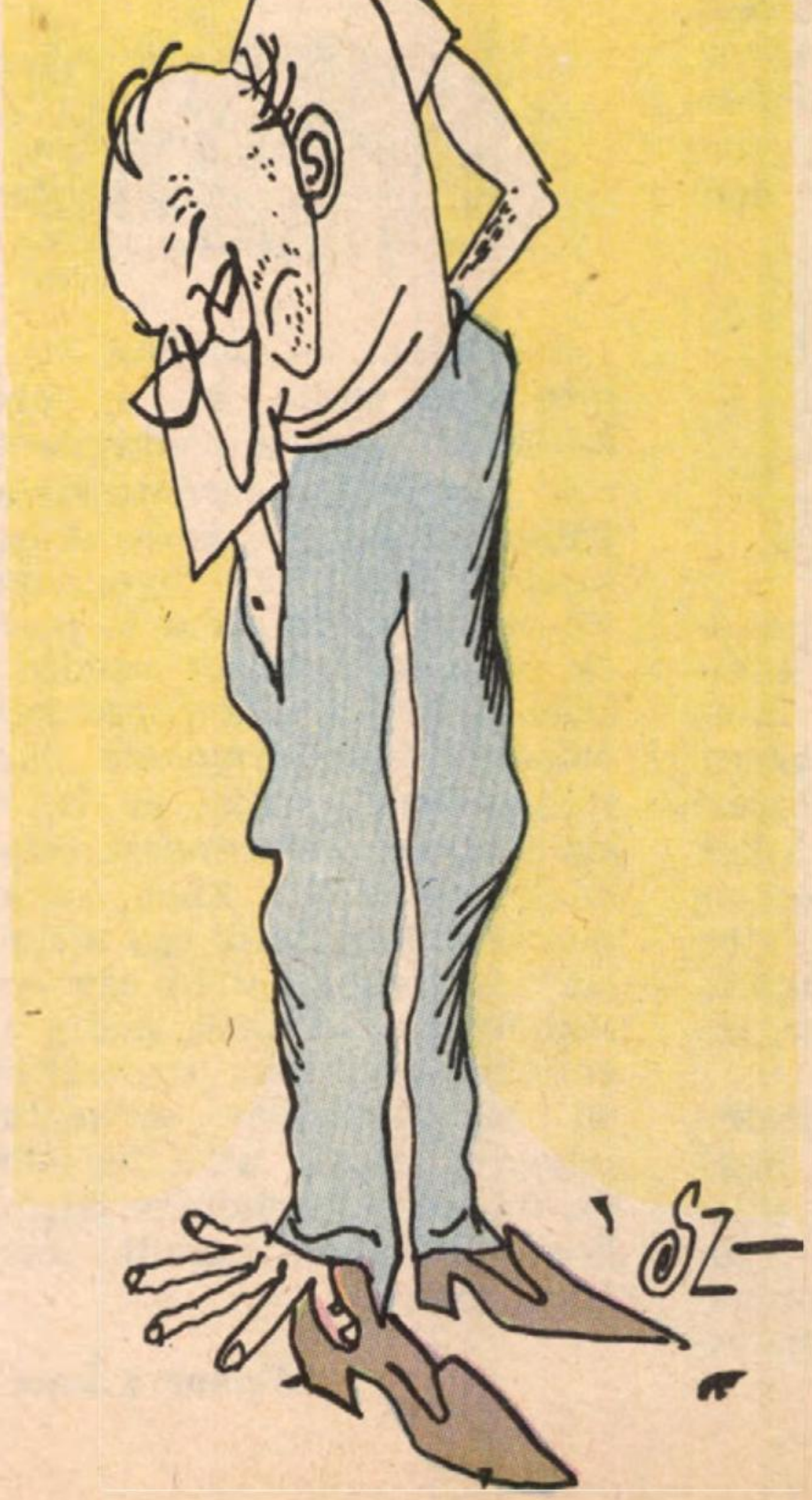

SZÉGYENLŐS AKT

Ez még nyári történet. Christopher Ward. a londoni „Daily Mirror” munkatársa, a híres francia fürdőhelyen, St. Tropezben járt. A női divat eléggé változatos. Van, aki bikinijének a felső részét veszi le, van, aki mindkét részt gondosan maga mellé teszi napfürdőzés közben, nehogy ellopják.

Wardnak feltűnt, hogy az egyik teljes ruhátlan hölgy néhány percre fürdőlepedője alá bújt, majd hasonlóképpen ruhátlanul újra előbújt.

— Mit csinált ez a nő a fürdőlepedő alatt? — kérdezte egy francia ismerősét az újságíró.

— Kontakt-lencsét illesztett a szemébe — hangzott a válasz. — Szégyelli ugyanis, hogy rövidlátó.

A mai világban üdítő ez a szemérmesség!

TISZTASÁGOT KEDVELŐ KIRÁNDULÓ

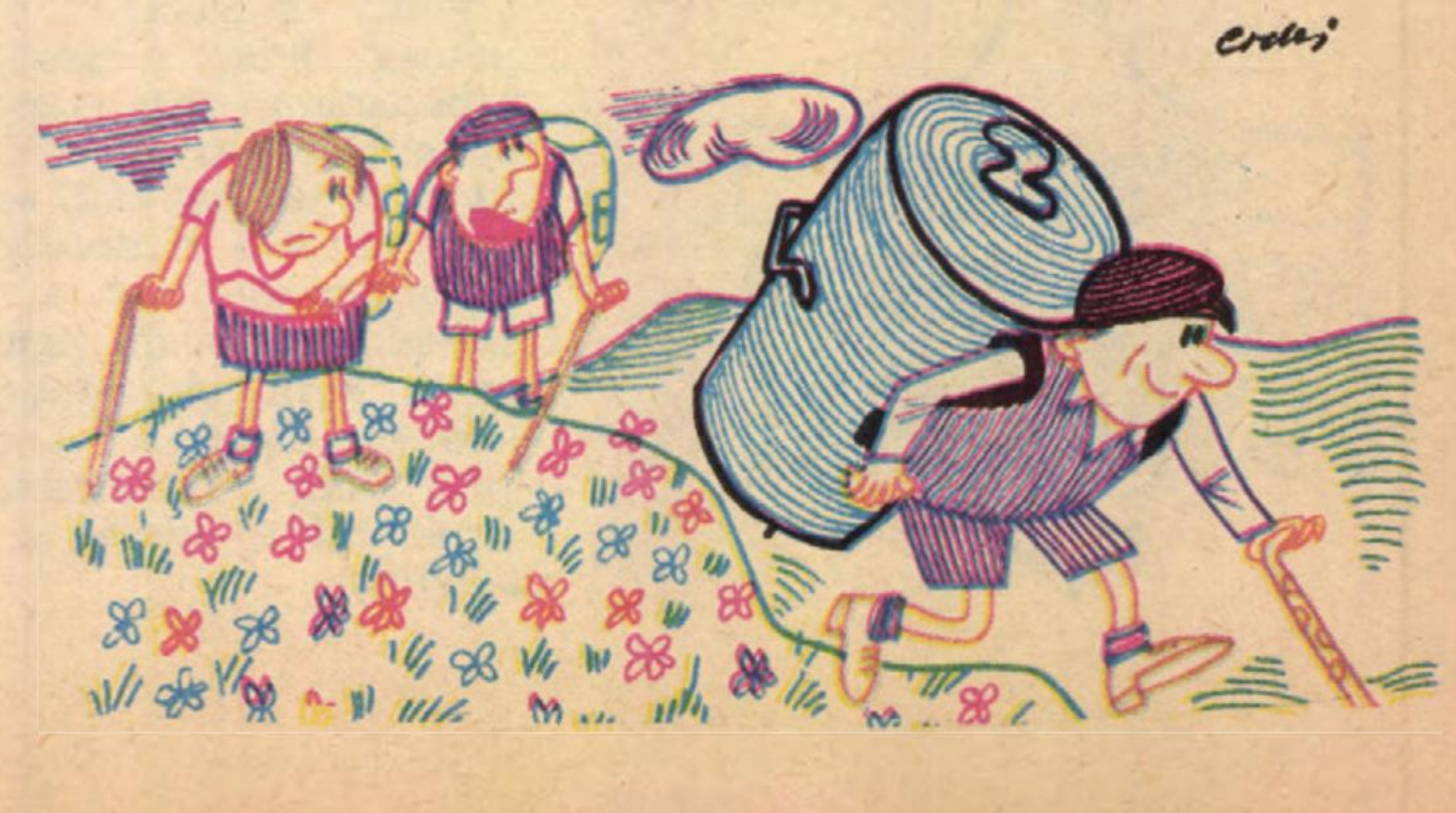

HATÁRIDŐS ÉPÍTKEZÉS

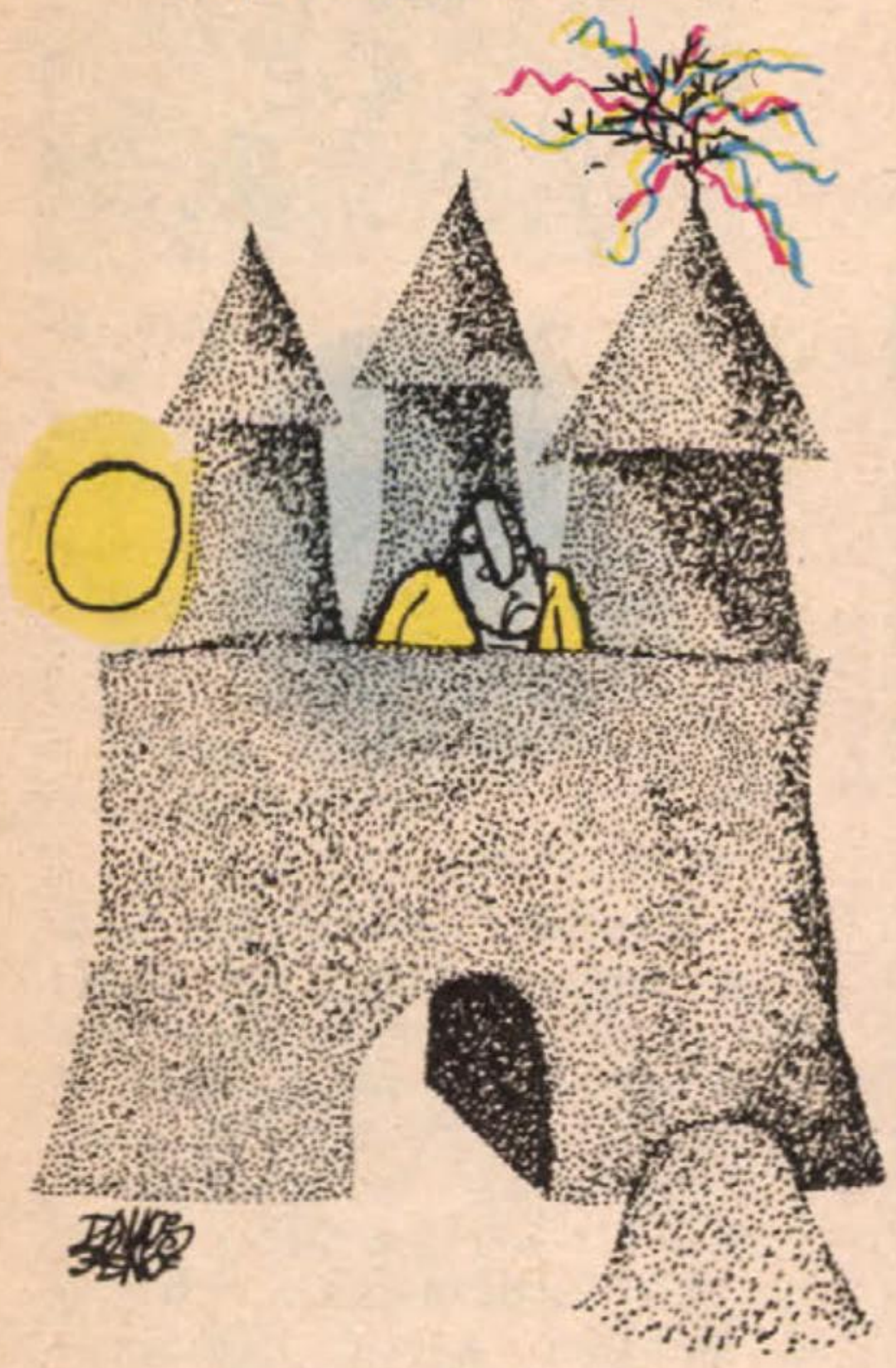

– Csak homokot kaptam...

RÉBUSZ

A 143. rejtvényünk megfejtése:

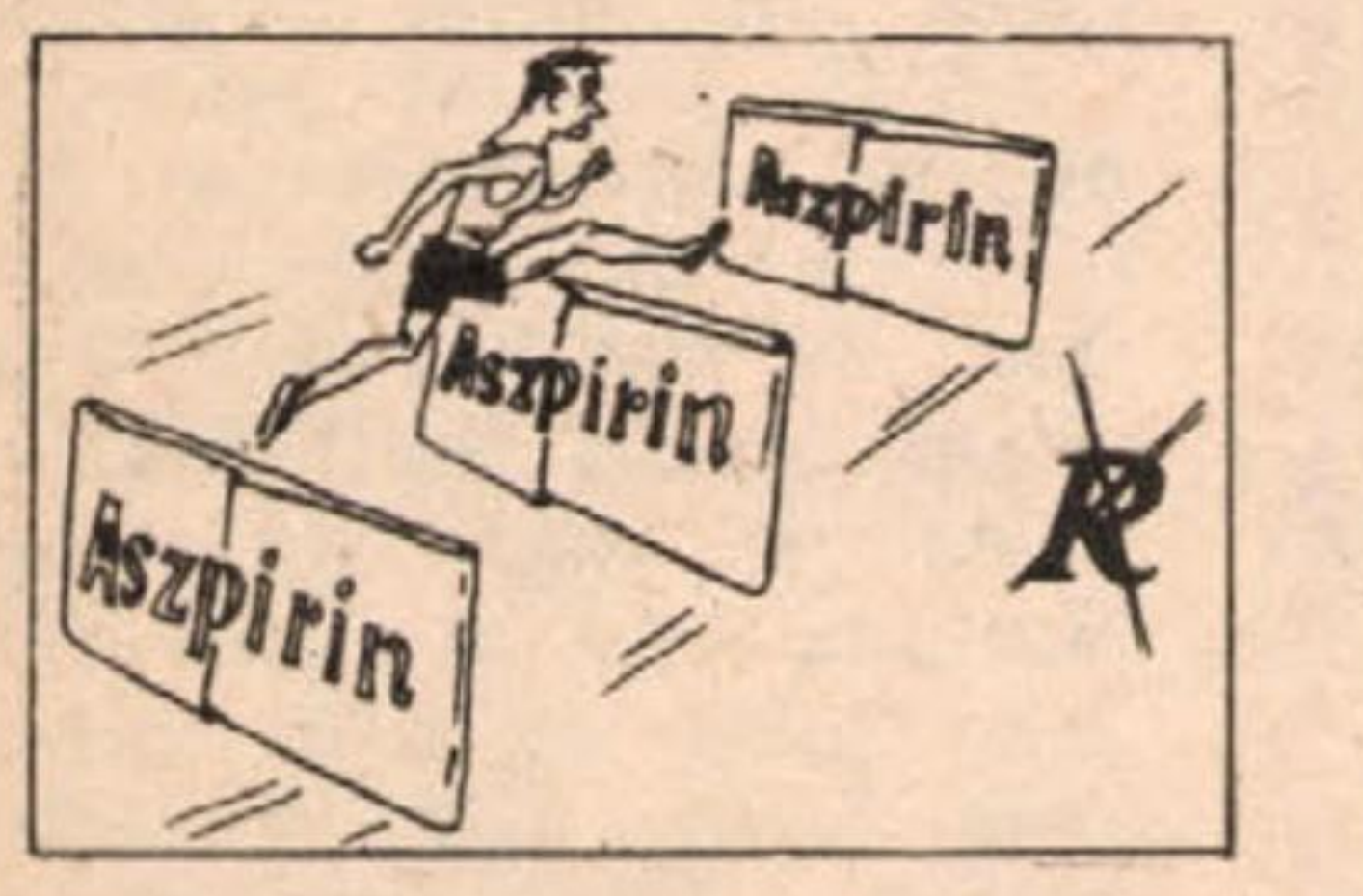

Portugál

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kiss Zsuzsanna, Kiskunhalas, Szűcs József u. 13.

Dr. Bujtás László, Bp. XIII., Gyöngyház u. 3.

Dr. Tunyoghy András, Pécs, Szabadság u. 60.

145. REJTVÉNYÜNK

LL koPOTtas

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 12-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

AZ ELSŐ IPARI TÉVÉ

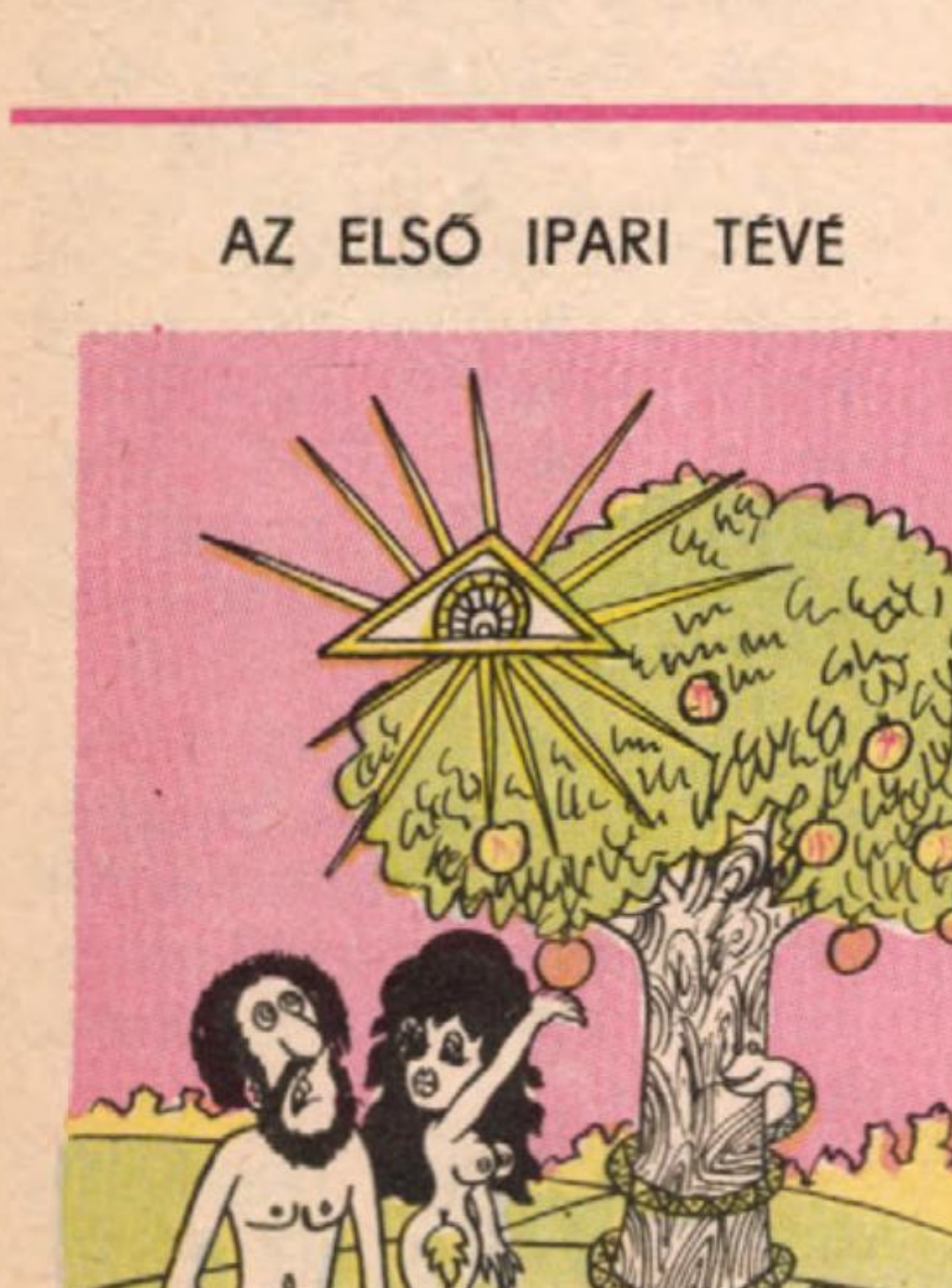

– Vigyázz! Figyel az Öreg!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

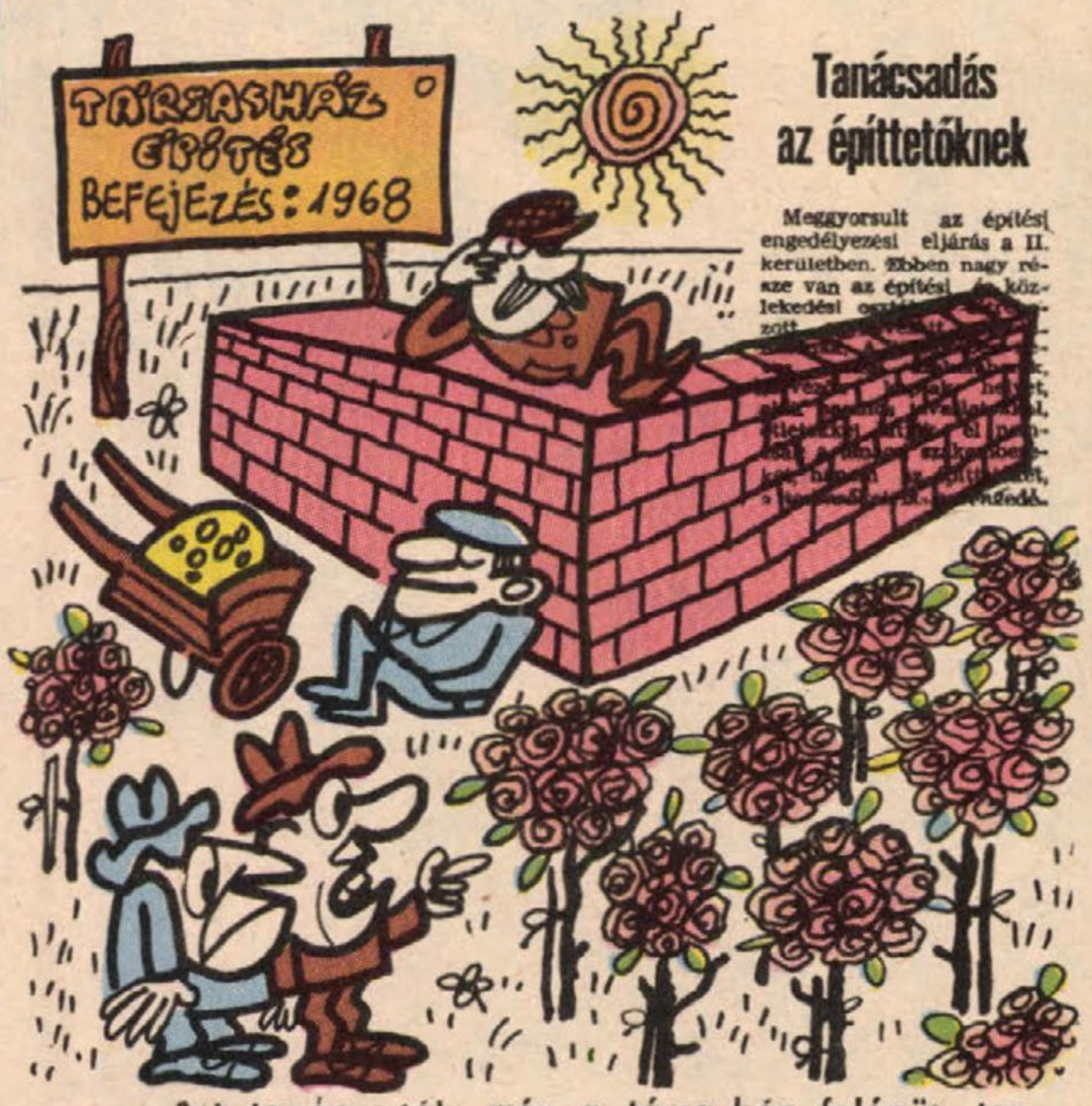

Tanácsadás az építtetőknek

Meggyorsult az építési engedélyezési eljárás a II. kerületben. Ebben nagy része van az építési és közlekedési [illegible] zott [illegible]

– Azt tanácsolták, míg a társasház felépül, termeljünk rózsát.

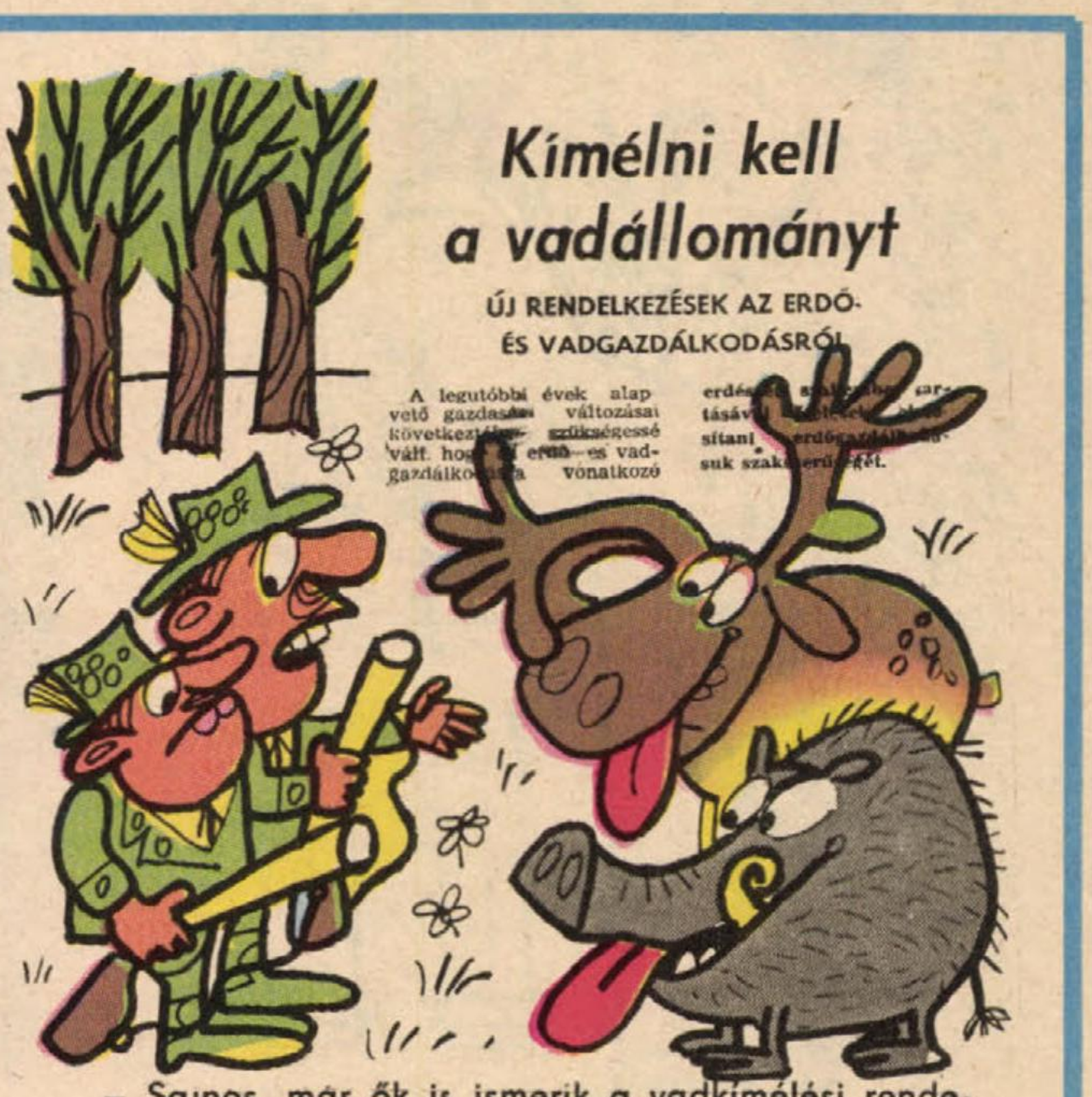

Kímélni kell a vadállományt

ÚJ RENDELKEZÉSEK AZ ERDŐ- ÉS VADGAZDÁLKODÁSRÓL

A legutóbbi évek alapvető gazdas[illegible] változásai következt[illegible] szükségessé vált, hog[illegible] erdő- és vadgazdálko[illegible] vonatkozó [illegible] erdés[illegible] tásáv[illegible] sítani [illegible] erdőgazdálko[illegible] suk szak[illegible]ségét.

– Sajnos, már ők is ismerik a vadkímélési rendeletet.

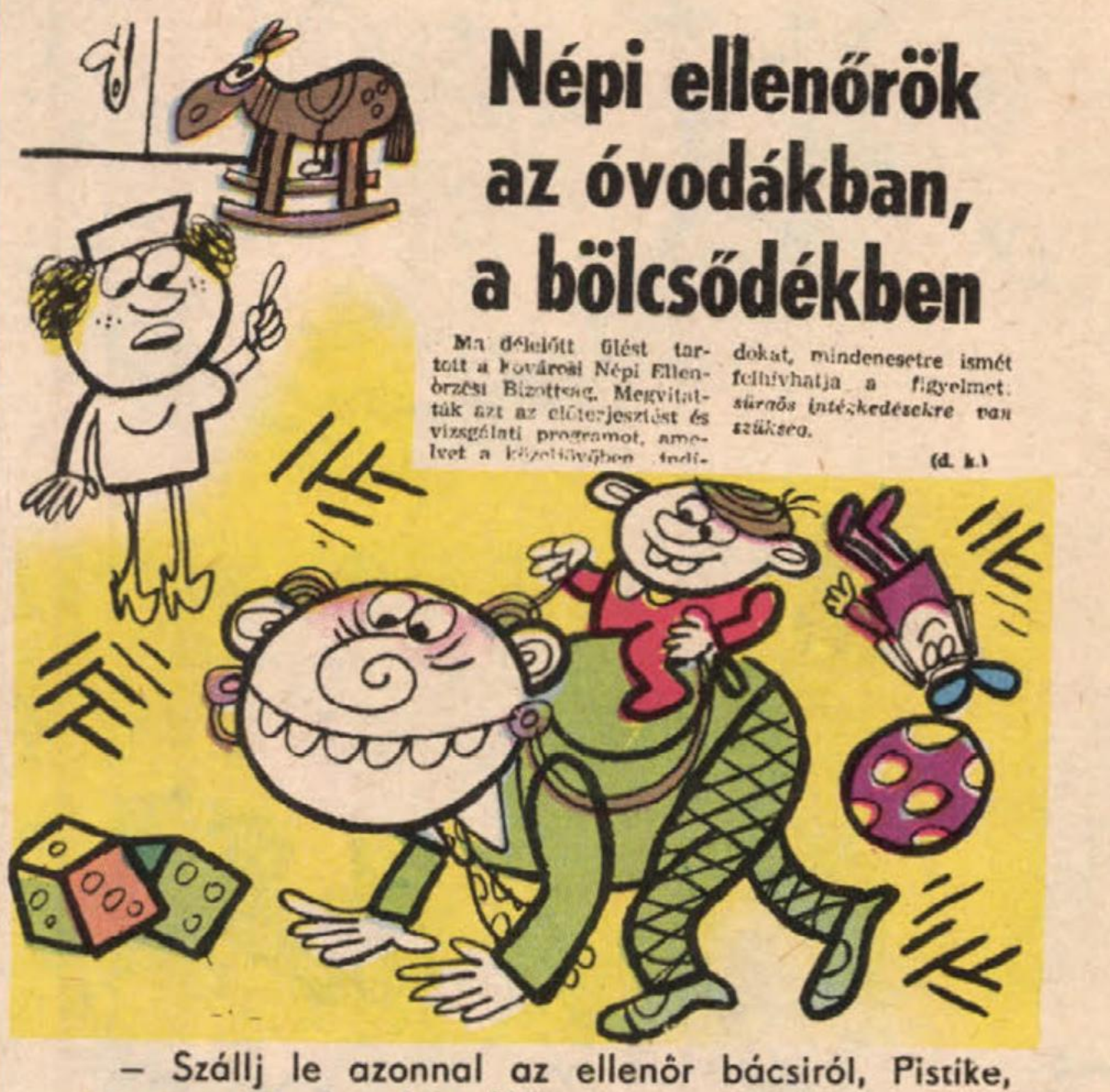

Népi ellenőrök az óvodákban, a bölcsődékben

Ma délelőtt ülést tartott a Fővárosi Népi Ellenőrzési Bizottság. Megvitatták azt az előterjesztést és vizsgálati programot, amelyet a közeljövőben indí- [illegible] dokat, mindenesetre ismét felhívhatja a figyelmet: *sürgős intézkedésekre van szükség.*

(d. k.)

– Szállj le azonnal az ellenőr bácsiról, Pistike, ott van neked a hintaló!

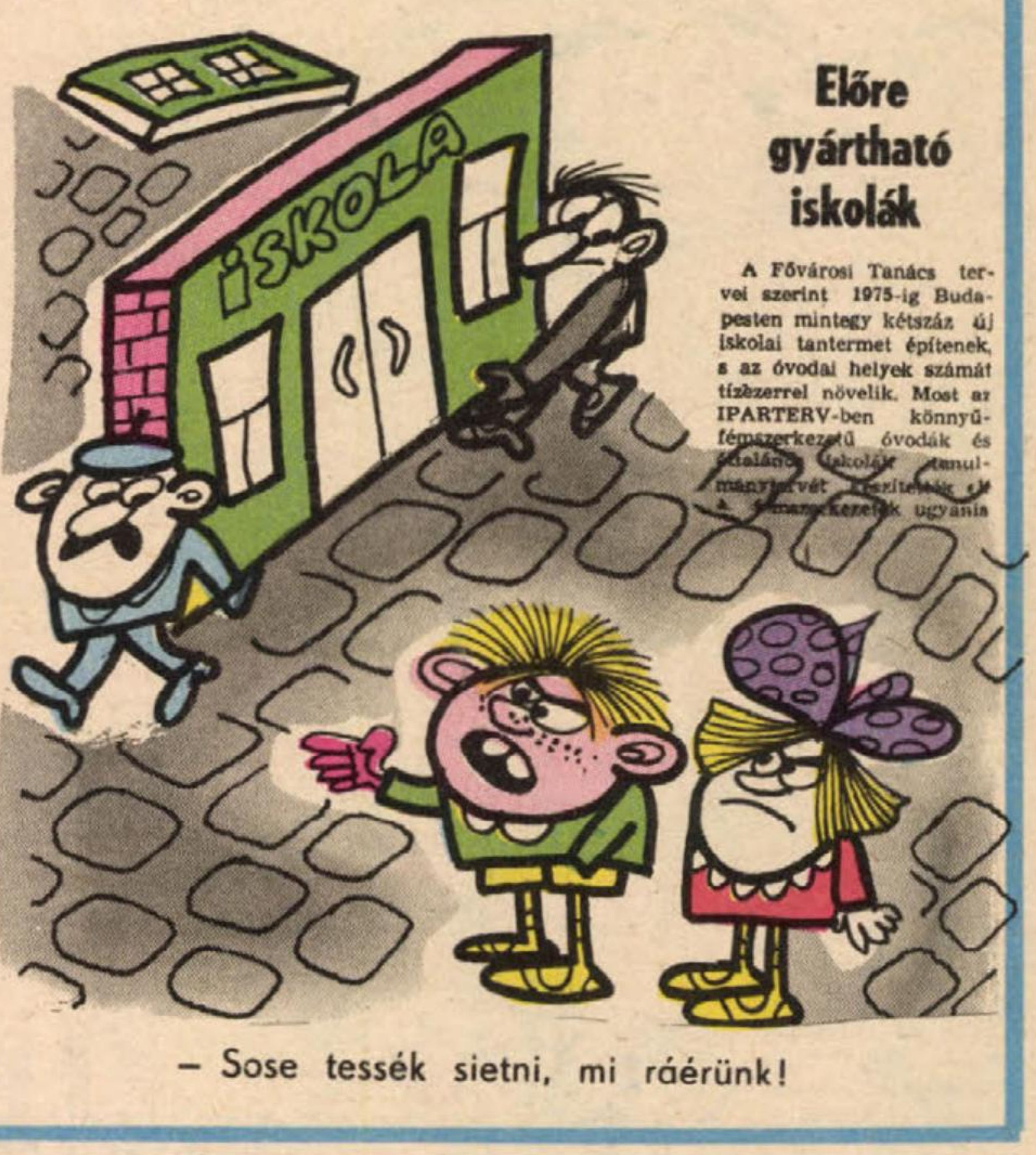

Előre gyártható iskolák

A Fővárosi Tanács tervei szerint 1975-ig Budapesten mintegy kétszáz új iskolai tantermet építenek, s az óvodai helyek számát tízezerrel növelik. Most az IPARTERV-ben könnyűfémszerkezetű óvodák és általános iskolák tanulmánytervét készítették el. A [illegible]szerkezetek ugyanis

– Sose tessék sietni, mi ráérünk!

A TENISZ NEM CSAK A GYEREKEKÉ!

Nemrégiben együtt néztük egy amerikai barátommal a Szigeten Gulyás Pistát, amint a magyar bajnokság döntőjében — négy kemény szett után, az ötödikben — Szőke Pétert „kiütötte". (6:1-re nyerte ezt a játszmát.)

— Mondd, hány év korkülönbség van köztük? — kérdezte a barátom.

— Tizenhat. Gulyás harminckilenc éves.

— Pontosan tizenhat év választja el egymástól a két tenisz-világnagyságot, Pancho Gonzalest és Charlie Pasarellt is, akik tavaly Wimbledon történetének leghosszabb csatáját vívták egymással: öt óra 12 percig verekedtek, és az utolsó, az ötödik döntő, „gyilkos" szettet szintén az „öreg", akkor negyvenegy éves Gonzales nyerte 11:9-re... „Tennis isn't just for kids" — a tenisz nemcsak a gyerekeké...

Aztán elmesélt egy történetet.

— Wisconsin állam egyik kis városában történt nemrégiben... Nálunk halálos komolyan vesznek minden vidéki bajnokságot is. Társadalmi esemény... „Mindenki" odafigyel... Nos eljutottak a döntőig, amelyet a városka egyik előkelőségének 22 esztendős fia vívott volna egy hasonló társadalmi állású és korú fiatalember ellen, de hiába várt a zsúfolt stadion, az ifjú sehol... Egy jó órai várakozás után már tarthatatlanná vált a helyzet, amelyet végül is az egyik szomszédos városka 45 éves bajnoka mentett meg, mondván, hogy a két város bajnoka amúgyis megütközik minden szezonban, minthogy pedig az ellenfél nem állt ki, Mr. Stinnett bajnoknak tekinthető. Játsszák hát le, kis bemelegítés után, ők a döntőt.

— Így került sor aznap az „öreg" Craig és az ifjú Stinnett párharcára, amelyet az „öreg" simán megnyert. Stinnett juniornak még a kézfogás után sem ment a fejébe, hogyan veszíthetett. „Ahogy én játszom, Mr. Stinnett, az semmi. Látná Oliver II-t, az apámat..." — mondta győzelme után az „öreg". „Az ön apját?..." „Igen, őt!..." „Ha szabad kérdeznem hány éves a kedves papa?" „Hatvankettő."

És létrejött az Oliver II—Stinnett találkozó is, amelyet — nagy küzdelem után — szintén az öreg Oliver II nyert meg, 2:1-es játszma arányban. „Az önök családja ellen nekem egyszerűen nem megy..." — csóválta a fejét elképedten az ifjú Stinnett. „Á, amit én játszok, az semmi... Látná az apámat, Oliver I-et..." „Az ön apját?!!... — nézett rá, mint valami lidércre a fiatalember. „Igen, őt..." „Ha szabad kérdeznem, ő hány esztendős?..." „Ó, ha jól tudom, kilencvenöt, de már nemigen számoljuk..." És megállapodtak a valóban különös teniszmérkőzésben is.

Az egyik augusztus végi szombat délutánra tűzték ki a találkozót. Sokan vártak a nem mindennapi eseményre, de az öreg nem jött. Helyette az unokája, Oliver III — az első találkozó hőse — állított be lihegve a pályára. „Nagyapa őszintén sajnálja, de az utolsó pillanatban minden felborult... Most tartja az esküvőjét..." „Mit csinál?!!..." — esett le az ifjú Craig, s a körülötte állók álla. „Ahogy hallotta, uram... Esküszik az öreg..." „De hát az ég szerelmére, 95 éves létére nősülni akar?!..." „Akar?... Muszáj neki!..."

G. G.

DIVAT A NÉPMŰVÉSZET

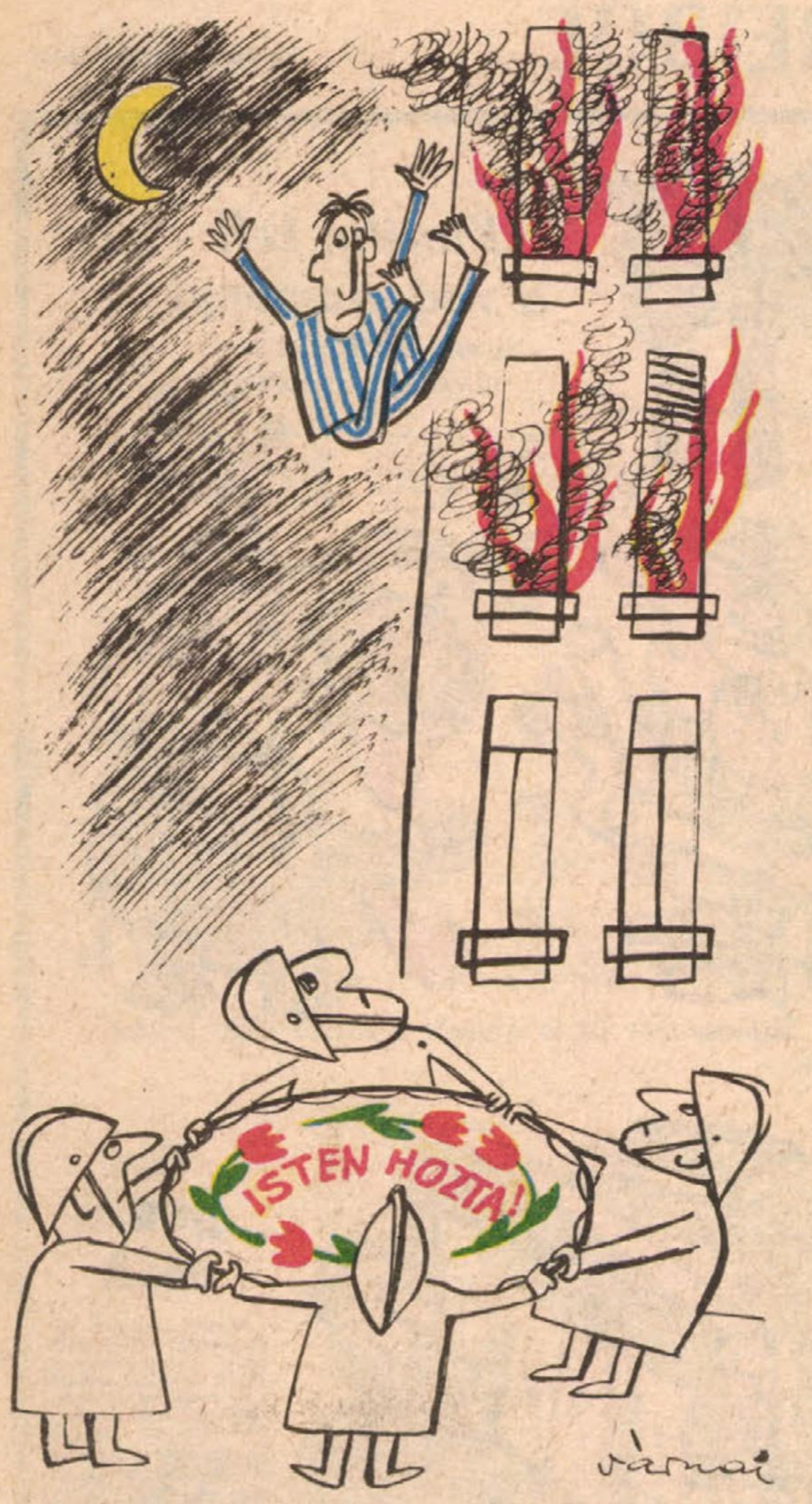

NEM IS OLYAN UTÓPIA

Endrődi István rajzai

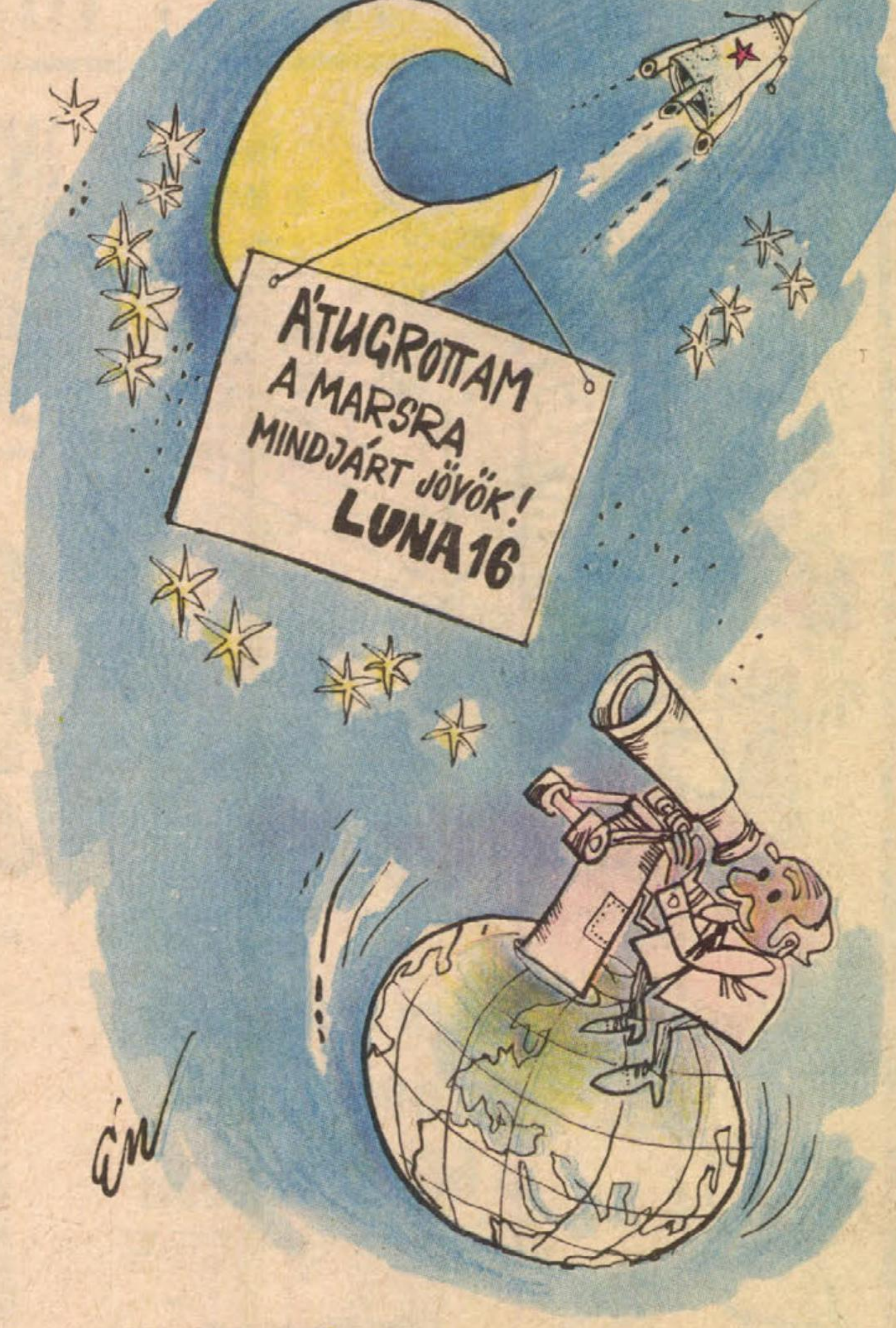

BALSZERENCSÉS VERSENYZŐ

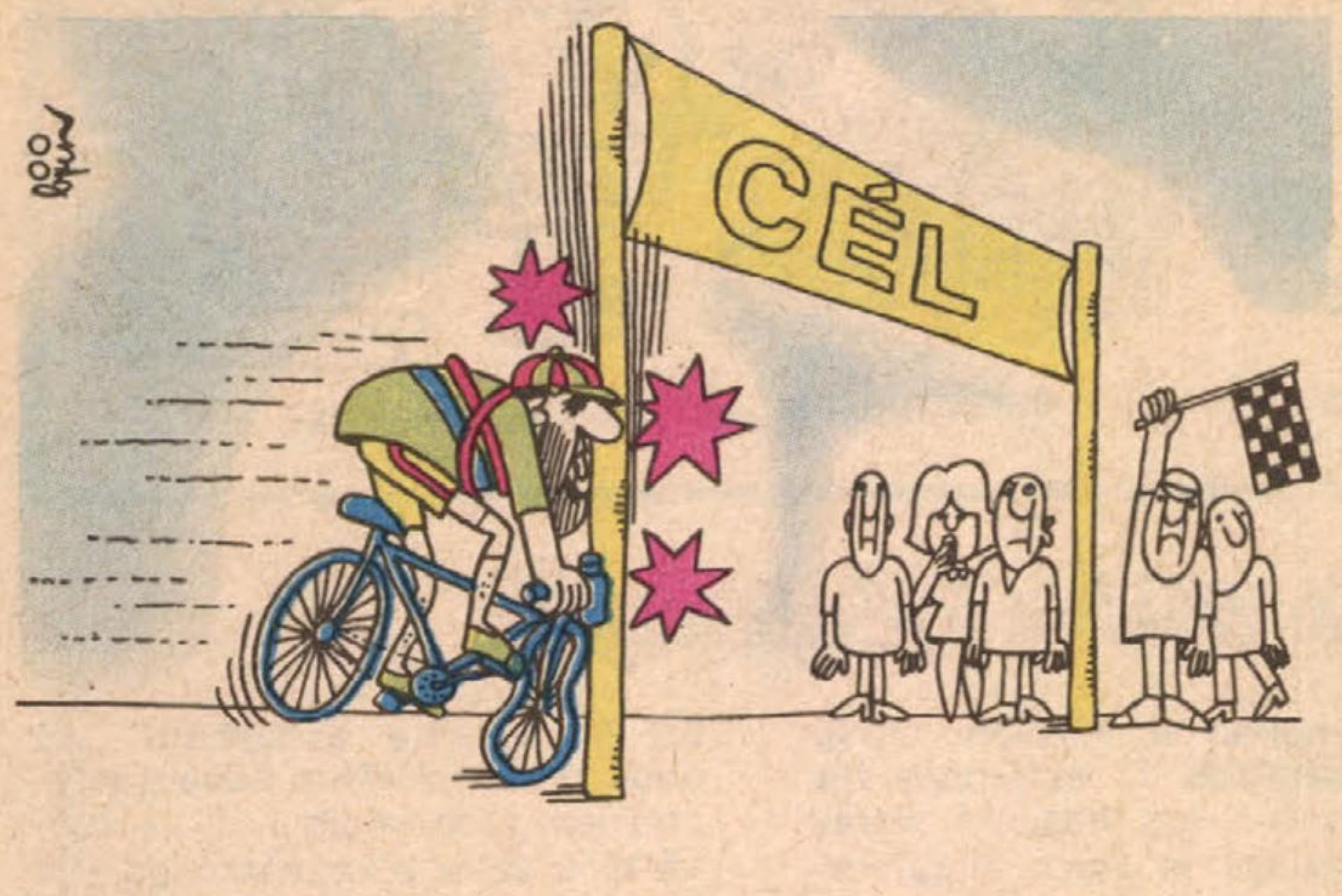

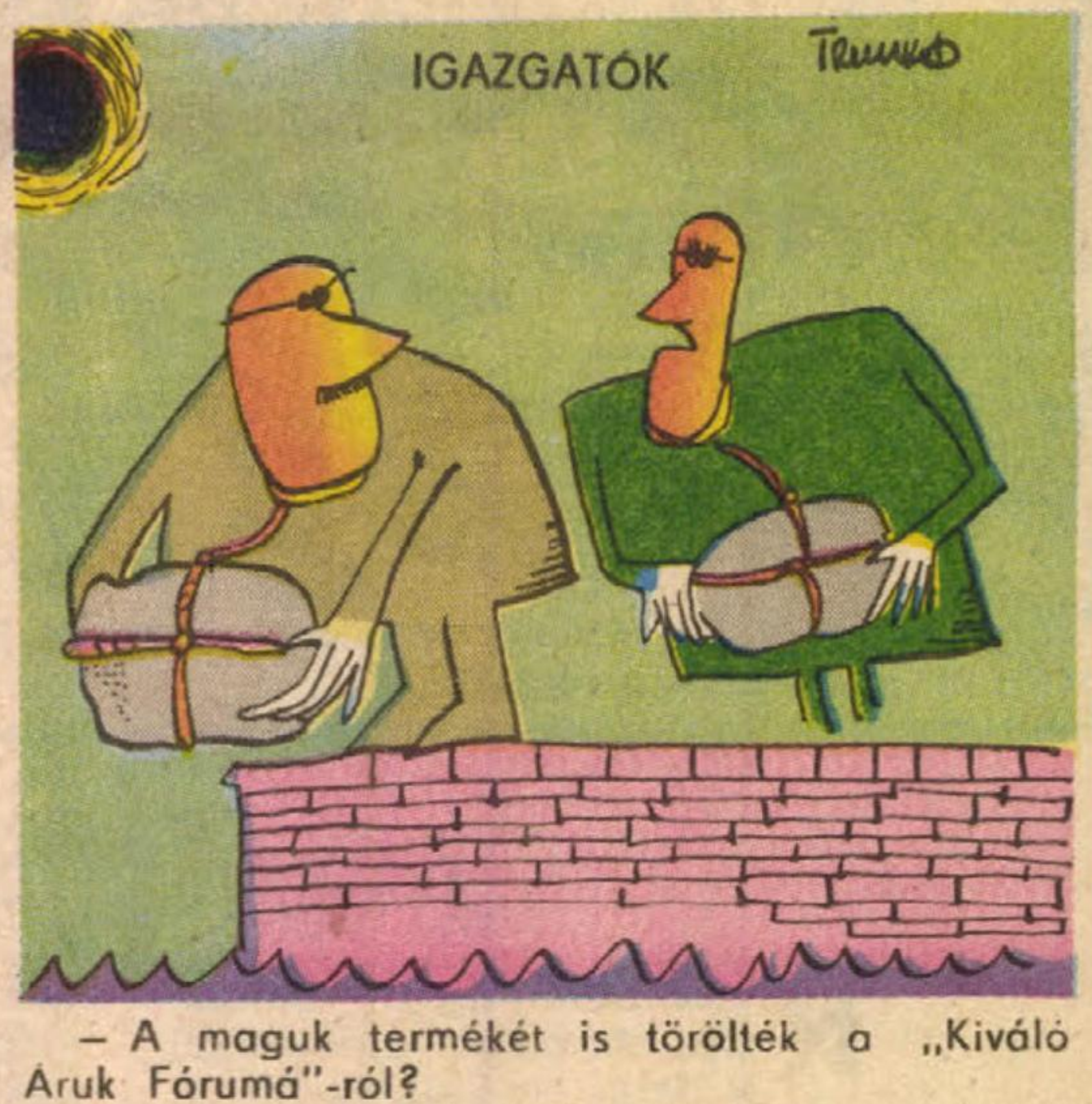

– A maguk termékét is törölték a „Kiváló Áruk Fórumá"-ról?

VÉGSŐ ELKESEREDÉS

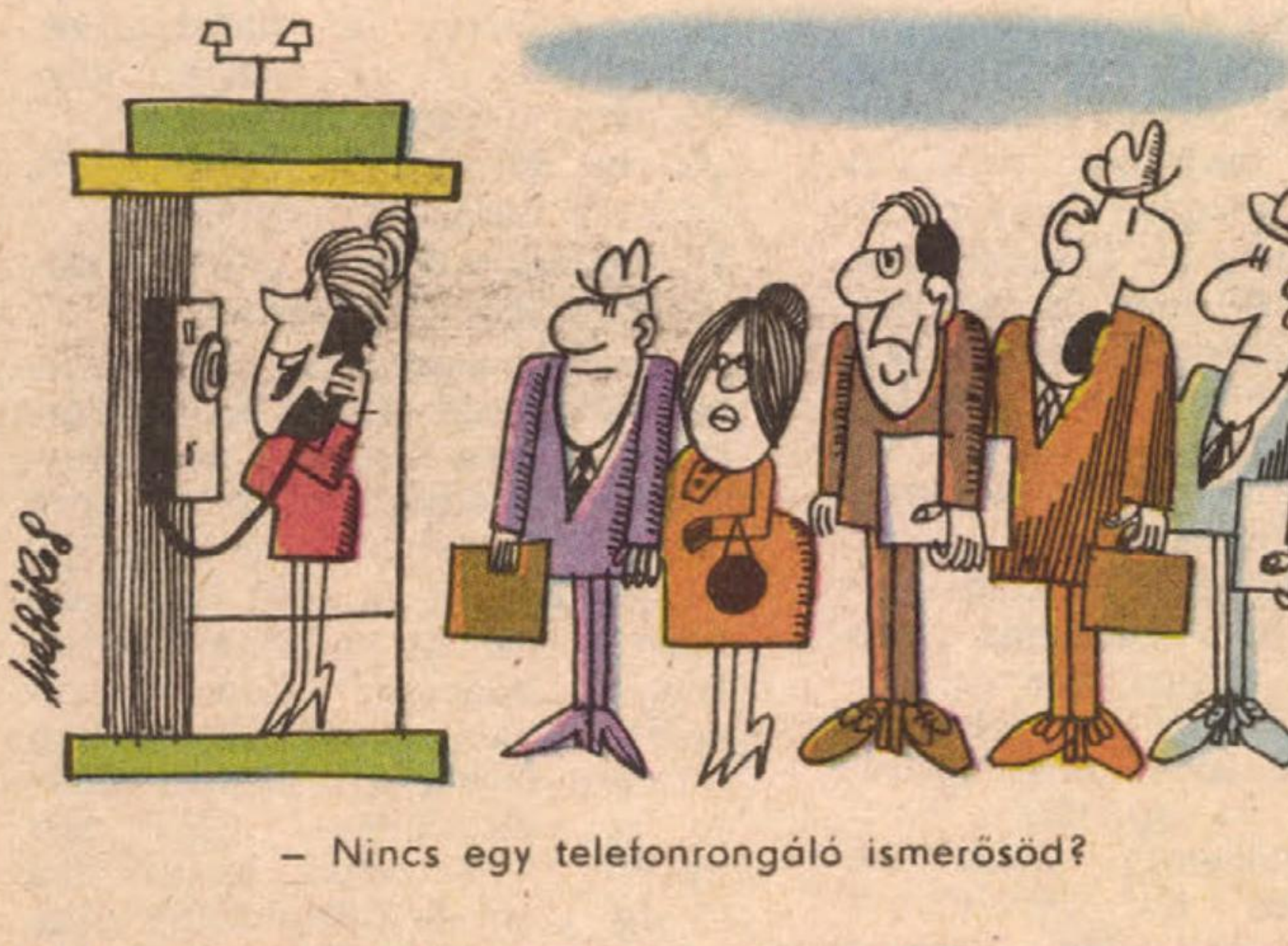

– Nincs egy telefonrongáló ismerősöd?

ÖTVEN FORINTOS BÜNTETÉS

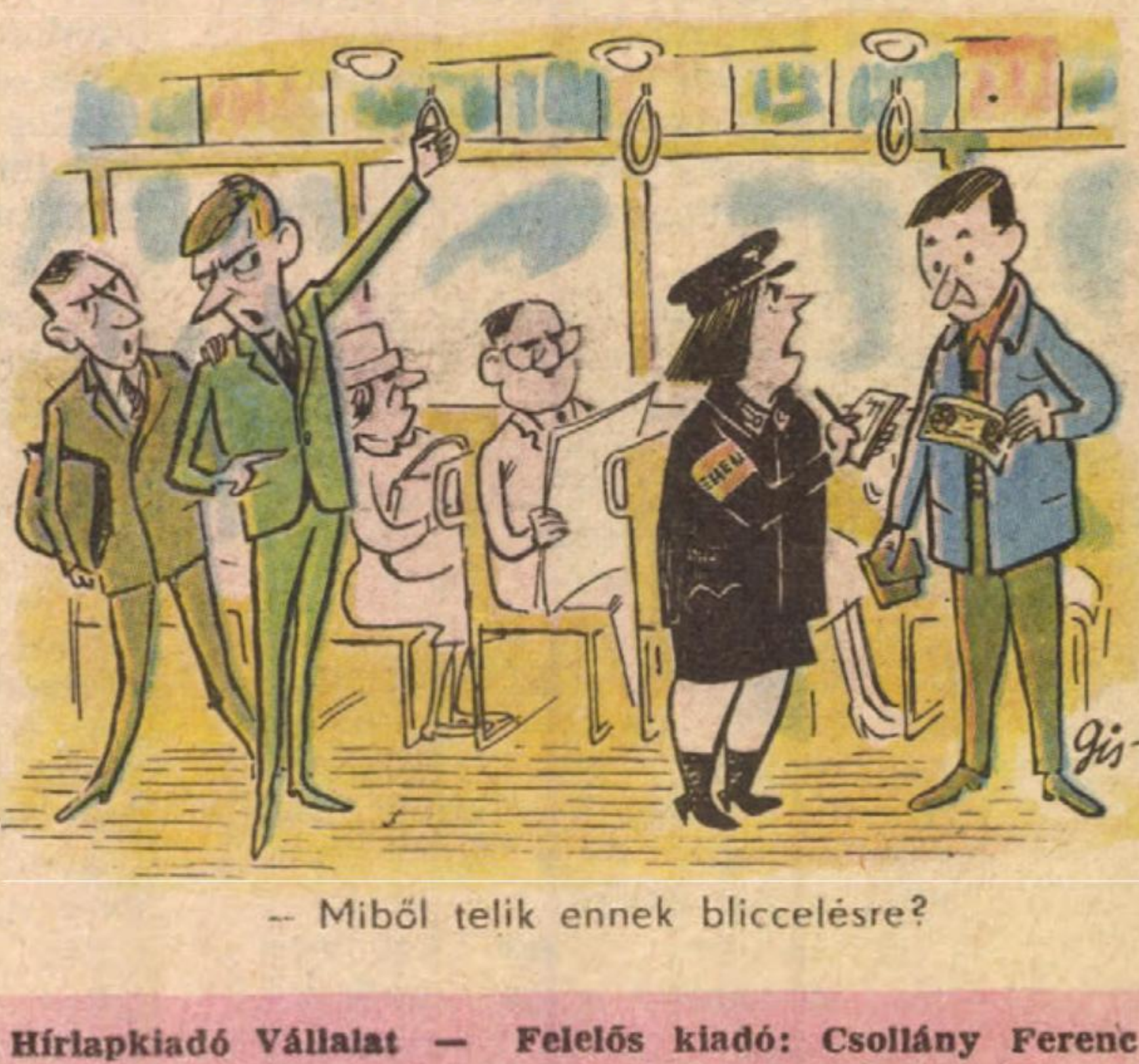

– Miből telik ennek bliccelésre?

kérdésem Mikulskihoz

Örömmel hallottam a rádióban azt a felhívást, amely szerint kérdezhetünk bármit Stanislaw Mikulskitól, aki Kloss kapitány minőségében belopta magát szívünkbe. A kérdést egy nyílt levelezőlapon kell beküldeni a rádiónak és Mikulski felel.

Nagyszerű dolog ez! Élni is akarok vele, de pillanatnyilag nincsen levelezőlapom, ezért kérdéseimet e hasábokon teszem fel. Remélem, így is eljutnak a rádió illetékeseihez, akik talán továbbítják a rettenthetetlen Kloss kapitánynak.

Ámbátor nem is tudom, mit kérdezzek. Mikulski kiváló színész, de ettől még nem biztos, hogy meg tudja nekem magyarázni a táguló világegyetem-elmélet lényegét. Félő, hogy arra sem tud választ adni, hogy ki javítja meg „Salgóterm" gyártmányú gázkonvektoromat. Mielőtt felelne, figyelmeztetem: ne mondja azt, hogy a garanciális javításokat a „Javszer" végzi. Én is így tudtam, de a „Javszer" nem javít és nem szerel, csak közli, hogy pillanatnyilag alkatrészhiányban szenved. Félek a közhelyektől, de én azt is megkérdezném, hol lehet másfél voltos elemet kapni, de nem akarom zavarba hozni Mikulskit. Mit kérdezzek tehát? Kérdezzem meg, hogy hol a boldogság mostanában? Tudom már, mit kérdezek Mikulskitól! Megkérdem: mit szól a rádiósoknak ehhez az ötletéhez?

Egyre inkább nem értem ezt az egész akciót. Sejtem én, hogy ez valami propagandatrükk, de ha ezt kérdezném Mikulskitól, attól tartok: provokációnak venné. Pedig mindenképpen szeretnék kérdezni valamit, ha már egyszer lehetőséget adnak rá. Talán kérdezzem meg, hogy Kloss kapitányként miképpen tudta legyőzni a fél német hadsereget? Könnyen lehet, hogy azt válaszolná: Pontosan úgy, ahogy a Tenkes kapitánya a labancokat. Mert ezek a kapitányok mind egy húron pendülnek: azért fizetik őket, hogy győzzenek. Még a futballszövetségi kapitányok sem kivételek.

Azért sem akarok kimaradni a kérdezők sorából, mert a legjobb kérdezők személyesen is találkozhatnak a művésszel. Tehát kérdezek:

— Hogy van, hogy van, kedves művész úr, mi újság, mi újság?

Ö. F.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta **INDEX: 25.504**
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3840/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre